PASIUNE ROȘIE

1

SHAWNA DELACORTE

Provocarea

CĂRȚILE CUPLURI

1

„Privirile lor aprinse se cufundară una în cealaltă. Apoi cu o pasiune neașteptată buzele lor se uniră. Cu părul negru învăluindu-i spatele, strâns îmbrățișată, Katherine era puternic tulburată. Mâinile lui Scott îi explorau corpul, incediindu-l..."

Cum să pătrundeți în lumea misterului erotic și a aventurii ?

Răspunsul îl puteți afla numai evadînd în lumea colecției

PASIUNE ROȘIE

BEST LOVE

Preț : 980 lei

colemus

ÎN ATENȚIA DIFUZORILOR !

SERIE DE CARTE DE MARE SUCCES ! APARIȚIILE ANTERIOARE STOC 0 ! TIRAJ LIMITAT.

CĂRȚILE NOASTRE POT FI TRIMISE ȘI ÎN PROVINCIE. ASIGURĂM TRANSPORTUL. COMISION MARE. GRĂBIȚI-VĂ !

Telefon : 614.95.28 614.65.41

SHAWNA DELACORTE

PROVOCAREA

Versiune în limba română
de
Lucreţia Dan

Editura COLEMUS
1994 Craiova

CAPITOLUL 1

— Domnule Blake, domnişoara Fairchild insistă să vă vadă cu orice preţ. A telefonat de trei ori până acum. Degeaba i-am spus că n-o puteţi primi: e aici şi pare hotărâtă să aştepte oricât până să intre la dumneavoastră.

Scoot Blake se desprinse cu regret din contemplarea peisajului; imensa fereastră a biroului îi oferea o perspectivă minunată asupra golfului din San Francisco. Oftând plictisit, îşi roti fotoliul cu picior în aşa fel încât să-şi poată vedea din faţă secretara. Privirea Ameliei Lambert era încărcată de reproşuri.

— Domnişoara Fairchild pare să ştie ce vrea, comentă aceasta pe un ton înţepat. După mine, nu se va lăsa dusă de-aici până nu apucă să vă vorbească.

Scott apucă plicul alb şi lunguieţ lăsat pe marginea biroului şi scoase o hârtie ce purta antetul Asociaţiei pentru Protecţia Copiilor Abandonaţi, societate de binefacere cunoscută şi respectată pentru eficacitatea activităţii sale. Misiva era semnată de Katherine Fairchild, directoarea comitetului de colectare a fondurilor.

— O.K., Amelia, mârâi el printre dinţi.

Iritat, îşi slăbi nodul cravatei şi îşi desfăcu gulerul cămăşii albe. Se împlineau cinci ani de când preluase conducerea firmei Blake Construc-

tion, silit de împrejurarea nefericită a morţii tatălui său. Dar, deşi trecuse de treizece şi patru de ani şi deţinea un post de preşedinte-director general, nu reuşea de fel să se acomodeze cu purtatul cravatei!

Încă de pe vremea studenţiei la Universitatea din Berkeley, se obişnuise să-şi petreacă vacanţele pe şantierele firmei tatălui său. Obţinuse o licenţă în ştiinţele mediului înconjurător şi nu manifestase nici un fel de interes pentru afaceri. În cele din urmă, taică-său îl convinsese să lucreze în întreprinderea familiei. Iar pentru a-i face pe plac, îl lăsase să muncească în aer liber, pe şantier, cu toate că îl numise vice-preşedinte al societăţii. Această formulă de compromis se potrivise mult mai bine cu firea lui independentă decât job-ul de acum, care-l ţinea ceasuri în şir lipit de scaun la birou.

— Nu înţeleg de ce nu se mulţumeşte pur şi simplu cu o donaţie în bani? I-aş semna un cec cu mare plăcere. Dar chestia asta...

Fluturând scrisoarea, ridică din umeri agasat. Schimbă poziţia fotoliului rotitor pentru a avea din nou sub ochi fantastica panoramă a golfului, încadrată de colinele din Marin County.

— N-am de ales. Această domnişoară Fairchild se dovedeşte mult prea sloasă ca să renunţe tocmai acum când este atât de aproape de ţintă. Spune-i că poate intra la mine. Dar dacă vezi că nu a ieşit de aici după zece minute, mă chemi prin interfon ca şi cum aş avea o afacere urgentă, ca să pot scăpa de ea. Şi... Amelia!

Scott se întoarse spre secretară şi răutăcios îi făcu cu ochiul:

— În concluzie, mai las-o să aştepte vreun sfert de oră la tine în birou. Asta ca învăţătură de minte!

Încruntat, citi pentru a zecea oară scrisoarea simţind şi de această dată cum îl cuprinde enervarea. Toată lumea cunoştea clanul Fairchild. Una din cele mai vechi familii din oraş, stabilită de vreo şase generaţii la San Francisco, o avere dintre cele mai însemnate... Ce mai, crema societăţii... Purtătorii acestui nume frecventau cele mai şic cercuri din oraş, se arătau pasionaţi de arta contemporană, se bucurau de o incontestabilă influenţă politică şi nu ratau nici una din acţiunile sociale sau caritabile organizate de municipalitate.

Numele lui Katherine Fairchild, „Kat" pentru fandosiţii ei de amici, era veşnic pomenit în presă. Unica nepoată de sex feminin a patriarhului R. J. Fairchild, era totodată şi cea mai mică dintre cei patru copii ai lui Edward Fairchild. Maică-sa murise pe când Katherine nu avea decât zece ani. Acest deces rămăsese până în ziua de azi învăluit de mister, iar prin lumea bună circulase şoptit cuvântul „sinucidere"

Scott oftă cu năduf. De obicei, femeile de tipul acestei Katherine îl călcau pe nervi. Toate erau după acelaşi calapod: împopoţonate, superficiale, încrezute, de parcă ar fi fost buricul pământului... şi evident, proaste. Iar cucoana asta care-l aştepta afară era la fel de exasperantă şi fără

minte: avusese strălucita idee de a organiza o petrecere de binefacere în contul Asociaţiei — până aici nimic deosebit — urmând însă, nici mai mult nici mai puţin, ca în cadrul seratei respective să fie scoşi la licitaţie... bărbaţii celibatari! El, Scott Blake, scos la mezat, pus pe tarabă! Domnişoara Fairchild îi cerea cu nevinovăţie să arboreze ţinuta obligatorie de seară şi să se prezinte în faţa invitaţilor şi a presei, în scopul de a decide pe vreuna din bogătanele fără altă ocupaţie din oraş să plătească în aur luxul de a petrece un week-end cu el! Asta nu se va întâmpla niciodată! Era chiar culmea neobrăzării!

Murmurul discret al interfonului îi curmă firul gândurilor. Scott se ridică din fotoliu şi se pregăti să-i facă faţă domnişoarei Fairchild.

Dincolo de orice, îşi zise el de cum o văzu pătrunzând în încăpere, un lucru trebuia totuşi recunoscut din prima clipă: fotografiile apărute prin ziare nu ofereau decât o imagine palidă a frumuseţii cu adevărat izbitoare a inoportunei sale vizitatoare.

Avea nişte trăsături delicate, de o fineţe remarcabilă. Părul bogat, cu bucle negre şi strălucitoare era splendid strâns la spate, ceea ce-i scotea în evidenţă perfecţiunea ovalului feţei. Ochii imenşi şi migdalaţi, albaştri ca peruzelele sclipeau de inteligenţă. Îi adresă lui Scott un zâmbet încântător.

— Domnişoara Fairchild? se informă el întinzându-i mâna. Sunt Scott Blake. Încântat de cunoştinţă! Se pare că nişte nepotriviri de

program nu ne-au îngăduit să putem sta de vorbă până acum. Un adevărat ghinion. Cu ce vă pot fi de folos?

Un zâmbet zeflemitor înflori pe buzele ei cărnoase şi trandafirii. Avea o voce atât de caldă şi de senzuală, încât Scott se simţi cucerit pe loc de farmecul tinerei sale interlocutoare. Dar sensul cuvintelor ei nu întârzie să-l readucă cu picioarele pe pământ.

— Spuneţi-mi, vă rog, „doamnă" şi nu „domnişoară". Cât priveşte „ghinionul" de care aţi vorbit, mă îndoiesc să fie vorba de aşa ceva. De fapt, m-aţi evitat cu bună ştiinţă. Nu mi-aţi răspuns nici la scrisoare, nici la cele şase telefoane pe care vi le-am dat. Nu-mi mai rămânea decât o ultimă soluţie: să mă deplasez personal la sediul firmei dumneavoastră şi să insist să vă văd în carne şi oase.

De când se văzuse pus în situaţia de a se ocupa de afacerile complicate ale societăţii, Scott învăţase să se ţină cu firea în orice fel de situaţie. Dar această duduie depăşea de-a binele limitele! Fără să vrea, trăsăturile i se crispară sub efectul mâniei. Încă un specimen dintre acele feministe pe care de dispariţie, dornice de a-şi demonstra cu orice preţ superioritatea faţă de bărbaţi! Ce pacoste.

— Vă rog să luaţi loc, articulă el pe un ton sec.

Katherine Fairchild îl cântărea cu privirea, neînvrednicindu-se să-i răspundă. Blake era înalt, avea umerii laţi şi picioarele lungi. Părul lui castaniu deschis, amestecat cu şuviţe aurii

încadra o faţă bronzată cu trăsături regulate, luminate de nişte ochi de un verde închis. Nu era chiar cel mai frumos chip pe care-l văzuse vreodată... dar trebuia să admită că, ce-i drept, poseda un fizic de-a dreptul seducător! Lăsând la o parte mica umflătură care amintea că trebuie să-şi fi spart nasul cândva, Katherine nu putu la această primă examinare să-i găsească alt cusur. Reuşi să-şi ascundă un zâmbet amintindu-şi de vremurile când împreună cu colegele ei dădea note băieţilor din şcoală. Acest Scott Blake se apropia de nota zece!

— Domnule Blake, bănuiesc că timpul dumneavoastră este la fel de preţios ca şi al meu, îl avertiză ea înălţându-şi semeaţă bărbia. Aşa că voi intra direct în subiect.

Ochii lui căpătară o nunaţă cenuşie, strângându-se aproape imperceptibil, iar ea simţi împunsătura unei priviri îngheţate. Katherine vorbi în continuare, fără să se lase impresionată.

— Asociaţia noastră ar fi onorată să participaţi la serata de binefacere organizată în ultima sâmbătă a lunii octombrie. Pe scurt, vă cerem acordul pentru a fi scos la licitaţie. De fapt, rolul dumneavoastră se va limita la obligaţia de a poza pentru presă, inclusiv în compania fericitei câştigătoare a dreptului de a petrece un sfârşit de săptămână în intimitatea dumneavoastră. Evident, vă rămâne libertatea de a fixa data întâlnirii.

Scott se afundă în fotoliu, mâzgălind distrat într-un blocnotes.

— Chiar sunteţi convinsă, că se va găsi vreuna din aceste simandicoase domnişoare,

binecunoscute nouă tuturor, care să fie dispusă să-ţi dea banii pentru câteva ceasuri petrecute cu mine? De fapt, doamnă Fairchild...

— Poţi să-mi spui Katherine, îl întrerupse.

Zâmbindu-i ironic, Scott dădu din cap:

— Sau Kat... cum îţi spun prietenii, nu?

— Dacă-ţi face plăcere, nu am nimic împotrivă să-mi spui aşa.

— Ei bine, Kat, trebuie să-ţi mărturisesc că propunerea Asociaţiei voastre mi se pare cel puţin... nelalocul ei. Dincolo de orice! Cu alte cuvinte, asta înseamnă să-ţi vinzi farmecele personale celei care dă mai mulţi bani!

Foarte mulţumit că-i servise această replică, continuă să deseneze, fără să-şi dea seama că treptat compusese un portret ce semăna ca două picături de apă cu interlocutoarea sa.

Aceasta nu-şi pierduse deloc siguranţa de sine, ceea ce lui îi provoca o neplăcută stare de derută.

— Nu dramatiza, domnule Blake. Cele care licitează nu se aşteaptă decât la o seară agreabilă, petrecută de exemplu, undeva la un restaurant confortabil, nimic în plus. Şi nu uita, orice s-ar zice, organizaţia noastră are un scop caritabil.

În privirea de peruzea a Katherinei se putea citi o hotărâre de neclintit.

— Cauza pe care o apărăm mi se pare foarte importantă, reluă încruntându-se.

Clar că era deosebit de preocupată de soarta copiilor defavorizaţi, fiind gata să-şi dedice întreaga existenţă acestora.

Scott o urmări cu atenţie. Calmă, aparent imperturbabilă, îşi încrucişă picioarele lungi, dezvăluind discret, prin mătasea naturală a ciorapilor, splendoarea genunchilor. Nu încăpea îndoială că hainele sale purtau semnătura unui mare creator de modă, iar ea le arbora cu un soi de eleganţă nepăsătoare. Impresia lui fu că ar fi fost la fel de atrăgătoare în orice fel de ţinută. Cu toate că nu avea nimic provocator, simpla ei prezenţă degaja o atracţie irezistibilă. Mâinile ei cu degete lungi şi delicate, cu unghiile impecabil lăcuite se odihneau cuminţi pe stofa neagră şi mătăsoasă a fustei. Scott nu se putu împiedica să le admire: ce mâini fine, care cu siguranţă că nu trebăluiseră vreodată prin casă!

— Vezi, continuă ea zâmbindu-i larg, participantele nu vor pierde nimic, căci banii destinaţi licitaţiei nu-i vor scoate din buzunar. Această vânzare de binefacere e de fapt o acţiune publicitară pentru asociaţia noastră, în care noi înşine am investit o sumă importantă. Firesc, licitaţia e deschisă publicului larg şi deci oricine e dispus poate face o ofertă pe cont propriu.

Soneria interfonului îi întrerupse explicaţiile. Scott răspunse:

— Nu vreau să fiu deranjat, turui el, nelăsându-i în felul acesta Ameliei nici o şansă de a mai scoate o vorbă.

— Şi atunci... o întrebă pe Katherine, de fapt cine va licita?

— Voluntarele noastre, care de luni întregi au muncit la colectarea fondurilor necesare. Aceste

fonduri vor fi puse pratic în circulaţie cu ocazia licitaţiei.

— Şi seara pe care câştigătoarea o va petrece în compania mea? Cine va achita nota? Eu?

— Da. Aceasta ar putea reprezenta o contribuţie la opera noastră de caritate. Eventual suma ar putea fi decontată din bugetul firmei dumitale. În acest caz, en angajăm ca numele societăţii Blake Construction să apară alături de cel al asociaţiei noastre în toate reclamele referitoare la această acţiune de binefacere.

— Înţeleg. Şi ce se întâmplă dacă vă dau acordul meu de principiu, iar apoi, în ultimul moment, dintr-un motiv oarecare nu pot — sau nu vreau — să ies în compania câştigătoarei?

— Bună întrebare. De exemplu, în situaţia pe care am sugerat-o, nu-ţi cerem decât să reţii o masă la un local onorabil, iar câştigătoarea va fi liberă să-şi aleagă partenerul cu care să-şi petreacă seara.

Scott dădu aprobator din cap.

— Deci în aşa ceva constă invitaţia?

* * *

Stătură de vorbă în felul acesta o bună bucată de vreme. Katherine îi dădu detalii privind modul de funcţionare al asociaţiei lor, despre proiectele acesteia. În cele din urmă, îi oferi o broşură ce prezenta structurile lor financiare, dotarea materială, date despre personalul angajat.

Cu siguranţă, Katherine nu era o femeie obişnuită! În ciuda aspectului ei elegant şi

sofisticat, nu se mulţumea cu existenţa lipsită de griji a unei moştenitoare bogate. De cum aborda ceva în legătură cu cauza pentru care părea că şi-ar fi dat şi sufletul — respectiv ajutorarea copiilor maltrataţi şi abandonaţi — chipul i se însufleţea de-ndată şi în ochi începea să-i scâteieze pasiunea unei lupte nobile. Această femeie te sileşte s-o admiri gândi Scott subjugat fără voie.

Acest devotament, această extraordinară hotărâre şi... picioarele astea nemaipomenite îl dăduseră gata!

— Bine, voi mai reflecta o zi-două înainte de a vă comunica un răspuns, zise el pe un ton împăciuitor.

— Perfect. Cu excepţia datei licitaţiei, îţi rămâne libertatea de a stabili când ai chef de întâlnirea cu fotografii sau cu fericita câştigătoare.

O nuanţă de zeflemea se desprinse din surâsul ce-i lumina faţa în timp ce continuă astfel:

— În nici un caz nu am dori să perturbăm bunul mers al intreprinderii pe care o conduci... sau să-ţi dăm peste cap viaţa particulară!

Cu aceste cuvinte, Katherine se ridică şi îi întinse mâna:

— Sper că vei accepta propunerea noastră. Sunt convinsă că după un timp de gândire, îţi va părea interesantă sau, cine ştie, poate chiar amuzantă.

Scott lăsă blocnotesul şi se grăbi s-o conducă până la uşa biroului. Dincolo de femeia de

afaceri, puteai ghici o natură caldă, cu adevărat feminină. Scott inspiră adânc parfumul subtil care plutea în jurul ei.

Încă unul din trucurile femeilor din lumea bună, menite să-i zăpăcească pe bărbaţi! îşi zise el privind-o cum se îndepărtează.

* * *

— Amelia, ce impresie ţi-a făcut doamna Fairchild? se interesă el, sprijinindu-se degajat de uşa biroului.

— Pare într-adevăr o femeie cu cap. Politicoasă, dar cât se poate de hotărâtă.

Sinceritatea era una din calităţile pe care Scott le aprecia cel mai mult la Amelia. Timp de douăzeci şi doi de ani fusese secretară particulară a tatălui său şi. la moartea acestuia, Scott insistase ca ea să-şi păstreze postul.

Amelia cunoştea mai bine decât oricine modul de funcţionare al firmei, având o memorie fenomenală şi o deosebită înclinaţie pentru cifre.

În plus, se înşela arareori când era vorba dă-şi aprecieze semenii.

— Pusă în situaţia să aştepte, doamna Fairchild a stat liniştită în faţa mea mai bine de un sfert de oră. Nu a dat cel mai mic semn de nerăbdare nu mi-a cerut nici măcar o cafea şi s-a abţinut să-mi pună vreo întrebare neplăcută.

Scott ridică din sprâncene.

— Chiar aşa? Uimitor comportament din partea cuiva din familia Fairchild. Te-ai fi aşteptat să se arate arogantă... Caraghioasă chestie şi

vânzarea asta la licitaţie! Ce crezi? După ce la început eram cât se poate de hotărât să refuz, acum nu mai ştiu ce să fac... Kat... of, vreau să zic doamna Fairchild, mi-a spus multe despre asociaţia în care activează. Nu pare o treabă rea.

Ascunzându-şi un surâs visător, avu din nou înaintea ochilor picioarele splendid modelate ale proaspetei sale vizitatoare, privirea ei cu irizări de turcoaz, adumbrită de gene lungi şi negre.

— I-am promis că în două zile îi voi da un răspuns.

— Cred că merită să acceptaţi, domnule Blake. E un lucru făcut pentru o cauză bună. Şi cine ştie? Poate că în cele din urmă, vi se va părea chiar amuzant.

— Amelia, de câte ori nu ţi-am spus să nu mă mai „domneşti" atât! Spune-mi Scott, pur şi simplu. „Domnul Blake" i se potrivea bietului meu tată.

Secretara se adânci din nou în hârtiile ei, fără să scoată o vorbă, iar Scott se depărtă oftând, inutil să mai insiste, lupta era pierdută dinainte!

* * *

Gânditoare, Katherine Fairchild deschise portiera şi se lăsă să alunece la volanul Mercedesului. Scott Blake nu făcuse nici cel mai mic efort ca să se arate amabil. Ce obrăznicie! Insul ăsta plin de idei preconcepute, nu încăpea îndoială că o luase drept una din gâsculiţe din lumea bună care se ocupă de diverse acţiuni de caritate ca să mai scape de plictiseală. Şi cu

toate acestea, nu se putea împiedica să nu recunoască că-i păruse deosebit de atrăgător...

De altfel, dacă se gândea mai bine, atitudinea acestui tip nu avea chiar nimic ieşit din comun. Majoritatea oamenilor credeau că o cunosc perfect, fără să fi stat vreodată de vorbă cu ea. Cândva, imaginea pe care i-o crease presa de scandal o scotea din minţi. Dar, treptat, a sfârşit prin a se obişnui şi cu asta, iar acum la douăzeci şi nouă de ani, se simţea în largul său.

Toată copilăria considerase pubicitatea întreţinută în jurul numelui său ca pe ceva îngrozitor. Colegii de clasă o detestau din pricina averii sale uriaşe, sau dimpotrivă se prefăceau că ar ţine la ea linguşind-o cu scopul de a profita de pe urma relaţiilor cu o Fairchild. Scârbită Katherine ajunsese să nu mai aibă încredere în nimeni. Dar toate acestea erau de fapt nişte fleacuri în comparaţie cu ceea ce îndurase ea în propria ei familie, cu ce-i făcuse maică-sa. Şi acum, deşi trecuseră mai bine de douăzeci de ani, doar simpla aducere aminte devenea un chin insuportabil.

Accelerând, Katherine se îndreptă spre California Street. Şedinţa comitetului avea loc la Embarcadero Center. Întrevederea cu Scott Blake durase mai mult decât prevăzuse şi nu-i mai rămânea timp să prânzească. Cele cincisprezece minute de aşteptare suplimentară în biroul secretarei fuseseră o cazană la care încăpăţânatul ăsta o supusese în mod prostesc!

Lucrătorul din parcare dădu zor ca să-i gareze luxosul Mercedes gri-metalizat, iar Katherine pătrunse în cabina ascensorului.

— Îmi pare rău, Liz, murmură ea punându-şi servieta de piele pe masa de şedinţă.

Plimbându-şi privirea prin încăpere constată că toată lumea era deja prezentă. Le adresă un zâmbet amabil.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi scuzaţi întârzierea. Acu, putem începe.

Elizabeth Torrance, directoarea asociaţiei, îi întoarse zâmbetul.

— Nu-ţi fă probleme, Kat. Jim abia a sosit acum câteva clipe!

Jim Dalton izbucni în râs.

— Mulţumită ţie nu mai sunt eu codaşul. Orice-ai zice, de-acum e o cinste care ţi-e rezervată!

— Pe cuvântul meu, Jim,... dacă te decizi să-ţi dublezi participarea financiară pentru anul viitor, îţi voi îngădui să întârzii de două ori pe-atâta de-acum înainte! îi replică maliţioasă Katherine.

Liz interveni:

— În locul tău, Jim, n-aş mai scoate o vorbă. Nici unul dintre noi nu se poate compara cu Katherine când e vorba de colectarea fondurilor. Într-un fel sau altul, ea e întotdeauna cea care face rost de bani!

Liz era o femeie deosebit de atrăgătoare, de vreo patruzeci de ani, complet devotată cauzei asociaţiei. Declară şedinţa deschisă şi fiecare participant îşi reluă aerul serios. Prima intervenţie aparţinu Katherinei:

— Tocmai l-am întâlnit pe Scott Blake, de la Blake Construction, singurul dintre celibatarii contactaţi care nu ne răspunsese încă în nici un fel. Mi s-a părut mai puţin reticent decât mă temusem. Sper să-l fi convins să-şi dea concursul la manifestarea noastră.

— Ar fi cu adevărat minunat! exclamă Liz. După cutremurul din octombrie 1989, s-au spus numai lucruri bune despre el. A doua zi după catastrofă şi-a trimis pe teren o echipă de experţi care să verifice starea clădirilor construite de societatea sa. A suportat chiar costul unor reparaţii în cazul unor persoane în vârstă ale căror poliţe de asigurare erau insuficiente. Când a fost solicitat de ziarişti pentru interviuri, a refuzat orice fel de comentariu, mulţumindu-se să lucreze pe şantier cot la cot cu echipa sa. Spre deosebire de ceilalţi constructori, nu a alimentat nici un fel de publicitate în jurul numelui său, reuşind în schimb să ofere un ajutor real celor care aveau nevoie. Pe scurt, este exact genul de om pe care ar fi ideal să ni-l asociem.

* * *

Parfumul diafan şi senzual al lui Katherine stărui multă vreme în biroul lui Scott. Ce femeie stranie! Scott nu mai ştia ce să creadă despre ea. Părea atât de deosebită faţă de toate celelalte! La urma urmelor, poate că era doar victima propriilor lui prejudecăţi? Gânditor, desprinse din blocnotes foaia pe care desenase şi începu s-o facă ghemotoc... ezită, o netezi şi

în cele din urmă puse portretul lui Katherine Fairchild în sertarul biroului.

Dacă nu va reuşi să se smulgă din visare, avea să întârzie! Cu un gest rapid introduse trei dosare în servietă şi aruncă o privire uimită spre ceas. Ce greşeală să piardă cincisprezece minute preţioase doar ca s-o facă pe Kate să aştepte! Acum trebuia să sară peste masa de prânz ca să recupereze timpul pierdut.

Căci nici nu putea fi vorba să întârzie la întâlnirea cu reprezentanţii Companiei Colgrave! Aveau de trecut în revistă ultimele detalii referitoare la construirea unui centru comercial la San Raffel, de cealaltă parte a podului Golden Gate.

Scott lucrase în mai multe rânduri pentru Colgrave, acesta fiind cel de-al cincilea proiect de-al lor în zona golfului din San Francisco. Raporturile dintre cele două firme se bazau pe respect şi încredere reciprocă. Cei de la Colgrave preţuiau calitatea, iar în ceea ce-l privea pe Scott, nici nu concepea să muncească altfel.

— Vă rog să mă scuzaţi, declară el întinzându-i mâna lui Brian Colgrave. Aproape că ajunsesem la biroul dumneavoastră, când mi-am adus aminte că stabilisem să ne întâlnim la Embarcadero Center.

— Nu contează. Întrevederea precedentă a durat mai mult decât prevăzusem. Pot să vă ofer o cafea?

— Nu, mulţumesc, răspunse Scott aranjându-şi dosarele pe masa de lucru.

Arhitectul George Nunnton şi alţi doi funcţionari de la Colgrave li se alăturară şi se apucară de lucru.

După două ore de discuţii, puseseră totul la punct. Scott îşi luă rămas bun şi se îndreptă spre ascensor.

— Aşteptaţi o clipă! strigă el văzând uşile acestuia închizându-se.

Imediat acestea se deschiseră din nou şi Scott pătrunse în cabină.

— Mulţumesc, murmură, gâfâind uşor după alergarea de pe culoar.

Un parfum cunoscut îl învălui, iar doi ochi de peruzea sclipiră jucăuş.

— Poftiţi, vă rog, răspunse Katherine Fairchild, adresându-i zâmbetul el nemaipomenit. La ce etaj mergeţi?

— La parter.

Privirea lui rătăcea pe minunatele bucle negre, pe formele suple, delicate ale trupului ei, pe acele picioare excepţional de frumoase. Tânăra femeie nu părea deloc afectată de această întâlnire neaşteptată.

— Zău aşa, *doamnă* Fairchild, am promis să dau un răspuns peste două zile. Dar e culmea să ajung să fiu urmărit prin lifturi!

— Când doresc cu adevărat ceva, nu am linişte până când nu-mi ating ţinta, replică ea cu un glas îngeresc.

Ochii ei scăpărară: un licăr de ironie ivindu-se în albastrul irişilor Înainte ca Scott să apuce să articuleze ceva cât de cât inteligent, ascensorul se opri şi uşile se deschiseră.

— Iată-ne ajunşi! anunţă ea îndreptându-se cu cel mai liniştit aer din lume spre parking.

Fascinat, Scott o urmări cu privirea; întindea tichetul de parcare. O ţinută de regină şi nişte picioare... Dumnezeule, ce picioare! Dezmeticindu-se brusc, se hotărî s-o urmeze. Umerii îi se atinseră uşor în momentul când, la rândul său, preda tichetul.

Tânăra se întoarse spre el, şi dintr-o dată păru să nu mai fie chiar aşa de sigură de sine:

— Ai o clipă liberă, domnule Blake? glăsui în cele din urmă.

— Să înţeleg că ai dori să petreci această „clipă" în compania mea, *doamnă* Fairchild?

Fără să-şi piardă calmul, Katherine îl măsură din cap până-n picioare.

— Dă o probă de curaj, domnule Blake şi ţine-te după maşina mea!

Fără să mai scoată o vorbă, se instală plină de calm la volanul Mercedesului şi coborî geamul de la portieră. Complet zăpăcit, Scott o scruta amuţit.

— Ei, domnule Blake? întrebă cu un surâs batjocoritor. Accepţi provocarea?

CAPITOLUL 2

Oare de ce acceptase?

Scott era stacojiu la faţă de furie. În faţa lui, Mercedesul gri metalizat gonea după toate aparenţele spre Oakland Bay Bridge. Unde voia să ajungă?

În sfârşit, după un drum ce lui îi păru interminabil, văzu maşina lui Katherine oprindu-se în faţa unei clădiri vechi din Oakland.

Aspectul imobilului era mai degrabă jalnic, dar era oricum singurul de pe toată strada care scăpase de mâzgălelile care desfigurau celelalte faţade ale acestui cartier sărăcăcios şi rău famat. Scott parcă lângă Katherine şi opri contactul. Câţiva puştani cu mutre nu tocmai binevoitoare sprijineau zidul casei din cărămidă roşie. Când ieşi din maşină, nu se sfiiră să-l măsoare cu neruşinare.

Scott se îndreptă spre Mercedes şi deschise portiera.

— Eşti sigură că aici ai vrut să opreşti? întrebă el scrutând nervos împrejurimile.

— Cât se poate de sigură.

Surâzătoare şi destinsă, coborî din maşină şi cercetă clădirea cu privirea. Ochii i se opriră asupra unuia dintre băieţi.

— Billy, ţi-l prezint pe Scott Blake! strigă ea punând o mână pe braţul însoţitorului său. E un prieten de-al meu.

Billy se desprinse cu greu de zid şi înaintă agale ţinându-şi o mână în buzunarul ginşilor, cealaltă la vedere peste şişul ce-i bălăngănea la centură.

— O.K., bătrâne. Cine-i prietenul lu' Kate poa' să calce pe-aici.

Scott aruncă spre Kate o privire nedumerită. Era cât pe ce să-i spună ceva, dar ea îl obligă să tacă.

— Mai târziu, îi şopti trăgându-l spre intrarea clădirii.

Înăuntru totul strălucea de curăţenie. În ciuda mobilierului cât se poate de modest, în încăperea încare pătrunseră domnea o atmosferă caldă şi prietenoasă. O tânără de culoare, având în jur de douăzeci de ani şedea la birou ocupată cu clasarea unor dosare. Aceasta îşi înălţă rapid capul de cum auzi că a intrat cineva.

— Kat!... Ce surpriză! Nu m-aşteptam să te văd mai devreme de mâine dimineaţă. Dar... nici nu ştii ce liniştită sunt că te afli aici!

— De ce? S-a întâmplat ceva? întrebă Katherine privind cu îngrijorare în jurul său.

— Jenny...

Katherine păli, iar degetele i se încleştară pe poşetă.

— Jenny? Ce s-a petrecut aici? A păţit ceva?

— Linişteşte-te. E aici şi nu a păţit nimic. Doar că plânge ziua-ntreagă după tine. Ştii doar că s-a lipit pur şi simplu de tine de cum a adus-o Billy la noi.

Chipul lui Katherine se destinse.

— Cheryl, fă cunoştinţă cu Scott Blake. Scott, ţi-o prezint de Cheryl Johnson care conduce Căminul ce copii din Oakland.

— Mă bucur să te cunosc, Cheryl.

Cheryl îi zâmbi politicos şi schimbară o strângere de mână.

— Sper că mă veţi scuza, dar nu-mi văd capul de treburi, spuse ea arătând spre mormanul de hârtii, ce se îngrămădeau pe biroul său. Trebuie

să mă apuc de lucru fără zăbavă, altminteri mă trage boss-ul de urechi!

— Stai cuminte! îi răspunse Katherine râzând. În curând vei mai avea pe cineva să te ajute. Avem fonduri de la comitet pentru asta. Cel mai greu va fi să găsim pe cineva care să vrea să vină la lucru în cartierul ăsta. Nu-i nici pe departe cel mai atrăgător loc din San Francisco!

O voce de copil răsună deodată pe culoar.

— Kat! Kat!

Un îngeraş cu zulufi aurii, care nu avea cu siguranţă mai mult de trei ani, traversă camera cu un pas săltăreţ şi se auncă în braţele tinerei femei.

— Jenny! Scumpetea mea! exclamă Katherine strîngând fetiţa la piept şi sărutând-o pe obrăjori. Ai fost cuminte astăzi?

— Da, Kat.

Jenny se ghemui între braţele Katherinei trăgând cu o mânuţă dolofană de bluza de mătase ivorie a acesteia. Un nasture de sidef se rupse şi căzu pe duşumea, cămaşa se desfăcu şi mai mult, dezvelindu-i pielea delicată şi satinată a pieptului. Katherine nu dădu nici o atenţie micului incident, dar Scott nu-şi mai putea desprinde ochii de la fascinantul ei decolteu.

— Jenny, uite-l pe Scott Blake. Un nenea bun. Vrei să-i spui bună ziua?

— Bună, Jenny, făcu Scott zâmbindu-i simpatic.

O umbră de spaimă acoperi ochii mari şi albaştri ai fetiţei Se agăţă cu toate puterile de

gâtul Katherinei şi-şi întoarse capul, stând să izbucnească în plâns. Scott rămase deoparte nemulţumit, în timp ce Katherine legăna copilul, şoptindu-i vorbe mângâietoare.

— Haide, păpuşa mea dragă, n-ai de ce te teme. Scott e prietenul meu, n-o să-ţi facă nici un rău.

Dar Jenny îşi ascunse faţa la pieptul protectoarei sale.

— Uite, sunt sigură că Scott vrea să vadă cât de frumos ştii tu să zâmbeşti.

Fetiţa scuturâ capul în semn de împotrivire, unduindu-şi buclele blonde ce-i acopereau ceafa.

În cele din urmă, îşi înălţă căpşorul şi-i aruncă o ocheadă temătoare bărbatului care o privea zâmbind.

Scott întinse mâna spre ea, dar micuţei îi ţâşniră lacrimile şi-şi ascunse din nou obrazul la pieptul femeii.

Nemaiştiind ce să facă, Scott se dădu cu un pas îndărăt. Plânsetele copilei păreau că nu se vor mai domoli niciodată, iar Katherine fu nevoită până la urmă să iasă din încăpere cu ea în braţe.

— De ce plânge în halul ăsta? întrebă aşezându-se pe marginea biroului lui Cheryl.

Tânăra dădu din cap cu un aer dezolat:

— E la mijloc o poveste foarte tristă. Sărmana micuţă! Concubinul mamei sale obişnuia s-o bată, iar descreierata aceea n-a mişcat niciodată un deget ca să-l împiedice. Pasămite se temea să nu-şi piardă iubitul de ocazie!

Scott se holba la ea uimit, iar tânăra îşi contractă muşchii feţei într-un mic zâmbet chinuit şi amar.

— Eşti şocat? Îmi pare rău, Scott, da' asta-i viaţa. Pe aici la noi, nu ne îmbătăm cu vorbe mari şi frumoase, trebuie să avem puterea să luăm lucrurile aşa cum sunt în realitate.

— Şi cum aţi reuşit s-o aduceţi aici?

— Într-o dimineaţă, la ora şase, Bill a găsit-o ghemuită la uşa casei sale. Era rebegită de frig şi plină de vânătăi. După toate aparenţele, maică-sa a ş ers-o cu noul ei tip şi a părăsit fetiţa în plină stradă. Billy a adus-o imediat aici. Sărmana, încă îi mai e frică când vede un bărbat, dar o să-i treacă. Maică-da trăia cu individul ăla doar de două luni, aşa că s-ar putea ca această amitire îngrozitoare să se şteargă cu timpul din mintea copilului.

Această Cheryl era cât se poate de simpatică, îşi zicea Scott. Întocmai ca şi Katherine Fiarchild părea de-a dreptul pasionată de munca pe care o făcea.

— Lucrezi aici cu normă întreagă?

— Da' cum altfel! Ai în faţa ochilor femeia bună la toate a Centrului din Oakland! Recepţioneră, secretară, infirmieră etc. Kate m-a angajat pentru că sunt licenţiată în psihologia copilului. Şi-a zis că ar fi bine ca toţi micii noştri pensionari să aibă ep cineva care să ştie să le inspire încredere, chair dacă nu rămân la noi decât câteva săptămâni. Încercăm să-i liniştim, să le dăruim un strop de speranţă în viitor, înainte de a fi trimişi într-un cămin sau... din nou la ei

acasă. Cei care sunt foarte mici, aşa ca Jenny, au cele mai mari şanse de a scăpa fără un traumatism major pentru restul vieţii, mai ales dacă intervenţia a fost făcută la timp. În cazul lui Jenny, lucrurile vor merge mai uşor pentru că n-a fost niciodată bătută de maică- sa. E absolut necesar ca toţi aceşti copii să înţeleagă că există cineva care-i iubeşte, că nu sunt singuri pe lume şi mai ales că nu au nici o vină pentru cele ce s-au întâmplat.

Lui Scott îi veni o idee... o idee ce nu i-ar fi trecut vreodată prin cap dacă nu l ar fi adus aici Katherine.

— Am auzit-o pe Kat spunând că ai avea nevoie de un ajutor. În ce ar consta acesta?

— Mi-ar trebui o persoană pricepută în domeniul relaţiilor cu publicul şi care să se descurce în problemele organizatorice. Nici nu-ţi închipui ce număr imens de formulare avem de completat! Practic aş avea nevoie de o secretară... care să mă scape de toată această muncă administrativă care-mi răpeşte atât de mult din timpul pe care ar trebui să-l dedic copiilor, ca să mă pot ocupa cum se cuvine de ei. Ştii pe cineva potrivit?

Scott surâse cu un aer misterios.

— Tot ce se poate, zise el ridicându-se de pe birou.

În acest moment apăru şi Katherine în pragul uşii.

— Gata, nu mai e nici o problemă, Jenny a adormit. Îmi pare rău că te-am lăsat aşa. Scott!

Jenny mai e încă înspăimântată. Mi-am zis că va înțelege că ești un prieten venit cu gânduri bune, dar .. se pare că va trebui să treacă ceva vreme până s-o facem să uite toate nenorocirile prin care a trecut.

Katherine suspină ușor, iar apoi își înălță capul surâzătoare.

— Haide acum, continuă ea cu o notă mai veselă în glas, să facem turul proprietății noastre.

Petrecură o jumătate de oră vizitând clădirea. Centrul putea caza în jur de cinsprezece copii. În principiu, copiilor li se oferea aici doar un cămin temporar, dar se întâmpla ca unii dintre ei să rămână timp de mai multe luni până li se găsea o familie care să- i găzduiască. Cheryl avea în subordine o echipă formată din șase persoane.

— Dar... ia spune-mi, ce-are a face Billy cu toată chestia asta? întrebă Scott nedumerit. De ce v-a adus-o taman el pe Jenny?

— Billy Sanchez locuiește aici în cartier. L-am cunoscut acum patru ani. Centrul fusese deschis de curând și eram mereu ținta atacurilor vandalilor care mișună prin zona asta. Într-o bună zi, ne-am trezit că vine la noi un puștan, să tot fi avut vreo treisprezece ani, trăgând după el o fetiță cam de nouă anișori, de pe care curgeau zdrențele. Foarte sigur pe sine, a cerut să-l vadă pe „bossul hogeacului". Mi-am luat inima-n dinți și i-am zis că eu sunt persoana în cauză. Și trebuie să-ți mărturisesc că nu mă prea simțeam în largul meu! Billy m-a măsurat cu luare-aminte

şi m-a întrebat dacă maşina parcată în faţă îmi aparţine. I-am răspuns că da, e a mea. Şi ştii ce reacţie a avut? A început să dea din cap în bătaie de joc, părând hotărât să plece. „Cineva care umblă cu o asemenea maşină, n-are cum să priceapă vreodată" mi-a spus el dispreţuitor. Dar sărmana fetiţă păra cumplit de chinuită, aşa că nu-mi puteam îngădui să-l las să plece. M-am apropiat de el şi l-am prins de mână.

— Să ştii *doamnă* Fairchild că eşti cam prea îndrăzneaţă! fu de părere Scott.

— Aşa îmi ziceam şi eu pe când el mă ţintuia cu o privire neagră şi sălbatică. Şi-a smuls mâna şi mi-a atras atenţia să nu-l mai ating vreodată, dacă nu vreau să dau de bucluc. Fără să clipesc, l-am privit drept în ochi. După câteva clipe — care mi s-au părut veacuri — a sfârşit prin a se îmbuna şi ne-a povestit totul. Biata fetiţă era sora lui. Pentru mine era o experineţă nouă: nu mi se mai întâmplase până acum să iau contact direct cu copiii de care ne ocupăm şi abia de-atunci pot spune cu mâna pe inimă că am înţeles cu adevărat în ce infern trăiau aceşti nefericiţi. Înainte, mă interesam în principal de chestiuni administrative, îmi foloseam relaţiile ca să obţin diverse donaţii, participam la şedinţe, organizam vânzări de binefacere...

Katherine făcu o pauză, iscodindu-l pe Scott cu coada ochiului.

— Pe scurt, exact genul de existenţă mondenă şi lipsită de griji pe care presupui că o duc...

Scott simţi că roşeşte până la rădăcina părului.

— Sunt obişnuită ca oamenii să nutrească tot felul de idei preconcepute în ceea ce mă priveşte, continuă ea cu o urmă de amărăciune în glas.

Acum ce-ar putea oare să-i mai spună? se întrebă Scott, simţindu-se prins cu mâţa-n sac. Îl dăduse în vileag. Cu sprâncenele încruntate, tânăra îşi continuă istorisirea.

— Tatăl lui Billy îşi părăsise familia imediat după naşterea fetiţei. Maică-sa a început să se drogheze. apoi a ajuns prostituată. Billy nu s-a mai dus la şcoală. Bătea străzile cât e ziua de lungă. Se întâmpla să mai muncească pe ici-colo pentru câţiva dolari, dar cea mai mare parte a timpului se îndeletnicea cu mici furtişaguri ca să supravieţuiască. Dar nu era un copil rău de felul lui, şi-şi pusese în cap să aibă grijă de surioara lui, căci vedea prea bine că maică-sa nu mai era în stare de aşa ceva. Într-o zi, a venit acasă şi... a găsit-o pe maică-sa zăcând în pat fără simţire, iar pe „clientul" acesteia pregătindu-se s-o violeze pe micuţă.

Scott păli.

— Dumnezeule mare...

— Billy, ca un adevărt bărbat, nu s-a pierdut cu firea. Punând mâna pe primul lucru ce i-a ieşit în cale l-a pocnit zdravăn pe client şi a luat o la goană cu soră-sa. Nici prin gând nu i-a trecut să meargă la poliţie! Până la urmă, s-a încumetat şi a venit la noi. Am internat-o pe micuţă, i-am făcut baie, i-am dat o masă caldă, haine curate şi un pat. A doua zi, Billy a venit din nou, ca s-o vadă. Niciodată nu fusese soră-sa

atât de bine îngrijită! Din acel moment problemele centrului au încetat: Billy ne-a luat sub protecţia sa. Gaşca lui şi-a luat obligaţia de a supraveghea căminul şi de a-i ţine la distanţă pe nedoriţi.

— Nu mi-a scăpat nici mie felul în care m-au cercetat cu privirea.

— Şi asta numai pentru că-i pusesem eu în gardă despre cine e vorba. Altminteri, te-ai fi trezit fără maşină la plecare!

— Îţi rămân adânc îndatorat. Compania la care sunt asigurat va aprecia cum se cuvine acest frumos act de bunăvoinţă! Dar, continuă, ce s-a întâmplat cu surioara lui Billy?

— I-am găsit o familie adoptivă. La început, prin tribunale, ni s-au cam pus beţe în roate. Conform legii, copilul trebuie încredinţat mamei... indiferent de condiţiile de viaţă care le poate asigura aceasta!

Privirea lui Katherine deveni tăioasă, iar obrajii i se împurpurară datorită mâniei.

— Din nefericire, problema s-a rezolvat de la sine, rosti ea apoi aproape în şoaptă. După o lună, mama lor a murit ca urmare a unei doze exagerate de droguri. Fata nu mai avea pe nimeni, în afară de Bill, aşa că toate dificultăţile au dispărut.

— Trebuie să mărturisesc, *doamnă* Fairchild, că...

— Ia nu-mi mai spune „doamnă"! Mi se pare c-am depăşit stadiul ăsta, nu crezi?

Scott îi susţinu privirea limpede şi cuceritoare, simţind cum i se accelerează bătăile inimii.

— Ai dreptate, rosti el surâzător.

* * *

O oră mai târziu, traversând în sens invers podul Oakland, Scott nu reuşea să şi-o scoată din minte pe Katherine şi lumea pe care o descoperise datorită ei. Pentru el era o adevărată revelaţie. Nici vorbă să mai poată refuza participarea la licitaţie! O va suna chiar mâine, la prima oră, să-i comunice acordul său.

Scott străbătu centrul oraşului, traversă Golden Gate Bridge şi ieşi spre Tiburan. N-avea de gând să se mai întoarcă la birou în seara asta: avea de făcut o vizită mult mai importantă. Se angajă pe un drum îngust şi şerpuitor care urca de-a lungul golfului ducând spre o veche reşedinţă în stil colonial aşezată pe creasta dealului. De acolo, se deschidea o superbă panoramă: Angel Island, Alcatraz, colosala structură suspendată a podului Golden Gate, mulţimea mândră a zgârie-norilor din San-Francisco. Scott adorase întotdeauna această casă şi răsuflase uşurat când maică-sa îl anunţase că intenţiona s-o păstreze şi după moartea tatălui său.

— Bună, mamă! Pe unde eşti?

Nimeni nu-i răspunse. Scott pătrunse în bucătărie şi aruncă o privire pe uşa din spate. Lynn Blake era în plină activitate de grădinărit, iar el o studie vreme de câteva clipe, fără să-şi facă simţită prezenţa. Pentru o femeie trecută de cincizeci de ani, părea incredibil de tânără. Şi pe deasupra, mai era şi plină de energie!

— Mamă...

Lynn Blake tresări şi se întoarse brusc.

— Scott, dar ştiu că m-ai speriat! Asta da, surpriză!

— Socotesc că eşti prea tânără ca să-ţi pierzi ziua întreagă cu săpatul acestei grădini! Ar trebui să-ţi găseşti o preocupare ceva mai dinamică, pe potriva puterilor tale.

— Zău? Pare-mi-se că e o idee destul de năstruşnică! Doar ştii că pentru mine grădinăritul este o adevărată fericire!

Scott o dădu gata pe maică-sa cu cel mai mieros zâmbet posibil.

— Ce-ai zice să ieşim la un restaurant, mamă? De-atâta vreme n-am mai cinat împreună!

— Hm... aşa deci. Îţi ţeşi frumuşel plasa, ca păianjenul. Care-o fi păcăleala?

Lynn îşi strânse uneltele şi porni pe aleea care ducea la bucătărie.

— Lasă-mă cel puţin să apuc să mă schimb, îi spuse ea cât se poate de bine dispusă. Apoi, avem toată seara la dispoziţie ca să-mi povesteşti pe îndelete ce-ai mai pus la cale pentru ca să mă scoţi din bârlogul meu.

— Oh! Nu mă îndoiesc că vei fi încântată, o asigură Scott plin de entuziasm.

În timp ce Lynn se pregătea, el dădu o raită prin salon, cercetă fotografiile înrămate, presărate în dreapta şi-n stânga pe toate mescioarele. Această casă nu adăpostea decât amintiri minunate, Scott fusese un copil răsfăţat de soartă: un tată care-şi găsise întotdeauna timp ca să se joace cu el, cu tot programul de lucru

foarte încărcat; o mamă senină şi grijulie, care îi citise seară de seară câte o poveste înainte de culcare... Lynn reuşise cu brio să-şi împace munca ei de învăţătoare cu viaţa de familie, iar el nu-şi putea aminti să se fi simţit vreodată neglijat.

Vacanţele le petrecuseră întotdeuna împreună, toţi trei, la munte. În felul acesta i se trezise dragostea pentru natură, ce ulterior se transformase într-o preocupare permanentă pentru mediul înconjurător. Tatăl său îl învăţase să recunoască păsările şi plantele, să respecte vegetaţia. Părinţii îl duceau în fiecare duminică după-amiază să vadă o grădină zoologică, un acvariu sau un muzeu, cu scopul de a-i trezi curiozitatea şi sensibilitatea.

Ce mai, o copilărie ideală dacă e s-o compare cu experienţele cumplite prin care trecuseră copii ca Billy şi surioara lui! Deodată, se simţi îngrozitor de vinovat pentru faptul că se arătase la început atât de dezinteresat faţă de propunerea Katherinei. De ce nu i-o fi răspuns imediat la scrisoare? Lynn intră în sufragerie, întrerupându-i firul gândurilor.

— Sunt gata, dragul meu! Sper că nu-mi vei sufla o vorbă despre planurile tale înainte de a ne vedea aşezaţi la o masă bună, nu-i aşa?

— Ai ghicit, replică el zâmbind misterios.

* * *

Mercedesul Katherinei Fairchild se angajă pe o imensă alee cu pietriş care ducea la una dintre

cele mai luxoase reşedinţe din Saint Francis Woods, cartierul elitei din San Francisco. Se făceau deja două săptămâni de când nu mai reuşise să-l vadă pe bunicu-său. De cinci ani acesta era ţintuit într-un fotoliu rulant, iar în ultima vreme starea sănătăţii lui se înrăutăţise.

— Cum te mai simţi, dragă moşulică? îl abordă glumeaţă, sărutându-l pe obraz. Pari în plină formă!

R. J. Fiarchild o biciui cu privirea:

— Katherine, de câte ori te-am rugat să mi te adresezi cu „bunicule"?

Câtuşi de puţin afectată de această izbucnire, Katherine se mulţumi să-i zâmbească în continuare, depunând apăsat un al doilea sărut pe obrazul dragului ei „moşulică". De când se ştia, făcuse din el tot ce poftea. R. J. Fairchild îşi lăsă mâna peste cea a nepoatei sale, învăluind-o într-o privire din care se citea o dragoste neţărmurită.

— Dacă ar fi să te audă cineva cum m-ai poreclit, îţi dai seama cât de ridicol aş părea? Cum ai mai vrea tu să impun respect, dacă şi propria mea nepoată îşi permite...

— Haida-de, încetează să-ţi mai plângi de milă! Cu mine nu-ţi merge! Katherine se ridică de lângă el şi-i împinse fotoliul spre veranda de sticlă din spatele casei.

— Am întâlnit azi un tip foarte interesant, moşulică.

— Chiar aşa? Ah, voi avea oare norocul ca înainte de a muri să apuc să-mi văd strănepotul zbânţuindu-se prin casa asta?

— În primul rând, nu eşti pe moarte! Apoi, îngăduie-mi să-ţi aduc aminte că ai atâţia strănepoţi, încât oricum i-ar fi greu să-şi aducă aminte cum îi cheamă!

— Nu-i acelaşi lucru. Tu eşti singura fată din familie şi tare aş mai vrea să ai copii.

— Lasă, moşulică! Trebuie să ţinem pasul cu vremurile astea revoluţionare! În ziua de azi femeile nu mai sunt silite să stea închise între patru pereţi ca să aibă grijă de prunci, mai sunt atâtea lucruri de făcut pe lumea asta!

În timp ce vorbea, Katherine deschise barul şi pregăti două pahare de porto, apoi se aşeză confortabil lângă bunicul său. Cei mai mulţi oameni erau intimidaţi în prezenţa lui R. J. Fairchild. Nimeni nu îndrăznea să-i vorbească aşa cum făcea nepoata sa. Dar el o adora şi-i ierta totul.

— Eu unul sunt prea bătrân ca să mai ţin pasul cu astfel de vremuri, mormăi el sorbind din vin. Dar, ia spune-mi câte ceva despre tânărul pe care l-ai cunoscut. Cu ce se ocupă şi unde l-ai întâlnit? Vreau să ştiu totul. Sper să nu dai peste un...

— Te rog, îl întrerupse Katherine. Nu-mi aduce aminte de povestea aia.

Ştia ea prea bine despre ce avea de gând bunicul să pomenească, nenorocita ei căsătorie pe nepusă masă cu Jeff, o toană din anii studenţiei. O greşeală care costase familia un sfert de milion de dolari, iar pe ea o umpluse de durere şi amărăciune. Copilăria ei, amintirile

legate de mamă-sa nu erau de altfel străine de acest act necugetat. Trebuise să se scurgă o bună bucată de vreme până ce reuşise să-şi oblojească rănile şi se putuse astfel din nou împăca cu viaţa.

— Nu ţi-am spus decât că am întâlnit un tip interesant, reluă cu un glas din care nu răzbătea nimic. Nici vorbă de căsătorie.

— Katherine, ai aproape treizeci de ani... Nu ţi se pare că ar fi timpul să-ţi întemeiezi şi tu o familie?

O cută de îngrijorarea brăzdă fruntea tinerei femei, iar în privire i se putu desluşi o umbră de spaimă. Chiar şi după ce trecuseră atâţia ani, amintirile dureroase încă o mai urmăreau.

— Nici prin gând nu-mi trece să mă mărit din nou. Mi-a ajuns o încercare. Şi-acuma n-ai vrea să schimbăm subiectul? îl întrebă regăsindu-şi zâmbetul.

R. J. Fairchild o bătu uşurel pe braţ în semn de împăcare.

— Cum doreşti tu, draga mea. Şi ce ziceai despre tânărul pe care l-ai întâlnit astăzi?

* * *

Katherine îşi petrecu toată seara cu bunicul: îi povesti totul, de la cum îl vizitase pe Scott ca să-i solicite participarea la licitaţie şi până la întâlnirea cu micuţa Jenny Hillermann.

— Dacă ai fi văzut-o când Scott s-a apropiat de ea! Şi mie-mi dăduseră lacrimile! Sărmana fetiţă! Scott nu părea nici el să fie în apele lui.

— Şi cine-i vinovat de ţinuta asta neglijentă? întrebă R. J. Fairchild arătând spre nasturele lipsă de la bluză.

— Oh! exclamă ea cu uimire.

Un zâmbet şiret se contură pe buzele bătrânului.

— În orice caz, dacă ar fi vorba de Scott, nu ţi-aş fi atras atenţia!

Înainte de a pleca, Katherine îi promise bătrânului să mai treacă pe la el peste câteva zile. De cum se închise uşa după ea, R. J. Fairchild îşi sună majordomul.

— Carruthers, urgent fă-mi legătura cu Bob Templeton!

Câteva clipe mai târziu, o voce enervată exclamă la celălalt capăt al firului:

— R. J.! La ora asta? Sper că ai un motiv serios ca să-ţi scoli din pat avocatul la miezul nopţii. Hai, spune-mi repede, despre ce e vorba. Care din nepoţii tăi trebuie scos din arestul poliţiei?

— Bagă bine la cap, Bob. Mâine la prima oră vreau să te informezi asupra lui Scott Blake, de la Blake Construction. Vreau să ştiu totul despre acest ins, despre familia lui, despre afacerile lui etc. Ai priceput? Şi... e vorba de o misiune „top secret". se înţelege de la sine!

* * *

Poarta garajului coborî în urma Mercedesului. Dispreţuind ascensorul, Katherine o luă pe jos

pe scările de marmură până la etajul a treilea al superbei sale vile. Acolo sus se refugia ea când voia să scape de lumea exterioară. O imensă terasă venea în prelungirea peretelui exterior de sticlă al studioului alfat la acest ultim nivel.

Scoţându-şi pantofii cu toc şi hainele, Katherine contemplă golful şi colinele împădurite din Marin County. Îmbrăcată în ginşi şi cu tricou, se îndreptă spre baie, unde se demachie şi-şi perie îndelung părul. Apoi şi-l strânse într-o coadă grea, la spate. Cu picioarele goale, afundate în mocheta de lână pură de culoare albă, întârzie aşa nemişcată, trecând în revistă evenimentele de peste zi. În sfârşit, oftând plicitisită, îşi luă servieta de piele şi pătrunse în încăperea care-i slujea de birou. În ciuda orei târzii, o lungă muncă administrativă aştepta să fie îndeplinită. Dar cu toate bunele intenţii, nu reuşi câtuşi de puţin să se concentreze asupra obigaţiilor sale de serviciu. Gândurile îi zburau... la Scott Blake.

După cum îl şi avertizase, ea nu se dădea niciodată bătută când îşi punea ceva în minte. Dar bineînţeles, se ferise cât putuse să-i dea de înţeles că în fond pe el îl dorea! Şi evident că nu numai pentru o banală licitaţie!

Din clipa când el i-a strâns mâna şi a învăluit-o cu vocea lui caldă şi senzuală, a înţeles că de fapt totul îi împinge unul spre celălalt. Mai devreme sau mai târziu va reuşi ea să-l convingă că adevărata Katherine Fairchild e mai mult decât păpuşa de lux ale cărei poze apăreau prin ziare. Iar el se va lepăda de toate prejudecăţile...

Fusese o banală întâmplare sau era mâna destinului cea care aranjase să se întâlnească din nou în lift? Orişice ar fi fost, Scott păruse foarte impresionat de Centrul din Oakland. Acum nu se mai îndoia că va accepta să participe cu dragă inimă la licitaţie. Ce gen de seară va imagina oare Scott pentru câştigătoare? se întrebă ea visătoare. O cină la un restaurant de lux din golf, apoi un spectacol la teatru...

Cu ochii închişi revăzu chipul lui Scott, pielea lui delicios de bronzată, părul său castaniu cu reflexe aurii, minunatul lui surâs. Inima prinse să-i bată cu putere când îşi aduse aminte de străpungerea de oţel a privirii lui plimbându-se îndelung pe trupul ei în cabina liftului de la Embardero Center.

— N-ai încă habar, Scott Blake... dar eşti făcut pentru mine. Numai pentru mine!

CAPITOLUL 3

Scott deschise uşa terasei care dădea spre golf şi ieşi la aer. Ca şi Lynn, locuia la Tiburan, pe malul mării. Deodată, începu să sufle o briză răcoroasă, iar el tresări îngrijorat. Se făcuse destul de târziu când se despărţise de Lynn, acum o oră.

Maică-sa primise cu bucurie propunerea lui. Astfel că deciseseră ca mâine după-amiază să meargă împreună la Centrul Oakland şi să ia

legătura cu Cheryl. Ideea de a o asista pe tânăra psiholoagă îi păruse lui Lynn foarte atrăgătoare, încă din prima clipă.

Mai rămânea să-i telefoneze Katherinei Fairchild pentru a-i confirma participarea la licitaţie. Curios... îşi zise cu o expresie de amuzament întipărită pe chip, când a pus-o pe maică-sa la curent cu această vânzare neobişnuită, ea l-a îndemnat să accepte fără să stea pe gânduri. Adăugase că e convinsă că o asemenea invitaţie provocatoare promite să fie ceva incredibil de hazos, că se va distra grozav! Foarte ciudat... pentru a treia oară în cursul serii cineva îi spunea exact acelaşi lucru.

Hazos? Pentru el cuvântul acesta nu avea nici o legătură cu fascinaţia ochilor albaştri ai Katherinei, cu parfumul ei subtil şi senzual care îl mai urmărea încă. Era de-ajuns să închidă ochii pentru ca ea să-i apară înainte: privirea limpede, părul de abanos, pielea catifelată, lăptoasă. O vrăjitoare! Astă seară încă o mai considera drept o aiurită plină de obrăznicie, iar acum, după miezul nopţii, nu mai ştia ce să creadă despre ea. Ce ştia de fapt el despre această făptură atât de atrăgătoare? Nimic. Totul trebuia descoperit.

* * *

De cum ajunse la birou, Scott o sună pe Cheryl Johnson şi stabiliră să se întâlnească în cursul după-amiezii. Scott îi expuse motivele vizitei sale, iar tânăra păru încântată de soluţia

propusă. Lynn era fără îndoială persoana ideală pentru acest post. Apoi formă numărul de telefon pe care i-l lăsase Katherine. Spre marea lui dezamăgire, era de negăsit. Vorbi în schimb cu Liz Torrance, căreia îi confirmă participarea lui la balul Asociaţiei.

Scott închise telefonul şi contemplă preţ de câteva minute portretul pe care-l creionase în ajun. Niciodată nu i-ar fi dat prin cap că o să ajungă să se intereseze de o femeie precum Katherine Fairchild... Cu toate acestea de aproape douăzeci şi patru de ore se gândea numai şi numai la ea.

* * *

— Doamnă Blake! Cât mă bucur să vă văd! exclamă Amelia radioasă.

— Bună ziua, Amelia. Şi eu mă bucur. Scott e la birou? M-am gîndit că s-ar putea să ieşim la prânz împreună.

— Tocmai vorbeşte la telefon, dar nu va dura mult.

Lynn şi Amelia se înţeleseseră întotdeauna cât se poate de bine. De-a lungul multor ani fuseseră, fiecare în felul ei, alături de acelaşi om. Iar acum, în centrul preocupărilor lor se situa Scott. Ambele sperau că nu va mai trece mult până îşi va găsi o parteneră pentru restul vieţii, că-şi va întemeia o familie. Lynn de-abia aştepta să devină bunică!

Vocea lui Scott răsună din uşa biroului:

Bună! Ce puneţi voi acolo la cale? Când vă văd şuşotind aşa, am impresia că sunt din nou un puştan!

Lynn începu să râdă şi cu un gest graţios îşi dădu peste cap o şuviţă de păr blond platinat ce-i cădea tot timpul pe frunte.

— Speram să te pot lua pe sus la masă, dar dacă nu poţi mă duc la cumpărături ... De fapt, ce-ai zice, Amelia dragă, să ieşi cu mine? O să-mi povesteşti cu ce se mai ocupă Scott acum...

— Asta-i culmea! exclamă Scott izbucnind în râs. Credeam că pe mine mă căutai!

— Dragul meu, vrei să vii şi tu cu noi? replică Lynn cu un aer nevinovat.

— Nici vorbă! Voi două aţi fi în stare să-mi comandaţi un meniu pentru copii, cu maximum un pahar de Coca-Cola! Haide, Amelia, fă-ţi un pic de timp liber! Să nu te-ntorci mai devreme de unu jumătate.

— Două ore pauză de prânz! Domnule Blake, sunteţi sigur că...

— Amelia, aici eu sunt patronul. Cel puţin aşa scrie în statut... În consecinţă, îmi asum toată responsabilitatea pentru această decizie! Petrecere bună!

Când se aşezară la masă, Lynn o puse la curent pe Amelia că urma să meargă chiar în ziua respectivă la Centrul din Oakland. Vestea avu darul s-o încânte pe secretara lui Scott.

— Ştiam eu că doamna Fairchild îi va înfrânge toate ezitările! E o femeie deşteaptă şi hotărâtă. De fapt...

Amelia coborî vocea şi luă un aer conspirativ:

— ...Katherine Fairchild este exact genul de femeie care i s-ar potrivi lui Scott. Dar... el încă nu şi-a dat seama de asta.

* * *

Scott deschise portiera şi aruncă o privire prin preajmă. Billy nu se afla la postul lui obişnuit. Nu-i rămânea decât să spere că în ciuda tuturor probabilităţilor, nimeni n-o să-i atace maşina! Cu un oftat apucă punga de plastic de pe scaunul din spate şi o conduse pe maică-sa până în biroul lui Cheryl.

— Ţi-o prezint de mama mea, Lynn Blake. Mamă, iat-o pe Cheryl Johnson, conducătoarea Centrului. Are nevoie de o secretară excepţională, gata să muncească pentru un salariu mizerabil!

— Încântată de cunoştinţă, Lynn. Scott a prezentat perfect situaţia, chiar dacă-l găsesc un pic cam aspru cu noi.

Cele două femei porniră să facă turul aşezământului, lăsându-l pe Scott singur în holul de la intrare. Descumpănit, se apucă să privească desenele copiilor atârnate pe pereţi. Deodată, privirea i se opri deasupra unei bogăţii de cârlionţi aurii, pe jumătate ascunse după uşa culoarului. Doi ochi mari îl fixau cu spaimă. Imediat, el se lăsă pe vine şi scoase din punga de plastic ursul de pluş pe care tocmai îl cumpărase.

— Jenny! o chemă cu glas blând. Mă mai ţii minte? Mă cheamă Scott. Aş vrea să fim prieteni.

Uite ce ţi-am adus... Vrei să vii până la mine şi să-mi dai bună-ziua? Kat mi-a spus că tu ştii să zâmbeşti tare frumos.

Uşurel, Jenny făcu câţiva paşi în direcţia lui, iar el continuă să-i vorbească, având mare grijă ca nu cumva să ridice tonul. Fetiţa se ascunse după un fotoliu, nehotărâtă, apoi înaintă în continuare, atrasă de jucărie.

În acest timp, Katherine Fairchild îşi parca Mercedesul în faţa intrării Centrului. Ia te uită! Scott era aici. Cheryl şi Liz o căutaseră în cursul dimineţii şi o informaseră despre apelurile lui telefonice. Totul mergea, se pare, conform propriilor ei speranţe!

Râsete cristaline o întâmpinară în holul de la intrare. Uimită, îl descoperi pe Scott jucându-se cu Jenny şi cu un enorm urs de pluş. Îi observă atentă, cu inima strânsă de emoţie.

— Kat! Kat! strigă deodată fetiţa desprinzându-se de la pieptul lui Scott ca să se arunce în braţele ei deschise.

— Bună Jenny! Te-ai distrat bine cu Scott?

— Ştii, Kat, Scott ştie să facă strâmbături. Şi uite ce Teddy scump mi-a adus!

— Vai, ce drăguţ e!

Scott se sculă în picioare, încercând cu disperare să-şi ascundă jena.

— Ei bine, maică-mea şi Cheryl... uf... cum să-ţi spun... au plecat să viziteze căminul. Te-am căutat la birou azi-dimineaţă. Mi-a răspuns o doamnă cu numele de Liz Torrance şi i-am comunicat acesteia că accept să iau parte la licitaţia voastră.

În timp ce-i vorbea, trăgea cu ochiul la ţinuta ei: purta azi nişte jeans-i ginşi decoloraţi, un pulover cu nasturi şi cizme de piele natur. Părul îi era strâns uşor în coadă şi era fardată discret. Nimic din toaletele de un lux ţipător ale femeilor din înalta societate! Cu toate acestea, cu tenul său diafan şi cu ochii ei imenşi şi limpezi, era mai frumoasă ca oricând.

El însuşi se îmbrăcase simplu azi: neavând programată nici o întâlnire de afaceri, renunţase la blestemata de cravată şi-şi pusese în grabă un pulover viu colorat care-i punea în evidenţă bronzul auriu al pielii.

Katherine îi adresă cel mai drăgălaş zâmbet de care era în stare.

— Sunt fericită că ai acceptat până la urmă! Şi sunt sigură că licitaţia va avea un succes trăznitor. Ce ai de gând să-i oferi câştigătoarei?

Scott se apropie de Katherine, iar Jenny întinse mânuţele spre el.

— Ei bine... începu după ce o luă în braţe.

Dar nu apucă să termine.

— A fost o vizită cu adevărat... Lynn se întrerupse în mijlocul propoziţiei când dădu cu ochii de tabloul format de cei doi tineri şi copilul care râdea. O tăcerea adâncă se instală pentru un moment în încăpere.

— Măi, măi! exclamă Cheryl cu o voce glumeaţă. Ce-mi văd ochii, Jenny. Ţi-ai făcut un nou prieten?

O mânuţă cu gropiţe se puse pe obrazul lui Scott, apoi poposi pe nasul acestuia.

Asta-i Scott! Ştie la strâmbături şi mi l-a adus pe Teddy!

— Domnul Blake face minuni. Nu-mi vine să cred! Haide, draga mea, e timpul să faci nani acuma. Mulţumeşte-i frumos lui Scott şi spune-i la revedere.

Ochii mari şi luminoşi ai fetiţei se umplură de lacrimi.

— Nu, nu! Vreau să mă culce Scott! începu ea să urle, agăţându-se cu toate forţele de gâtul proaspătului ei prieten.

Cuprins de panică, Scott le imploră din priviri pe cele trei femei: ce-i de făcut? Habar nu avea cum se procedează în asemenea situaţii.

— Vreuna dintre voi n-ar putea să mă îndatoreze cu un sfat? glăsui în cele din urmă, complet dezorientat.

— Da' bineînţeles! interveni Katherine. Stai cuminte, Jenny! Te duce Scott la culcare.

Autoritară, îl trase pe Scott cu copilul în braţe înspre culoar. Deodată uşa de la intrare se dădu în lături zgomotos şi Billy năvăli în hol.

— Belea mare! Vine chiar acum mama lui Jenny şi cu jegosul care a bătut-o pe asta mică. Într-o secundă trebuie s-o facem dispărută!

Katherine preluă imediat conducerea operaţiunii.

— Cheryl, du-o imediat pe Jenny la etajul întâi, comandă ea fără să-şi piardă cumpătul. Billy, pune-ţi urgent cuţitul la loc şi ieşi de-aici!

Şişul se închise cu o pocnitură şi Billy îl băgă în buzunar. Din ochi îi scăpărau fulgere.

— Nu ies. O să-l aranjez eu chiar acum pe viermele ăsta şi fără şiş!

Billy era slăbuţ şi nu măsura mai mult de un metru şaptezeci, dar furia lui era atât de mare încât Katherine nu ar fi pariat pe adversarul lui, oricât de înalt şi de puternic ar fi fost acesta.

— Linişteşte-te, Billy. Legea e de partea noastră. Dacă ea doreşte s-o ia înapoi pe Jenny, trebuie în prealabil să depună plângere la tribunal. Şi nu va câştiga niciodată, pot să te asigur. Acuma...

O voce brutală şi răguşită se auzi îndărătul uşii de la intrare.

— Daţi-ne-o înapoi fără garagaţă pe mucioasă şi-o să scăpaţi teferi.

Un bărbat de vreo douăzeci de ani înaintă spre Katherine, privind-o ameninţător.

Hainele-i curgeau zdrenţe de pe el, în urechea stângă arbora un cercel de aur, iar părul tuns în creastă era vopsit în verde. O foarte tânără femeie strânsă într-o fustă neagră supermini şi mai degrabă dezvelită de un tricou minuscul se bălăngănea în urma lui. Era mama lui Jenny.

Katherine nu schiţă nici măcar un pas înapoi dinaintea huliganului care-şi permisese s-o ameninţe.

— Jenny ne-a fost încredinţată prin lege. Nu aveţi nici un drept asupra ei, ieşiţi de aici sau chem poliţia.

— Îmi bag picioarele în ce-mi îndrugi tu aicea. Wanda are chef să-şi salte puradelul, aşa că ţine-ţi fleanca!

Incapabilă să-şi ascundă dezgustul ce i-l inspira acest individ sinistru, Katherine îl puse imediat la punct:

— Nu fata vă lipseşte vouă, ci banii căpătaţi de pe urma alocaţiei familiale! le strigă scârbită.

Dintr-o privire, Scott îl măsură pe —gagiul Wandei. Insul era ceva mai scund decât Billy şi mai degrabă lipsit de vână. Genul de cocoşel care se răzbună pe viaţă când are norocul să nimerească peste cineva mai slab decât el. Cu colţul ochiului îl văzu pe Billy cum îşi duce mâna la cuţit. Nu mai stătu pe gânduri, se băgă pe dată între ei şi, plin de degajare, îl luă pe vagabond după umeri. Neîncetând să zâmbească, îl trase cu putere deoparte.

— Mi se pare că aveţi o problemă. Poate vă ajut eu s-o rezolvaţi. Katherine, Lynn şi Wanda nu mai auziră altceva. Scott coborî vocea, aşa că ele nu mai putură dinstinge nimic din vorbele lui.

— Nu-i cazul să plictisim poliţia, continuă Scott în şoaptă şi fără să renunţe la expresia surâzătoare. Putem aranja totul între noi. Eu personal nu mă enervez niciodată şi detest violenţa. Însă băiatul ăsta...

Îl arătă cu privirea pe Billy, care se ţinea năbădăios în faţa lor cu o privire încărcată de ură.

— ... îmi pare că e gata să-ţi scoată maţele la prima mişcare!

Huliganul păli uşor şi-l scrută pe Billy, apoi pe Scott care era cu un cap mai înalt decât el.

— Pe cuvânt că n-aş vrea ca locul ăsta să se transforme într-o măcelărie! continuă Scott, nu fără o urmă de bătaie de joc în glas.

Degetele lui Scott se înfipseră cu putere în umărul tipului, care păru dintr-o dată că se prăbuşeşte de durere. Nemilos, Scott vorbi în continuare.

— Pe de altă parte, ar fi regretabil ca doamnele care sunt de faţă să asiste la un asemenea spectacol sângeros. Aşa că... te sfătuiesc s-o ştergi împreună cu gagica ta, până nu e prea târziu. Dacă vreţi bani, puneţi mâna şi apucaţi-vă de muncă! Chiar dacă... mă întreb cui i-ar putea trece prin cap vreodată să vă angajeze.

Zâmbetul lui Scott se şterse cu totul iar vocea-i deveni brusc brutală şi tăioasă.

— Ne-am înţeles? întrebă cu un ton din care răzbătea clar ameninţarea.

Vagabondul de-abia mai reuşi să încuviinţeze din cap — atât era de înfricoşat. Scott îi zâmbi din nou, în timp ce-i zdrobi iarăşi umărul în menghina degetelor sale puternice.

— De fapt, băiete, am uitat cum te cheamă...

— Tom, horcăi vagabondul.

— Ei bine, Tom dragă! Regret că tu şi cu Wanda trebuie să plecaţi aşa de repede. Haide Billy, arată-i musafirului nostru că suntem nişte tipi binecrescuţi. Vino să-ţi iei rămas bun.

Încântat de ocazia ce i se oferea, Billy se apropie cu un aer glumeţ şi-şi plasă mâna pe umărul lui Tom într-o încleştare la fel de puternică

ca şi cea a predecesorului său. Punkistul se strâmbă de durere.

— Salve, Tom! Îmi pare bine de cunoştinţă!

Tom reuşi în fine să scape din strânsoare, o apucă pe Wanda de mână şi o şterseră muţeşte.

Scott se întoarse spre Billy:

— O să revină, declară el cu gravitate.

— Mda... cam aşa s-ar părea, fu de părere Billy, îngândurat.

Dar privirea lui strălucea de admiraţie.

CAPITOLUL 4

— Poate fi unul dintre voi atât de drăguţ încât să mă lămurească şi pe mine în legătură cu ceea ce se întâmplă de fapt? întrebă Katherine apropiindu-se de cei doi temerari. Cum de i-aţi făcut să plece atât de repede? N-au mai apucat nici măcar să întrebe unde-i fetiţa.

— Păi... ştii, le-am explicat rapid cum vedem noi toată afacerea iar în ceea ce-i priveşte presupun că au înţeles ce greşeală mare au făcut! îi răspunse Scott, clipind complice către Billy.

Mirosind totuşi ceva, Katherine îi privi stăruitor, dar ei se mulţumiră să-i susţină privirea tăcând mâlc.

— Deci aşa stau lucrurile, murmură ea în cele din urmă.

Schiţând un gest de lehamite, le întoarse spatele îndreptându-se spre culoar:

— Poţi coborî, Cheryl! Au plecat.

Tânăra de culoare apăru în pragul uşii ţinându-o în continuare pe Jenny în braţe.

— Sper ca acest incident nu te-a descurajat, Lynn! Tare mult aş vrea să lucrăm totuşi împreună.

Lynn îşi plimba privirea prin încăpere. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei, fiecare aştepta temător ca ea să-şi dea răspunsul.

— Am lucrat în învăţământ timp de douăzeci de ani. Pe măsură ce treceau anii, acest gen de neplăceri a devenit din păcate tot mai răspândit. Putem începe treaba chiar de mâine, dacă doriţi.

Cheryl oftă uşurată.

— Va fi grozav! Te aşteptăm cu bucurie, Lynn!

— Mamă, n-am reuşit să ţi-o prezint pe Katherine Fairchild.

Cele două femei îşi strânseră mîinile.

— Sunt încântată de cunoştinţă, Lynn. Aveţi un fiu deosebit. Are câteodată nişte reacţii... de-a dreptul neaşteptate!

Nici nu putea fi vorba să îngăduie să rămână el în vizor! Scott se grăbi să schimbe subiectul conversaţiei.

— Mamă, ţi-l prezint şi pe Billy Sanchez. Dă-i detalii despre maşina ta, dacă vrei să nu-ţi dispară din prima zi de muncă!

Bill o măsură îndelung pe Lynn.

— Chiar sunteţi mama lui Scott? Nu păreţi aşa bătrână!

— Mulţumesc pentru compliment!

Satisfăcut, Scott clătină aprobator din cap. Da, se părea că lucrurile vor merge bine.

— Acum trebuie să mă întorc la birou, le spuse.

Katherinei îi veni o idee.

— Dar de ce n-ar rămâne Lynn aici? Aşa îi va veni mai uşor să se acomodeze, iar pe seară o duc eu acasă cu maşina.

Lynn acceptă fără să stea pe gânduri. Ardea de nerăbdare s-o cunoască mai îndeaproape pe această tânără fermecătoare. Deodată răsună un glăscior cristalin:

— Vreau să fac nani cu Scott!

Cheryl încercă s-o liniştească pe fetiţă.

— Haide, Jenny, Scott trebuie să plece. Mai vine el să te vadă altădată.

Ochii mari şi albaştri se umplură de lacrimi, iar buzele fetiţei începură să tremure.

— Vreau să fac nani cu Scott, repetă aceasta cu încăpăţânare, în timp ce o lacrimă uriaşă i se prelingea pe obraz.

Scott privea deznădăjduit împrejur. Suferinţa micuţei îi rupea inima. Fără un cuvânt, o luă în braţe şi o duse la etajul întâi. Gânditoare, Katherine îl urmări cu privirea, admirându-i umerii laţi, ţinuta atletică, coapsele strâmte. Acest lucru nu-i scăpă lui Lynn care-şi ascunse un zâmbet de mulţumire. Katherine nu numai că era fata cea mai potrivită, dar părea să fie şi extraordinar de atrasă de Scott.

Peste vreo zece minute, Scott apăru în prag vădit emoţionat.

— A adormit de îndată, dar mi-a cerut să-i spun şi o poveste. Şi... eu nu mai ştiu nici una.

Katherine surâse, înveselită.

— Ne pare rău că te-am pus la treabă, Scott. Dar pentru biata Jenny e vorba de un progres foarte însemnat. Îţi mulţumim mult.

Minunaţii ochi de peruzea de-a dreptul îl străpunseră. Incapabil să-şi mai desprindă privirile de la tânăra femeie, Scott bâgui:

— Nu... nu-i nimic. Acum, vă rog să mă scuzaţi. Trebuie să ajung la birou.

* * *

Tot restul după-amiezii, Cheryl şi Katherine se ocupară de Lynn: nu mai conteniră să-i prezinte atribuţiile noului ei loc de muncă, explicându-i cum funcţionează Asociaţia şi care sunt programele educaţionale prevăzute pentru copii. Deodată Katherine se uită la ceas.

— Cerule! Cum mai trece vremea! Iartă-mă, Lynn, dar mă tem că am cam exagerat. Te duc acasă aşa cum ţi-am promis; unde te las?

— Stau în Tiburan, dar nu vreau să te oblig să faci un asemenea ocol. Aş putea lua tramvaiul, apoi feribotul până la Sausolito. Pe urmă am un autobuz care mă lasă chiar lângă casă.

— Nici nu mă gândesc! Ştii ceva?...

Katherine făcu o socoteală rapidă: ce pretext să-şi găsească ea ca să poată petrece cât mai mult timp cu Lynn?

— ...o amică mi-a recomandat un nou restaurant la Sausolito. Ce zici, ai fi de acord să mergem acolo la cină?

— Sigur că da. Îmi face mare plăcere.

O oră mai târziu, cele două femei erau instalate într-un mic dar fermecător restaurant cu vedere la ocean. Vorbiră despre artă şi muzică, călătorii şi politică... Timpul zbură fără ca ele să-şi dea seama.

Când Mercedesul opri în faţa casei lui Lynn, aceasta îşi luă poşeta şi se întoarse spre Katherine:

— Ce-ai zice de o cafea?

— Cu plăcere.

— Pofteşte în sufragerie! îi strigă Lynn dispărând grăbită în bucătărie.

Katherine cercetă cu luare aminte încăperea confortabilă şi subtil decorată, fotografiile presărate peste tot, suvenirurile din vacanţe... După toate aparenţele, Scott şi părinţii săi formaseră o familie foarte unită. Ea una nu-şi putea aminti să fi plecat vreodată în vacanţă cu părinţii. Aceştia călătoreau adesea dar pe copii îi lăsau în seama guvernantei. Vara o expediau într-o tabără deosebit de scumpă, rezervată fetelor din înalta societate. Nu-şi amintea să fi cunoscut adevărate momente de destindere sau de bună dispoziţie. Bunicul ei fusese singurul care încercase să o facă să se bucure de copilărie.

Ochii i se umeziră. Era atâta vreme deja de când se sforţa să uite suferinţele îndurate

odinioară. Singurătatea, umilinţele... şi mai ales loviturile. Dar Lynn intră ca un vârtej în salon cu un platou în mână. Katherine îşi reveni cât ai clipi, ştergându-şi pe furiş o lacrimă cu dosul palmei.

* * *

Scott fusese tare norocos, îşi zise ea pe când manevra cu abilitate Mercedesul ca să-l bage în garaj. Avusese parte de un cămin adevărat, de o mamă iubitoare, plină de grijă. Ei îi fusese atât de greu să-şi înăbuşe sentimentul acela necurmat de vinovăţie, furia şi ura ce-o măcinau. Nici în ziua de azi nu se simţea tocmai în largul ei alături de taică-său sau de proprii ei fraţi.

Pe tatăl ei nu-l interesase niciodată nimic ce nu avea legătură cu propria lui carieră. Luni în şir, ani nu fusese în stare să observe în ce jalnică stare psihică şi morală se găsea soţia sa sau să-i dea prin minte la ce cazne era supusă fiica lui, Katherine. Doar R. J. Fairchild bănuise ceva atunci. El fusese unicul om care o ajutase pe Katherine şi s-ar putea spune că practic îi salvase viaţa.

Când s-a descoperit că vânătăile şi cicatricele micuţei Katherine nu proveneau din tot felul de căzături, ci din bătăile pe care maică-sa i le administra sistematic, aceasta a preferat să-şi curme viaţa decât să fie confruntată cu ruşinea şi scandalul. Ceea ce nu făcuse decât să sporească acel zdrobitor complex de vinovăţie ce-l resimţea deja biata Katherine.

Din cea mai fragedă copilărie, maică-sa îi tot spunea că o iubeşte şi că o pedepseşte pentru binele ei, iar plăpânda făptură care era ea pe-atunci credea cu tărie că merită cu adevărat toate bătăile care i se aplicau cu sadism. Când s-a produs tragedia, Katherine nu s-a putut gândi la altceva decât că ea e de vină. Că dacă ea ar fi continuat să tacă şi nu ar fi suflat o vorbă despre calvarul pe care-l îndura zi de zi, maică-sa nu s-ar fi omorât. Şi mai era ceva... trecuseră ani mulţi de atunci, dar Katherine nu avusese puterea să recunoască vreodată pe faţă ce mare uşurare simţise în clipa când i s-a spus că maică-sa murise. Rămsese astfel doborâtă de o taină grea şi dureroasă, bine ferecată în adâncul sufletului ei...

Mai târziu, o căsnicie nefericită, făcută în pripă nu făcuse decât să adauge o nouă traumă la şirul celor îndurate deja.

Trecând peste toate aceste suferinţe, Katherine sfârşise prin a învăţa că în tot răul e un bine, că oricât de cumplită ar fi o experienţă, până şi asta te poate înarma pentru viitor, te ajută să eviţi să mai treci a doua oară prin aceleaşi chinuri. Dacă e s-o iei aşa, copilăria ei nefericită nu fusese chiar fără rost; stârnise în Katherine dorinţa de a lupta pentru apărarea copiilor năpăstuiţi, încercând să-i ajute să scape de crunta soartă de care avusese ea parte.

Tânăra coborî din maşină şi trânti portiera. Inutil să-şi tot disece trecutul. Tocmai petrecuse o seară încântătoare împreună cu Lynn. Oare nu

vorbise prea mult despre Scott? Imaginea micuţei Jenny strâns lipite de el îi apăru din nou în faţă şi simţi că i se puse un nod în gât.

* * *

Carruthers deschise uşa şi-l introduse pe Bob Templeton în salon.

— Domnul Fairchild apare într-o clipă.

— Mulţumesc, Carruthers. Mă duc să-i aştept în seră.

Avocatul tre ersă grăbit salonul şi aruncă o privire ceasului de la mână: ora trei. Momentul cel mai indicat pentru un pahar de whisky, îşi zise el, apropiindu-se de bar.

Vocea lui R. J. Fairchild se înălţă deodată din spatele lui.

— Aş lua şi eu unul, Bob!

— Doctorul tău zice că...

— Dragul meu, am dus deja la groapă un doctor şi sunt cu patruzeci de ani mai în vârstă decât cel care mă îngrijeşte în ziua de azi. Aşa că nu de la acest papă-lapte primesc eu lecţii! Mi-ai adus raportul despre Scott Blake?

— Băiatul ăsta îmi pare la locul lui. Cu excepţia a două contravenţii, una pentru staţionare interzisă şi alta pentru exces de viteză, cazierul lui este curat. Licenţa şi-a luat-o la Universitatea din Berkeley, a preluat conducerea companiei după moartea tatălui său. Împreună cu maică-sa deţine toate acţiunile emise de Blake Constructions. Bătrânul Blake era recunoscut ca

fiind de o corectitudine exemplară, iar fiul pare să-i calce pe urme. Familie unită, fără probleme deosebite. Câteva aventuri fără importanţă cu o singură excepţie: acum cinci ani a dat la ziar un anunţ de logondă; taică-său a murit la scurt timp după aceea, iar căsătoria nu a mai avut loc. Nu ştiu dacă există vreo legătură între cele două evenimente. În clipa de faţă, nu pare să fie prins în vreo relaţie durabilă. Maică-sa a lucrat în învăţământ, acum nu mai profesează. De ieri lucrează la Centrul Katherinei din Oakland. Nimic îngrijorător în toate astea, nu?

Încordarea de pe faţa bătrânului dispăru, lăsând locul unui zâmbet discret.

— Perfect. Nu poţi fi niciodată suficient de prevăzător, nu-i aşa? După ce-am păţit rândul trecut cu ăla... cum îi zicea? În sfârşit, individul cu care s-a căsătorit.

Avocatul îşi încruntă sprâncenele.

— R. J.... Katherine ar exploda dacă ar transpira ceva despre ancheta noastră. Nu trebuie uitat că nu mai are nousprezece ani, nu mai poate fi tratată ca o puştoaică.

R. J. Fairchild ridică din umeri. Nimeni nu-l putea convinge! R. J. îşi adora nepoata şi era hotărât să facă tot ce-i stătea în putere ca s-o protejeze. Fie şi împotriva propriei ei voinţe!

* * *

Katherine îşi opri limuzina lângă trotuar. Deja erau trei maşini de poliţie care ocupau strada.

De cum o sunase Cheryl la cinci dimineaţa, se îmbrăcase în grabă şi gonise spre Centru, fără să aibă de fapt habar despre ce anume era vorba. După toate aparenţele, Billy se încăierase cu un necunoscut şi cineva era rănit.

Când intră în biroul lui Cheryl, o găsi pe aceasta prinsă într-o discuţie cu doi poliţişti. Billy, şedea pe un scaun, aşteptând să i se clarifice situaţia. Când o văzu intrând, izbucni:

— Kat! A venit jegoasa de Wanda cu gagiul ei... Vroiau să...

— Ţine-ţi gura, Billy! Nu scoate o vorbă până nu vine avocatul nostru!

— Da! eu n-am...

— Taci, te rog!

Billy se supuse ca să-i facă pe plac. Încruntat, o urmărea din priviri pe Katherine cum apucă receptorul şi formează un număr de telefon.

— Ce s-a petrecut de fapt? îl întrebă ea pe unul din poliţişti, după ce termină convorbirea.

— Sunt sergentul Coswell. Numele dumneavoastră?

— Katherine Fairchild.

— Dumneavoastră răspundeţi de Cămin?

— Da. Căminul ţine de Asociaţia pentru Protecţia Copilului. Aţi putea să-mi explicaţi ce s-a petrecut de fapt?

Coswell îl arătă din cap pe Billy.

— Tânărul aici de faţă a participat la o bătaie cu cuţitul. El unul nu-i rănit, dar având în vedere balta de sânge pe care am găsit-o în faţa intrării dumneavoastră, adversarul — sau adversarii —

se afla într-o situaţie gravă. Oamenii mei cercetează împrejurimile şi dacă găsim pe cineva rănit, mai mult ca sigur că trebuie dus de urgenţă la spital!

— Îl veţi aresta pe Billy?

— Trebuie să-l reţinem preventiv aşteptând rezultatul investigaţiilor. Ziceţi că-l cheamă Billy? El a refuzat să-şi decline identitatea!

Katherine îşi fulgeră interlocutorul cu privirea.

— Fiţi atent, domnule sergent Coswell. Billy e minor, nu are decât şaptesprezece ani.

O cută de îngrijorare se adânci pe fruntea poliţistului. N-avea câtuşi de puţin chef să-şi aprindă paie-n cap cu această Katherine Fairchild! Toată lumea ştia că Bob Templeton, avocatul familiei Fairchild, era unul dintre cei mai buni din câţi existau în San Francisco.

De altfel, acesta nu întârzie să-şi facă apariţia, câteva minute mai târziu. N-apucase nici măcar să se bărbierească şi era îmbrăcat într-o ţinută lejeră. În câteva vorbe, Katherine îl puse la curent cu situaţia. Avocatul se apropie de Coswell şi se prezentă.

— Sunt Bob Templeton şi asigur apărarea tânărului de faţă. Vă aduc aminte că e minor şi că trebuie tratat ca atare. L-aţi interogat deja?

— Da, dar a refuzat să răspundă. N-am aflat nimic, nici măcar cum îl cheamă.

— În acest caz, vă rog să mă lăsaţi să stau de vorbă între patru ochi cu clientul meu.

Fără să mai aştepte răspunsul sergentului, Bob îl prinse pe Billy pe după umeri şi-l trase deoparte. Katherine li se alătură.

— Billy, îi şopti ea, Bob e un avocat excelent şi o să te apere. Dar pentru asta tu trebuie să-i spui totul, întocmai cum s-au petrecut lucrurile, fără să uiţi nimic, pricepi?

Billy Sanchez se uită îndelung la ei cu un aer mohorât. În cele din urmă, se hotărî să deschidă gura.

— Wanda şi gagiul ei s-au întors. L-am prins pe Tom în timp ce încerca să intre pe fereastra de la parter. Ne-am bătut.

Katherine păli şi-şi muşcă buzele.

— N-are mai nimic, continuă Billy observând expresia de spaimă aşternută pe faţa ei. I-am crestat niţel labele alea scârnave. Când a văzut că scot şişul, a rupt-o la fugă. O spurcăciune făr-un strop de curaj! Ştie doar să mardească o fetiţă, da' când e să se bată ca un bărbat o ia la sănătoasa!

Billy aruncă o ocheadă prin preajmă, ca să se asigure că nu trage nimeni cu urechea. Apoi scoase din buzunar o hârtie împăturită în patru.

— Ia uitaţi, şopti el. A scăpat asta.

Katherine desfăcu foaia şi o citi rapid. Cu trăsăturile încordate, i-o întinse lui Bob Templeton căruia îi relată pe scurt povestea micuţei Jenny Hillerman ca şi incidentul provocat de perechea de scandalagii acum câteva zile.

— Cine a fost de faţă atunci? întrebă avocatul.

— Eu, Billy, Wanda şi Tom, Lynn Blake şi Scott Blake. Cheryl era la etaj cu Jenny. Lynn e noua mea angajată, iar fiul său...

— Da, îl ştiu pe Scott Blake.

Bob scăpase fără să vrea aceste vorbe şi îşi dădu seama pe loc de enormitatea gafei sale, începând să se căiască amarnic.

Ce tâmpenie! Un avocat de talia lui să-şi îngăduie să-l ia gura pe dinainte! Katherine îl ţintui cu o privire în care se amestecau o mare uimire şi o furie cumplită.

— Bunicu'... murmură ea ca pentru sine, clocotind de furie.

Dar reuşi numaidecât să se stăpânească şi-şi termină povestirea, lămurindu-l pe Bob cine e Billy şi cum îi ajută la bunul mers al Centrului.

— O.K. Katherine, cred c-aş putea obţine să fie luat sub tutela voastră Slavă Domnului că avem martori la cele întâmplate acum câteva zile. Pe de altă parte, având în vedere dosarul micuţei Jenny şi comportamentul mamei sale, judecătorul cu siguranţă că se va arăta favorabil vouă. Însă există riscul să-l oblige pe Billy fie să-şi găsească o slujbă, fie să meargă din nou la şcoală!

— Auzi! Da! n-am făcut chiar nici un rău! De ce să m-aleg eu cu toată beleaua?

Bob Templeton îl privi mustrător.

— Tinere, poţi fi cât de nevinovat pofteşti, dar simplul fapt că aveai asupra ta şişul reprezintă un pericol public. N-ai voie, aşa cum nimeni nu are voie, să umbli cu aşa ceva în buzunar! Şi ţine minte că încă n-ai ieşit basma curată din chestia asta!

* * *

Scott parcă în faţa Centrului. Maşina lui Lynn era la reparat, iar el îi propusese s-o ducă la serviciu.

— Scott! exclamă Katherine de cum îl văzu în prag, desfăcându-şi braţele spre noii veniţi. Le istorisi apoi pe scurt ce se întâmplase.

— Poliţia a terminat ancheta, acum îl vor ridica pe Billy, interveni Bob. În maximum două ore îl scot de la ei şi îl aduc înapoi.

Katherine încredinţase sergentului Coswell hârtia pe care o pierduse Tom în timpul răfuielii: „Dacă vreţi să mai vedeţi copilul, puneţi un plic cu cinci mii de dolari în faţa uşii, mâine la 12 noaptea".

— Nu voiau decât cinci mii de dolari... abia reuşi ea să îngaime cu o voce stinsă. Aş fi plătit de o sută de ori mai mult, numai să nu mi-o ia pe Jenny.

— Probabil că lor suma li se pare enormă. Sunt nişte descreieraţi care vor să trăiască în afara societăţii şi n-au obişnuinţa banului, aprecie Scott.

— Ce şansă să fie surprinşi de Billy înainte de a apuca să-şi ducă la capăt nelegiuirea! Nu pot înţelege cum nişte oameni se pot purta astfel!

Katherine părea serios zdruncinată, iar Scott îşi zise că n-ar strica să mai însenineze niţel atmosfera. I se adresă glumeţ Katherinei:

— Haide *doamnă* Fairchild, dumneavoastră aţi copilărit în puf, ţinută departe de toate aceste mizerii lumeşti...

Tânăra îl biciui cu o privire încărcată de ură,

— Cum îţi permiţi! îi strigă ea cu ochii ieşiţi din orbite. Habar n-ai ce spui!

Scott nu se aşteptase la o asemenea reacţie violentă şi rămase de-a dreptul cu gura căscată.

— Kat... îţi jur că... îmi pare rău. N-am vrut să spun ceva care să te supere.

— S-o lăsăm baltă, răspunse ea dându-i la o parte mâna pe care el i-o pusese pe umăr, în semn de împăcare.

Dar Scott o prinse de bărbie şi o obligă să-l privească în ochi.

Mânia, furia şi suferinţa se citeau în frumoşii ei ochi de peruzea. Femeia pe care el o crezuse atât de puternică şi de independentă, îi apărea deodată neînchipuită de plăpândă şi de neajutorată.

— Katherine, i se adresă el în şoaptă.

Privirile lor se întrepătrunseră într-o lungă, adâncă tăcere. Brusc, Katherine îşi întoarse faţa de la el.

— Ce-i cu tine? o întrebă Scott, prinzând-o delicat de umeri.

— Nimic. N-am nimic...

Se desprinse de el.

— Sunt un pic obosită, asta-i tot.

— Minciuna nu-ţi stă în fire, Katherine Fairchild.

— Te rog... Nu...

— Ce-ai zice de-o cafea? reluă Scott pe un ton vădit vesel, degajat. Pun pariu că n-ai mâncat nimic de azi-dimineaţă. Bob şi Billy nu au cum să apară mai devreme de două ore, aşa până atunci meriţi şi tu o mică pauză. Haide.

Cheryl şi Lynn erau deja prinse în stabilirea programului de activitate zilnică. Alte două lucrătoare făceau ordine în încăpere. Katherine surâse timid.

— Într-adevăr, cred că se pot lipsi o vreme de prezenţa mea.

— Perfect. Hai să mergem!

Scott o apuc de mijloc şi o trase afară pe uşă. Nici unul nu scoase o vorbă în timp ce se îndreptau cu maşina spre Jack London Square.

Oare de ce nenorocita aceea de glumă nevinovată avusese darul de a o tulbura într-un asemenea hal? Durerea pe care i-o citise în ochi încă îl făcea să se simtă complet dezorientat, neştiind ce să mai creadă. Mai bine, şi-ar fi ţinut gura!

La rândul său, Katherine era chinuită de remuşcări. N-ar fi trebuit să izbucnească într-un asemenea chip. La urma urmelor, Bietul Scott nu făcuse altceva decât o încercare nevinovată de a mai destinde un pic atmosfera.

După ce se instalară la o masă şi le fură servite cafelele fierbinţi, Scott încercă să reia şirul conversaţiei, având însă mare grijă ca nu cumva să pomenească ceva ce ar putea avea vreo legătură cu subiectul ce o supărase atât de mult.

— Ce va face Billy, de acum înainte?

— Habar n-am. Am încercat de nenumărate ori să-l conving să se ducă iarăşi la şcoală. Dar nu vrea. Zice că n-are chef la vârsta lui să ajungă să stea în bancă cu toţi mucoşii. Şi ca să fiu sinceră, nu-mi imaginez că i-ar putea da cineva vreo slujbă!

Katherine se pierdu din nou în tot felul de gânduri. Mâna lui Scott, pusă deodată peste mâna ei, o aduse la realitate. Degetele lor se încrucişară, iar ea simţi deodată un fior plăcut pe şira spinării.

Scott îşi cântări din priviri comeseana şi zâmbetul ei atât de delicat. N-avea ce face... îşi zise el cu un oftat ascuns, Katherine era fascinantă,... ameţitoare de-a dreptul. Ce mai, îl vrăjise!

— Cred că şti eu pe cineva dispus să-i ofere un rob.

Ochii tinerei femei se rotunjiră uimiţi.

— Într-adevăr? Cine?

— Eu.

Nici mai mult, nici mai puţin. Gata, era prins în laţ. Oho, nici o grijă, va face el tot ce-i stă în putinţă ca să se mai ascundă o vreme. Dar cum să rezişti unor asemenea ochi, acestei priviri limpezi şi încărcate de recunoştinţă cu care-l învăluia Katherine?

CAPITOLUL 5

Scott şi Katherine ajunseră la Centru la câteva minute după Bob şi Billy.

— Billy este de acum în grija voastră, anunţă Bob. Săptămâna viitoare va tebui să apară în faţa completului de judecată, dar, după toate aparenţele nu vor fi probleme. În schimb, ceea

ce presupuneam a fost confirmat: Billy va trebui fie să se angajeze undeva, fie să se întoarcă la şcoală!

Avocatul îl sfredeli cu o privire severă:

— Ai băgat la cap, băiete? Katherine răspunde acum de tot ceea ce faci tu. De asemenea e în interesul tău să nu faci vreun pas greşit!

— Mda... ştiu, mormăi Billy.

— Bob, am găsit o slujbă pentru Billy!

Puştiul înălţă brusc capul către Katherine, aruncându-i o privire uluită.

— Mulţumită lui Scott, continuă ea cu un zâmbet radios. Scott îl angajează la firma lui.

— Ce? strigă Billy. O slujbă? Şi ce trebuie să fac? Pe măturătoru'? Ce mai, nu-mi mai încap în piele de bucurie!

— Băiete, îţi ofer o treabă serioasă cu o leafă pe măsură. Tocmai am dat drumul unui şantier la San Rafael. Am recrutat o echipă de ucenici din care vei face şi tu parte.

Billy avea o calitate care nu putea fi pusă la îndoială: bunul simţ. De multă vreme învăţase că în anumite situaţii trebuie să te ţii cu firea. Cu nasu-n pământ, încetă să mai protesteze.

— Mai am o întrebare, zise Katherine. Am dreptul s-o iau pe Jenny la mine acasă? Câtă vreme Tom şi Wanda nu se vor domoli şi vor mai bântui prin preajma Centrului, fetiţa nu va fi în siguranţă.

Bob o bătu uşurel pe umăr.

— Evident. Nu cred că ar fi nici cea mai mică problemă.

Katherine răsuflă uşurată. Totul părea să se aranjeze cum nu se poate mai bine.

— Vrei să-i laşi maşina lui Lynn? îl întrebă pe Scott. Te duc eu în oraş!

Acesta fu de acord şi peste câteva minute, Mercedesul traversa în viteză podul Oakland, îndreptându-se spre San Francisco.

— Am o idee! exclamă Scott. E o vreme splendidă. Ce ai zice să ne oprim la Yacht Club?

Lăsându-i un timp de gândire, profită pentru a cerceta îndelung profilul tinerei femei.

— Poate că ar fi mai bine să ne repezim întâi fiecare pe la el acasă ca să ne echipăm cum se cuvine pentru navigaţie.

— Pentru navigaţie?...

Katherine îl privi cu coada ochiului. Scott n-avea deloc aerul că glumeşte.

— După dimineaţa asta epuizantă, mi se pare că un pic de destindere nu ţi-ar strica, adăugă el, atingându-i uşor obrazul.

Katherine ezită, apoi faţa i se lumină zâmbitoare.

— O.K. mister Blake. Accept invitaţia.

* * *

Mercedesul pătrunse în cartier la Saint Francis Woods şi se opri în faţa casei Katherinei Fairchild. Scott o însoţi până sus la etajul doi, unde se afla un cochet salonaş.

— la loc, te rog. În câteva clipe sunt gata, spuse tânăra femeie ieşind în grabă pe scară.

Scott îşi roti privirea prin cameră. O canapea de piele de culoare deschisă era plasată în faţa şemineului de marmură albă. Împins de curiozitate, se aventură în hol şi dădu peste o imensă cameră de oaspeţi, decorată cu un gust ales. Deodată se auzi vocea Katherinei de undeva de sus:

— Dacă ţi se pare interesant, vizitează casa!

Scott nu se lăsă rugat şi coborî imediat la parter. Livingul şi sufrageria erau mobilate într-un stil mai degrabă convenţional. Piese splendide din cristal şi argint ornau vitrinele şi bufetele din lemn masiv de nuc auriu. După toate aparenţele, aici era locul unde erau primite cele mai simandicoase VIP-uri!!

Bucătăria o găsi mult mai pe gustul lui datorită mesei rustice placate cu faianţă şi colţarului inundat de soare. În spate se aflau camerele de serviciu, în mod vizibil neocupate.

Katherine Farchild nu ţinea nici menajeră, nici servitori. Gânditor, Scott urcă din nou la etaj, unde Katherine îl aştepta deja pregătită.

Când o văzu, ochii lui verzi se aprinseră într-atât, încât tânăra femeie fu scuturată de un fior. Timp de o clipă, avu tulburătoarea impresie că stă acolo înaintea lui complet despuiată şi lipsită de orice apărare.

Scott se sforţă să-şi revină şi să-şi ascundă admiraţia. Dar nu încăpea nici un fel de îndoială că această Katherine Fairchild din faţa lui era de departe cea mai frumoasă femeie pe care i-a fost dat s-o vadă vreodată.

Se îmbrăcase cum nu se poate mai simplu, cu un tricou bleu şi un şort alb. Braţele şi picioarele ei graţioase erau uşor dogorite de soare. Nişte picioare... de gazelă! Părul de abanos era strâns la ceafă cu o panglică vaporoasă şi aceasta tot de culoare bleu, iar suviţe buclate îi cădeau pe frunte, încadrându-i îngereşte faţa. Un strop de ruj punea în valoare forma fără cusur a buzelor ei voluptoase.

— Sunt gata, bâlbâi ea zâmbind sfios.

Scott izbuti să se trezească din contemplaţie şi porniră cu maşina spre locuinţa lui. Cât ţinu drumul, el se străduì să sporovăiască vrute şi nevrute pe un ton şăgalnic. Cu această ocazie află de la însoţitoarea lui că aceasta înota foarte bine şi că avusese deja ocazia până acum să conducă un velier. În sfârşit, ajunseră în Tiburan. Scott o lăsă pe Katherine să aştepte în sufragerie, în timp ce el urcă să se schimbe în dormitor. Casa lui era la fel de plăcută şi de primitoare ca şi cea a mamei sale. Nu vedeai acolo obiect sau tablou din care să nu răzbată ataşamentul lui profund faţă de natură ca şi grija neostenită ce-o purta acesteia.

Katherine împinse imensul geam ce acoperea întregul perete exterior şi ieşi pe terasă. O rază de soare îi mângâie obrazul. Nici nu se putea visa o zi mai frumoasă pentru o ieşire pe ocean!

Când Scott coborî, rămase îndelung în spatele geamului şi o urmări în voie pe Katherine fără ca aceasta să-şi dea seama. Doamne, cât putea fi de frumoasă! O prezenţă aşa de elegantă şi

de distinsă, dar în acelaşi timp atât de... tulburătoare, de caldă, de pasionată.

Şi când te gândeşti că fusese pe punctul de a se lega pe veci de Carole. Fixaseră până şi data căsătoriei, când tatăl său murise pe neaşteptate în urma acelui infarct! Acela a fost momentul care i-a dat peste cap întreaga existenţă: fusese nevoit să preia conducerea firmei de pe o zi pe alta, dându-şi toată silinţa ca toată afacerea să nu aibă de suferit, să meargă în continuare în aşa fel încât nici un client să nu se poată plânge de vreo întârziere în respectarea contractelor. În plus, se ocupase în acea perioadă foarte mult şi de maică-sa, ajutând-o să-şi depăşească durerea singurătăţii. Carole, fire egoistă şi acaparatoare, nu se putuse împăca cu ideea că, fie şi numai pentru o vreme, nu se află veşnic ea în centrul preocupărilor lui.

Nu regreta deloc că rupsese logodna. O căsnicie cu o asemenea fiinţă nu ar fi putut conduce decât la un eşec.

Pentru Carole, poziţia cât mai înaltă în societate şi obligaţiile mondene deţineau o importanţă covârşitoare. Era genul de tipă în aşa hal de snoabă, încât nu-şi putea imagina nimic altceva în viaţă decât nesfârşite ieşiri la localuri la modă şi petreceri cât se poate de selecte. Marea ei plăcere era să citeze în orice ocazie nume de personaje în vogă sau de actori celebri, ca şi cum toată ziua, bună ziua ar fi avut parte numai de compania VIP-urilor.

Luni în şir, Scott se ferise să acorde vreo însemnătate acestei trăsături de caracter, dar

într-o seară lucrurile au mers prea departe. Scott şi cu ea erau invitaţi la un vernisaj unde urmau să se îngrămădească toate VIP-urile din San Francisco. Dar Scott îi promisese de multă vreme lui Lynn că va merge la ea în scopul de a face ordine prin hârtiile rămase de la tatăl său, pentru ca apoi să poată împărţi nişte lucruri ca amintire pentru rude. Şi pentru mamă, şi pentru fiu, era vorba de un lucru extrem de dureros, deosebit de delicat şi pe care ţineau să-l îndeplinească împreună. Carole îi făcuse atunci o scenă îngrozitoare, ajungând să-i dea un ultimatum dacă Scott nu vine cu ea la vernisaj, rupe logodna. Pentru Scott această obrăznicie, izvorâtă dintr-o profundă neînţelegere, fu picătura care umplu paharul. Nu se lăsă deloc înduplecat, iar Carole trebui să-şi accepte înfrângerea.

În acelaşi timp, pe atunci era atât de atras de frumuseţea lui Carole, încât credea sincer că-i cu adevărat îndrăgostit de ea. Ruptura îl mâhnise adânc şi îi lăsase un soi de amărăciune amestecată cu dezgust puternic faţă de tot ce ţinea de aşa zisa „lume şic" din San Francisco. De atunci, mondenităţile de orice fel îi făceau greaţă. Dar Katherine părea complet diferită. Era cu adevărat o femeie excepţională, nu se putea să nu recunoşti acest lucru!

— Hai să mergem, îi spuse în cele din urmă.

Tânăra tresări speriată şi se întorse spre el. Bărbatul care-i stătea în faţă era... Doamne, cât era de seducător. Şortul şi bluza albă nu făceau decât să-i scoată în evidenţă braţele musculoase

şi bronzate, torsul puterenic, picioarele lungi şi viguroase. Scott arăta ca un adevărat sportiv care-şi petrece ceasuri întregi în aer liber, ars de soare şi bătut de vânturi la bordul velierului său.

— Ai un salon foarte plăcut. Ca şi cel al lui Lynn, de altfel; te simţi bine de cum îi calci pragul.

Pusă brusc în încurcătură de propriile ei elanuri de sinceritate, privi în altă parte, roşind uşor. Scott o prinse uşurel de bărbie, silind-o să-şi înalţe capul. Privirile li se întâlniră o clipă, buzele ei începură să tremure uşor, iar inima-i se porni să bată cu putere.

— Ce te-a speriat aşa? şopti Scott.

Ce i-ar putea răspunde? Cum să-i explice că lungi ani de chinuri nesfârşite ieşeau brusc din străfunduri, sufocând-o de groază? Nu-i mărturisise încă nimănui pe lume prin ce i-a fost dat să treacă, iar întrebarea lui Scott o lăsă descumpănită.

— Nu... nu sunt deloc înfricoşată, îi răspunse desprinzându-se încetişor din braţele lui. Haide odată, ard de nerăbdare să-ţi văd velierul!

* * *

Soarele era deosebit de puternic pentru o zi de octombrie, iar golful San Francisco era scăldat într-o lumină de o uimitoare strălucire. Velierul trecu pe sub Golden Bridge, luând-o spre larg. Scott nu-şi slăbea din ochi însoţitoarea. Katherine Fairchild îi sucise minţile! Era nu numai frumoasă

şi senzuală, dar dovedea multă inteligenţă şi un simţ al umorului ieşit din comun. Şi aşa, toate prejudecăţile lui erau făcute pulbere, una după alta! Totul îl atrăgea la ea: sinceritatea, devotamentul faţă de cauza pe care o apăra, modestia şi chiar acea sfiiciune pe care ea se străduia atâta să şi-o ascundă!

Tânăra se lungi pe punte cu faţa la soare. Ţesătura subţire a tricoului se mula minunat pe rotunjimile încântătoare ale sânilor, iar Scott rămase fără grai de admiraţie.

— O zi splendidă, nu-i aşa Scott?

Buclele întunecate îi fluturau în jurul feţei, mângâindu-i gingaş obrazul. Cu ochii închişi, îşi dădu capul pe spate. Nu se mai auzeau decât ţipetele pescăruşilor şi zgomotul pânzelor izbite de vânt. „Mă simt minunat în clipa asta" îşi zise ea cu un oftat de plăcere.

— Aş dori să ştiu la ce te gândeşti...

Katherine deschise ochii şi-şi ridică mâna în dreptul ochilor, ca un cozoroc.

— Pur şi simplu nu făceam altceva decât să mă bucur de clipa de faţă. Ai avut o idee grozavă!

Se întoarseră la ţărm după mai bine de cinci ore. Katherine trebuia neapărat să treacă pe la Centru ca s-o ia pe Jenny acasă.

— Nu-ţi fă probleme, mă întorc pe jos, îi spuse Scott în timp ce Katherine se urca în maşină. Îţi sunt recunoscătoare că ai venit cu mine. Pot să spun că, în ce mă priveşte, am petrecut o zi minunată.

— Şi eu la fel.

Atunci, pradă unei porniri ce nu mai putea fi ţinută în frâu, Scott se aplecă spre ea şi-i cuprinse faţa cu mâinile. Privirile li se uniră, apoi buzele li se contopiră, lăsându-se purtaţi de pasiune.

Într-o stare de plutire confuză, Katherine se lăsă pătrunsă de farmecul clipei. Mângâie încetişor obrazul lui Scott. Inima stătea să-i sară din piept. Pentru întâia oară îşi dădu seama cât de fierbinte îl dorea pe Scott.

El îi sărută înfocat buzele ei roşii şi cărnoase, oferite cu gingăşie. De prima dată de când o văzuse aştepta să facă asta. Momentul, locul se prea poate să nu fi fost cel mai fericit alese... dar ce importanţă mai avea asta! Nu mai avea decât un singur lucru în minte: s-o cuprindă pe Katherine în braţe şi să uite de tot ceea ce-i înconjoară.

Sărutul devenea tot mai profund, mai languros. Amândoi simţeau că această clipă pe care o trăiau ar trebui să dureze o veşnicie.

Katherine se dezmetici prima, desprinzându-se cu părere de rău din îmbrăţişare.

— Trebuie... să... mă duc după Jenny, şopti cu voce tremurătoare.

— Ştiu. Vrei să ieşim mâine, undeva la cină?

— Ihî, abia aştept.

Scott promise s-o sune a doua zi la Centrul din Oakland, apoi urmări cu privirea Mercedesul ce se pierdea în traficul tot mai aglomerat al după-amiezii.

Cât ţinu drumul, Katherine nu-şi putu desprinde gândurile de la Scott Blake, de la momentele îmbătătoare pe care le petrecuseră împreună. Ea una. mai făcuse o dată o mare prostie, atunci când se măritase. Va fi vreodată oare în stare să uite toată mâhnirea şi amărăciunea şi s-o ia de la capăt? Un surâs liniştit şi încrezător i se contură pe buze: acum nu mai era o puştoaică lesne de păcălit şi complet neştiutoare, iar sentimentul pe care-l nutrea pentru Scott alunga toate îndoielile.

După ce avea să-şi termine treaba la Centru, va merge drept la bunicu — său. Las' că se prinsese ea de ceea ce-şi îngăduise să pună la cale bătrânul vulpoi. Ce tupeu să-l pună pe Bob să ancheteze despre Scott! Dacă lucrurile stăteau aşa, păi o să-i spună ea câteva!

— Kat!... Sergentul Coswell vrea să te vadă, strigă Cheryl de cum o văzu în prag.

Sergentul se apropie cu nu carnet în mână.

— Doamnă Fairchild,... am dat de urma celor doi: Tom şi Wanda. S-au prezentat la un spital. Un doctor a îngrijit rănile individului, i-a dat primul ajutor şi i-a cerut să treacă şi a doua zi ea să-i schimbe pansamentul.

— Formidabil! Aveţi de gând să-i arestaţi?

— Cred că da. Tentativă de răpire cu cerere de răscumpărare. E grav.

— După asta, iată Jenny va fi în siguranţă. Deocamdată însă, am de gând s-o iau să doarmă la mine acasă.

— Acum în ce-l priveşte pe Billy Sanchez: ştiţi că va trebui să se prezinte la tribunal săptămâna viitoare. Unde-l pot găsi?

Coswell se apucă să-şi cerceteze blocnotesul cu un aer preocupat, în timp ce Katherine aruncă spre Cheryl o privire întrebătoare. Negresa îi arătă printr-un gest că habar n-are.

— L-am trimis... să-mi ia ceva, se grăbi atunci Katherine cu răspunsul. Dar pot să vă spun că şi-a găsit un loc de muncă.

Sergentul Coswell îşi înălţă ochii vădit uimit.

— Într-adevăr? Unde?

— Compania Blake Constructions l-a angajat pe un şantier recent deschis la San Rafael. Personal domnul Scott Blake i-a oferit lui Billy această slujbă.

— În acest caz, desigur că totul este O.K. Vă mulţumesc, doamnă Fairchild.

De cum ieşi pe uşă poliţistul, Katherine se năpusti asupra lui Cheryl:

— Unde-i Billy?

— N-am nici cea mai mică idee! Poate ştie Lynn ceva. parcă i-am văzut mai înainte stând de vorbă. Dar şi ea lipseşte pentru câteva minute.

Sufocată de îngrijorare, Katherine se apucă să strângă lucruşoarele fetiţei. Dar nu trecu mult şi apăru Lynn.

— Lynn. nu ştii cumva pe unde umblă Billy? Sergentul Coswell a cerut să-l vadă.

— Hai, liniştеşte-te, Katherine, e cuminte şi în curând va veni să doarmă aici la noi. Până când tot buclucul ăsta se va sfârşi în vreun fel, cred că e mai bine să locuiască aici.

— La Centru? făcu ochii mari Katherine. Cum ai reuşit să-l convingi? Până acum nu am reuşit niciodată să-l facem să rămână nici măcar o singură noapte.

— Nu am avut nici un fel de contribuţie. S-a hotărât absolut de unul singur.

— Ei bine, m-am liniştit. E vremea să plec acum.

Peste câteva minute, Katherine ieşea din Centru împreună cu Jenny, fetiţa ducând în braţe, plină de mândrie, un urs de pluş nou-nouţ.

* * *

Carruthers le deschise uşa şi Katherine se îndreptă direct spre salonul unde le aştepta R.J. Fairchild.

— Bunicule, ţi-o prezint pe Jenny.

Fetiţa se ascunse sfioasă după picioarele Katherinei şi aruncă o privire speriată spre bătrân.

— Vrei să-i spui bună ziua bunicului? o întrebă cu blândeţe Katherine, aplecându-se spre ea.

— Bună ziua, Jenny. Mă bucur că te văd, spuse R.J. Fairchild cu cel mai binevoitor ton.

Jenny se apropie de fotoliu şi îşi aşeză mânuţa ei durdulie pe braţul lui R.J. Acesta o săltă deodată pe fetiţă la el în braţe, punând-o pe genunchi. Jenny izbucni în râs.

— Haide acum, vino Jenny. Mergem să vedem ce flori frumoase sunt în seră.

Bătrânul apăsă pe un buton şi fotoliul său începu să avanseze fără zgomot pe covoarele

din salon. Fetiţa nu conteni, să-l cerceteze cu luare aminte pe patriarhul familiei Fairchild, înainte de a cuteza să-i pună o întrebare.

— Ştii să te strâmbi?

— Ehe... ce să-ţi spun eu... a trecut cam multişor de când n-am mai făcut aşa ceva.

— Scott ştie.

— Aşa, deci! Şi cine-i Scott ăsta?

— Scott e prietenul meu.

Katherine asista la scenă incapabilă să spună o vorbă, simţindu-se împărţită între bucurie şi mânie. „Bunicul se crede tare şmecher! Dar o să-i arăt eu cine-i mai isteţ Nu-i nici o grabă"!

După ce luară cina, Jenny adormi cuminţică pe canapea, iar Katherine nu întârzie să abată discuţia spre subiectul care o frământa de azi-dimineaţă.

— Moşulică dragă, ia spune drept de ce l-ai pus pe Templeton să ancheteze în privinţa lui Scott Blake?

Avu satisfacţia de a urmări cum faţa bunicului său se umple de uimire. Bătrânul vulpoi căzuse şi el o dată în capcană! Însă R.J. Fairchild insistă să se arate deasupra acestor lucruri, negând princiar că ar avea cunoştinţă de aşa ceva.

— Ce copil adorabil! exclamă el arătând spre Jenny. Acum pot spune că înţeleg de ce ţii atît de mult la ea.

— Să nu speri că scapi aşa de uşor, moşulică!

Îl sfichiui cu o privire aspră, care nu păru însă a fi de natură să-l impresioneze în vreun fel pe bătrân.

— De ce-ai făcut asta? continuă ea. Ce-ar putea să creadă Scott dacă află cumva ceva?

În mod evident, Katherine era profund afectată de ceea ce descoperise.

— Ei bine, se prea poate să fi exagerat niţeluş... dar...

— Niţeluş zici? Te-ai comportat de parc-aş fi o fetiţă de vârsta lui Jenny! De ce-ai făcut asta? repetă ea, pe punctul de-a izbucni în plâns.

R.J. Fairchild oftă. Un singur lucru îl putea da gata pe lumea asta: lacrimile nepoatei sale mult iubite. Nu suporta s-o vadă plângând, s-o ştie nefericită...

— Iartă-mă, Katherine. Ştii că sunt ca o cloşcă. Nu mai vreau pentru nimic în lume să îngădui să mai apară cineva care să te facă să suferi încă o dată, înţelegi? Iartă-mă acum.

Katherine ridică din umeri şi zâmbi exasperată.

— Ştii că nu sunt în stare să-ţi port pică, murmură ea sărutându-l.

— Dacă asta te-ar putea însenina, atunci află că raportul lui Templeton este absolut satisfăcător, în toate privinţele!

— Te rog, dă-mi imediat acest raport! Dacă nimereşte sub ochii cui nu trebuie, îţi dai seama ce nenorocire ar însemna! Am de gând să-l pun eu undeva, la loc sigur.

Nemulţumit, R.J. Fairchile deschise un sertar al biroului, de unde scoase un dosar. Numele „Scott Blake", imprimat cu liter mari şi negre trona pe coperta acestuia. Katherine, fără să stea pe gânduri, îl înhăţă cu un gest rapid şi îl băgă

în poşetă. Apoi, după ce-şi luă rămas bun de la bunicul ei, ridică fetiţa în braţe şi se duse la maşină.

Katherine se gândise să o instaleze pe Jenny în camera de oaspeţi. Dar în ultima clipă avu o ezitare. Dacă Jenny s-ar trezi cumva în toiul nopţii şi s-ar pune pe plâns, n-ar avea cum s-o audă. Aşa că, până la urmă se hotărî să o culce în propria ei cameră. Cu o grijă nemărginită o aşeză pe pat şi nu uită să-i pună alături şi Teddy-ul cumpărat de Scott.

— Noapte bună, Jenny, îi spuse ea în şoaptă. Şi să visezi frumos, micuţa mea.

Apoi se îndreptă spre birou şi scoase cu gesturi nerăbdătoare din geantă dosarul pe care i-l încredinţase bunicul-său. Fremătând de curiozitate, îl deschise şi începu să-l citească. Înainte chiar de a sfârşi prima pagină, îl împinse deoparte scârbită.

Nu, nu avea de gând să se bage în trecutul lui Scott!

Îşi petrecuse deja o bună parte din viaţă încercând să-şi alunge sentimentele de vinovăţie şi să se elibereze din hăţişul de confuzii ce-i sufocase copilăria. Abia acum se simţea, în sfârşit, puternică. De ce să nu se încreadă în propriul ei instinct, de ce să nu se lase purtată de adevăratele ei înclinaţii fireşti.

Fără să-şi schimbe şortul alb şi tricoul, ieşi pe terasă şi schiţă câţiva paşi. Răcoarea nopţii îi făcu pielea de găină. Ziua de azi, care începuse într-un hal fără de hal, cu telefonul acela dat de

Choryl ce-o alertase din zori, se încheiase datorită lui Scott, cum nu se poate mai minunat.

Cu ochii închişi, revăzu chipul acestuia, simţi din nou dulceaţa buzelor sale. Scott... o iubea oare? Viaţa nu i-ar fi putut face un dar mai frumos.

CAPITOLUL 6

Lynn îi aduse înapoi maşina lui Scott şi petrecură astfel o bună bucată de vreme discutând despre evenimentele acestei zile atât de agitate.

— Billy e încântat de-a dreptul că l-ai angajat. Nu e el omul care să recunoască asta vreodată, dar se umflă în pene de câte ori rosteşte numele firmei tale.

— I-am şi vorbit deja maistrului-şef despre el. I-am ordonat să păstreze secrete condiţiile acestei angajări. N-am chef să ajungem în situaţia ca tot şantierul să nu mai vorbească despre nimic altceva!

— Sunt foarte mulţumită că ai reuşit să-l ajuţi pe băiatul ăsta.

— Sărmanul puştan. N-a avut o viaţă prea uşoară până acum! Merită să se ocupe cineva de el.

Lynn se apropie de fiul său şi îi dădu la o parte cu un gest delicat o şuviţă de păr blond ce-i cădea pe frunte.

— Eşti bronzat! Ai ieşit pe mare astăzi?

— Da, doar câteva ore. Era o vreme prea frumoasă!

— Aha!... replică Lynn dând din cap cu subânţeles. Asta explică ţinuta lejeră a Katherinei când a venit s-o ia pe Jenny!

Scott se uită pieziş la maică-sa şi începu să zâmbească. Imposibil să-i poţi ascunde ceva acestei femei! Dar, de fapt, nu putea să se supere pe acest dar al ei de a observa totul!

Puţin mai târziu, cu o carte în mână se instală într-unul din fotoliile din salon. Însă după numai zece minute, renunţând la lectură, puse cartea pe o măsuţă joasă. De mai bine de zece ori citise aceaşi frază, fără să priceapă nimic. Cum s-ar fi putu oare concentra, când era bântuit numai de chipul lui Katherine? I se părea că zăreşte printre rânduri cum prind contur minunaţii ei ochi de peruzea, trăsăturile ei de o delicateţe angelică, buzele de o senzualitate provocatoare.

Sărutul de acum câteva ceasuri îi luase minţile cu totul. Dar în acelaşi timp îl rodea o întrebare: prin ce minune o femeia atât de inteligentă şi de atrăgătoare era încă liberă?

* * *

În dimineaţa următoare, Scott reuşi să ajungă foarte devreme la serviciu unde se şi apucă imediat să trieze corespondenţa voluminoasă care se strânsese grămadă pe birou. Tocmai terminase de aranjat dosarele, când auzi pe cineva în holul de la intrare.

— Tu eşit, Billy?

Băiatul îşi strecură timid capul pe uşă.

— Da. Aici e biroul?

Măsură rapid încăperea cu o privire în care se amestecau uimirea şi încântarea.

— Nu-i deloc rău... Deci aşa... Trebuie să stai toată ziulica la biroul ăsta şi să te holbezi la hârtii?

Scott îşi stăpâni un zâmbet. Sărmanul Billy, nu se simţea în largul său într-o asemenea ambianţă luxoasă şi, de bine de rău, încerca să pară că nu ar fi deloc impresionat de ceea ce vede.

— Mă mai duc şi la diverse şedinţe sau pe şantierele noastre. În săptămâna asta drumul unui mare proiect pentru construirea la San Rafael a unui centru comercial. Acolo o să lucrezi şi tu.

O ideea îi trecu deodată prin minte şi se uită cu atenţia la Billy.

— Ia spune-mi cum ai ajuns azi aici?

Băiatul ridică din umeri.

— Ce contează? Principalul e că am ajuns la timp.

— Ai făcut autostopul, nu-i aşa?

— Da. Şi ce-i cu asta?

— Asta nu merge în fiecare dimineţă. Până la urmă tot o să ajungi să întârzii, iar asta provoacă tot felul de necazuri, ce mai, dăunează bunului mers al muncii pe şantier. Uite cincizeci de dolari, să-i ai pentru autobuz. Schimbi pentru San Rafael la Golden Gate Bridge. Şi ai grijă să mănânci ceva în pauza de prânz. Pe un şantier nu se poate munci cu stomacul gol!

— Eu nu-s cerşetor! replică Billy pe un ton arţăgos. Am promis să fiu prezent la prima oră şi aşa va fi de-acum înainte. Aşa că să fie clar, n-am nevoie de nimic!

— Băiete, nu-i vorba aici de nici o cerşetorie. Banii ăştia sunt doar un avans din leafa ta. Şi acuma hai la treabă, că întârziem!

Billy mai aruncă spre birou o privire lungă, nehotărîtă. Apoi încuviinţă din cap şi-l urmă pe Scott în hol. Era pentru prima oară în viaţă când cineva îi propunea să-l ajute în mod corect şi nu avea habar cum trebuie să reacţioneze.

Pe drum Scott îl lămuri că şeful lui direct va fi maistrul John Barclay şi îl sfătui că orice problemă ar apărea, fie cât de mică, s-o rezolve numai cu acesta.

* * *

Katherine pregăti un mic dejun delicios pentru mica sa protejată. Fusese inspirată s-o culce pe Jenny alături de ea! În timpul nopţii, fetiţa se trezise de două ori în plânsete, pradă unor visuri urâte şi chinuitoare. Katherine o mângâiase şi o adormise la loc. Acum micuţa era în baie şi se juca în cadă făcând baloane de săpun.

Katherine o scoase din apă şi o înfăşură într-un prosop mare. Jenny susţinuse că e mare şi că se poate îmbrăca şi singură. Amuzată, Katherine se muţlumi s-o sărute pe obraz şi s-o privească zâmbind cum îşi trage hăinuţele în toate direcţiile.

Ziua se scurse în linişte pentru fiecare, Billy se apucă de lucru cu dragă inimă. La ora prânzului, dispăru de pe şantier fără să sufle o vorbă unde se duce. Dar se întoarse exact la ora indicată pentru a-şi relua treaba. Proaspătul ucenic recrutat de Scott îi făcu o bună impresie lui John Barclay: băiatul ăsta muncea vârtos şi părea deja integrat în echipă.

* * *

Katherine o lăsă pe Jenny la cămin şi porni imediat spre sediul Asociaţiei, unde avea programată o întâlnire de afaceri cu un nou colaborator. O anunţă pe Cheryl că se va întoarce la Centru la ora trei. Cu siguranţă că Scott nu o va suna mai devreme... Cu degetele pe cheia de contact, îşi îngădui o clipă de visare cu ochi pierduţi: astă-seară va cina în „tête-à-tête" cu Scott!

* * *

La ora şapte seara, Scott îşi oprea maşina în faţa casei Katherinei. Îşi pusese un costum nou şi rezervase o masă la Ernie, unul dintre cele mai bune restaurante din oraş. O seară întreagă împreună cu femeia visurilor sale, ce minune! Apoi o va conduce acasă şi... Pierdut într-o ademenitoare reverie, apăsă pe butonul soneriei de la intrare.

— Cheryl! exclamă el cu uimire. Nu mă aşteptam să te găsesc acum aici.

— Am venit să stau cu Jenny, îi răspunse tânăra cu un zâmbet. Tom şi Wanda încă n-au fost arestaţi, iar Katherine nu vrea s-o lase pe Jenny la Centru, până când aceştia nu sunt după gratii!

De sus se auzi vocea Katherinei:

— Scott? Aşteaptă-mă, te rog, o clipă. Tocmai o culc pe Jenny.

— Scott! Scott! strigă copilul. Vreau să fac nani cu Scott!

Cheryl izbucni în râs.

— La treabă, domnule Blake! Etajul trei!

Jenny alergă să-l întâmpine, iar Scott o ridică de-îndată în braţe, străbătând camera cu privirea. Pentru prima dată vedea dormitorul Katherinei: era decorat într-un stil sobru, dar plin de feminătate. Nici urmă de zorzoane, ci numai obiecte de clasă, bine puse în valoare de mobilierul ales cu gust, dintr-o esenţă deschisă.

Katherine purta o rochie de mătase la fel de albastră ca şi minunaţii ei ochi. Pantofii cu toc înalt nu făceau decât să-i sublinieze frumuseţea fără cusur a picioarelor. Părul ei negru şi bogat era strâns la ceafă, iar un magnific colan de platină bătut în diamante intensifica strălucirea carnaţiei sale atât de diafane. Inima lui Scott începu să bată un pic mai repede. Înfrânându-şi dorinţa subită de a o sufoca într-o îmbrăţişare, o aşeză cu grijă pe Jenny în pat şi trase frumuşel aşternutul peste ea.

— Vreau să vin şi eu cu voi! scânci fetiţa.

— Nu poţi veni în astă-seară, Jenny. Dar... mâine e sâmbătă. Aşa că o să mergem toţi trei undeva la iarbă verde. Ce zici?

În timp ce se adresă astfel fetiţei, aruncă o privirea interogatoare spre Katherine. Tânăra femeie mângâie cu un gest delicat fruntea micuţei.

— Ei, Jenny, ţi-ar plăcea?

— La iarbă verde! La iarbă verde! Îhî.

— Ei bine, atunci aşa o să facem.

Katherine se aplecă şi-şi sărută protejata care nu mai putea de bucurie.

— Să fii cuminte în astă-seară cu Cheryl, murmură Katherine ridicându-se.

Privirile li se întâlniră, iar ea recunoscu în ochii lui Scott aceaşi flacără mistuitoare ca în ajun. Delicios înfiorată de plăcere, porni înaintea lui pe scară.

* * *

— A fost o masă excelentă, Scott! declară aşezându-şi tacâmurile în farfurie.

Lumina tremurândă a lumânărilor dădea chipului ei o strălucire splendidă şi misterioasă. Rămaseră mult timp ochi în ochi, incapabili să rostească o vorbă.

Chelnerul se apropie şi rupse farmecul clipei. Katherine decise că nu voia nici un desert.

— S-a făcut târziu. E vremea să-i dau drumul lui Cheryl, sugeră ea uitându-se la ceas.

Ieşiră din local şi se urcar în maşina lui Scott. Odată ajunşi în faţa casei, Scott opri motorul şi-şi trecu braţul peste umerii Katherinei.

— Îţi mulţumesc pentru această seară.

Cu vârful degetelor, trase conturul delicat al chipului ei oprindu-se la baza gâtului. Într-o pornire de nestăvilit, buzele li se uniră.

Cu inima zvâcnindu-i în piept, Katherine îşi înfipse adânc degetele în coama lui deasă, răspunzând cu ardoare sărutului. Se simţi cuprinsă de dorinţă, iar capul începu să i se învârtească. Nici un bărbat nu reuşise s-o înfierbânte într-atât.

Cu regret, Scott se desprinse din îmbrăţişare şi îi prinse faţa delicată între mâini.

— Nu mai suntem la vârsta sărutărilor furate în maşină îi zise cu o voce joasă şi glumeaţă. Am impresia că în fiecare clipă poate să apară taică-tău în prag şi să ne prindă asupra faptului!

Se îndreptară spre intrare ţinându-se de mînă.

— Vrei să intri şi să bem ceva?

— Da. Mulţumesc.

— Cheryl! Am venit!

Auzindu-le glasurile, tânăra negresă coborî de la etajul trei.

— Jenny s-a trezit acum câteva minute. A avut in coşmar.

Katherine se încruntă şi frumosul său chip se întunecă.

— Sper să ajungem să isprăvim odată cu visele astea urâte. Biata micuţă... E lipsită de afecţiune şi nu se simte în siguranţă.

Nici ea cât fusese copil nu cunoscuse somnul liniştit. Abia după mulţi ani şi cu ajutorul unui terapeut a reuşit să scape de chinurile nocturne.

Din nou, Scott nu putu să nu remarce expresia de profundă suferinţă ce i se întipărise pe faţă. Cu un gest de îmbărbătare, o prinse de umeri şi o trase lângă el. Nu mai încăpea îndoială, amintirile dureroase care o bântuiau erau mult mai înspăimântătoare decât şi-ar fi putut el imagina...

Cheryl îşi luă haina şi poşeta.

— Trebuie să plec chiar acum, altminteri începe bărbatu-meu să se îngrijoreze!

— Lasă-mă să te conduc măcar până unde ţi-ai parcat maşina. E cam târziu.

— Mersi, Scott, dar nu-i nevoie.

Uşa se închise în urma ei, iar Katherine şi Scott urcară în salonaş.

— Nu vrei să te aşezi lângă mine? o întrebă Scott instalându-se pe canapeaua de piele.

Cu un tremur în picioare, Katherine se apropie de el.

O atmosferă de senzualitate învăluia această încăpere aranjată în tonalităţi deschise şi cu lumini savant cernute. Ca într-un vis, realiză că zace lângă el ca o păpuşă de cârpă, fără să-i poată opune vreo rezistenţă. Buzele lor avide se uniră din nou şi...

— Mamă... mamă!

Urletul de disperare al lui Jenny sfâşie noaptea, sfărâmând intimitatea care se ţesuse în jurul lor. Katherine îşi reveni într-o clipită

— Jenny!

Fără ezitare, îşi dădu partenerul la o parte şi se năpusti în camera alăturată. Încă un coşmar!

La fel ca şi cele care-i tulburaseră şi ei somnul cândva, trezind-o în miez de noapte şi lăsând-o gâfâind, efectiv sufocată de o spaimă ce nu putea fi înfrântă.

Aşezându-se pe marginea patului, strânse fetiţa la piept şi începu s-o legene cătinel.

— Gata, Jenny, nu-ţi mai fie teamă, s-a isprăvit. Sunt aici, lângă tine. Nu-ţi fie frică. Nu eşti singură.

Copilul hohotea în braţele ei. Din pragul uşii, Scott le privea fără grai. Totul se petrecuse cu o asemenea rapiditate, încât nu apucă să-şi vină în fire. Doar cu o clipă mai devreme, strângea în braţe o femei fantastică care-i stârnise toate simţurile. Şi deodată, totul se sfârşise. Se trezise singur, năucit, pe canapea! Ignorându-i prezenţa, Katherine continua să-i murmure fetiţei cuvinte duioase.

— Haide, gata, nu s-a întâmplat nimic, iubita mea dragă. Nimeni nu ţi-a făcut nimic. Ştiu că visele tale sunt groaznice. Dar îţi promit eu, că nimeni nu-ţi va mai fac niciodată vreun rău. Eu te voi apăra.

„Oare ce-o fi vrând să spună?" îşi zise Scott nedumerit. Un mister sumbru acoperea viaţa femeii din faţa lui. Ce îi ascundea? treptat, găsea una câte una din piesele puzzle-ului, dar încă nu putea compune întreaga imagine. Gânditor, o privi cum leagănă cu tandreţe copilaşul. Acum Jenny nu mai plângea, respiraţia i se liniştise şi era pe punctul de a adormi la loc.

— Ce face?

— Acuma-i bine, doarme.

Bine învelită cu pătura, fetiţa părea deosebit de liniştită în somnul ei adânc. Cine ar fi văzut-o în clipa de faţă nu şi-ar putu imaginea nicidecum ce spaimă cumpită o torturase până acum câteva momente.

— Şi tu te simţi bine?

— Eu? Desigur!

De ce oare îi punea o asemenea întrebare? îşi spuse ea pradă confuziei.

Cu vârful degetelor o sili să-şi ridice faţa ca să i se uite în ochi. Privirea lui pătrunzătoare o scrută până la ultima fibră. Acum o să-i afle îngrozitorul său secret, tot ceea ce ea se căznise de-atâta amar de vreme să ascundă? Dar nu. În secunda următoare, el îi apăsă buzele cu un sărut dulce şi tandru.

— Tu nu eşti o femeie ca toate celelalte, doamnă Fairchild. De ce n-ai trece pe la mine, mâine pe la zece? Am lua feribotul până la Angel Island. E locul ideal pentru un picnic liniştit.

Katherine dădu ascultătoare din cap. Scott îşi aruncă pe umăr sacoul ce-l lăsase pe canapea acum un ceas şi se îndreptă spre uşa de la ieşire.

* * *

La capătul răbdării, Billy trânti coperţile cărţii.

— De pomană, nu-i aşa? Nu-s în stare şi basta.

Lynn îl aţinti cu o privire severă.

— Eşti inteligent şi sunt sigură că o să fii în stare. Îţi trebuie doar un pic de exerciţiu. Haide s-o luăm de la capăt, îi ordonă ea bătând necruţătoare darabana pe manual.

— Mamă?

Vocea lui Scott răsună dinspre holul de la intrare. Billy îşi ascunse în viteză cartea şi caietul sub masă şi ţâşni în picioare.

— Mamă, unde eşti?

— În bucătărie, dragul meu.

— Aş vrea să-mi împrumuţi...

Scott se întrerupse când dădu cu ochii de Billy.

— Deranjez.... cumva?

— Deloc, răspunse Lynn hotărât. Tocmai discutam cu Billy un plan de acţiuni legate de activitatea Căminului.

— Aha... Ştii ce-aş vrea? Vrei să-mi împrumuţi coşul tău pentru pic-nic? Şi... în fine... n-ai vrea să-mi pui şi ceva înăuntru?

Ochii lui Lynn sclipiră de voioşie.

— Un picnic? Pentru câte persoane?

— Două... uf... nu, trei. De fapt, doi adulţi şi un copil, mormăi Scott, aprinzându-şe la faţă ca un puştan.

Nu numai că maică-sa îşi râdea pe faţă de el, dar chestia asta părea să-l distreze cum nu se poate de bine, până şi pe pârlitul de Billy!

* * *

A doua zi de dimineaţă, Scott, Katherine şi Jenny se îmbarcară pe feribotul ce-i duse până

la Angel Island, un parc natural situat în zona golfului San Francisco. Pentru această ieşire, Katherine îşi pusese nişte bluginşi decoloraţi, un tricou alb şi tenişi. Îşi strânsese părul la spate cu o panglică simplă, iar faţa îi era aproape complet nefardată.

Cu siguranţă, viaţa e plină de surprize, îşi zise el zâmbind. Uite, dacă o cercetai de exemplu acum pe Katherine, azi nu mai găseai nimic care să amintească de femeia sofisticată care-l zăpăcise acum câteva zile, făcându-şi pe neaşteptate apariţia în biroul lui. O groază de schimbări se petrecuse de atunci! De când începuse s-o cunoască cu adevărat, clar, viaţa nu mai era aceeaşi! Iată, până dăunezi, i s-ar fi părut complet aiurea să participe la vreun bal de binefacere; apoi te uiţi la Lynn, şi ea prinsă până peste cap de noua ei activitate; ce mai, până şi Billy începuse o nouă viaţă...

* * *

Când ajunseră într-un luminiş, Scott întinse pe iarbă o pătură cu carouri roşu cu alb. Apoi, după o masă bună o porniră la plimbare pe potecile umbroase. Frunzele copacilor bătrâni de sute de ani foşneau în adierea brizei călduţe, de-abia simţite. Scott o ţinea pe Katherine de mână, iar Jenny alerga înaintea lor şi râdea încântată. Katherine o învăluia într-o privire înduioşată:

— În sfârşit, poate şi ea să alerge, să se joace, să se bucure la fel ca toţi ceilalţi copii de

vârsta ei. Mă tot întreb ce-o să se aleagă de ea, sărăcuţa... Mă rog lui Dumnezeu să se găsească o familie care s-o iubească.

O tristeţe fără margini puse stăpânire pe armoniosul chip al Katherinei. Scott îi sărută cu drăgălăşenie mâna.

— Sunt sigur că Jenny va fi fericită. De altfel... te are pe tine, nu-i aşa?

Katherine zâmbi şi-şi lăsă capul pe umărul însoţitorului său. După un ceas de hoinăreală, ajunseră din nou în lumină. Cu ursuleţul de pluş în braţe, Jenny se lungi pe pătura ce-o întinseseră din nou şi adormi într-o clipită, istovită de această zi petrecută în aer liber.

Scott se sprijini cu spatele de un copac şi o trase pe Katherine lângă el, strecurându-şi mâna pe după mijlocul ei. Rămaseră înlănţuiţi astfel o vreme, fără să-şi spună un cuvânt, mulţumindu-se să guste din plin din dulceaţa clipei de faţă. Apoi gândurile Katherinei o luară razna, nestăpânite, şi-şi aduse aminte de seara petrecută împreună. Oare unde ar fi ajuns purtaţi de simţuri, dacă nu i-ar fi trezit ţipetele micuţei?

De când divorţase, prea puţini bărbaţi o făcuseră să cunoască ceea ce simţise ea în braţele lui Scott. Nu era un tip ca toţi ceilalţi... asta era limpede... iar singura ei dorinţă era să-şi petreacă restul zilelor alături de el.

Nici gândurile lui Scott în acele momente nu erau prea diferite. Ceea ce nu înceta însă să-l uimească era tocmai rapiditatea cu care se petrecuseră toate cele. Ce mai, nu era nici o

săptămână de când se întâlniseră şi-i părea că femeia de lângă el face parte de când lumea din viaţa lui.

Jenny dormi aproape două ore, un somn adânc şi liniştit. Când se trezi, tăvăliţi nu departe de ea, cei doi se sărutau nebuneşte. Aşa încât nu avură cum s-o vadă pe fetiţă ridicându-se şi pornind spre ei. Deodată, răsună în preajma lor un glăscior vioi care-i făcu să sară în picioare:

— Oooo...! Îndrăgostiţii se pupă!

Încântată că le-a zis-o, micuţa protejată a lui Katherine, izbucni într-un hohot de râs.

* * *

Katherine trase aşternutul cu grijă peste umerii copilului şi stinse veioza de pe noptieră. Pentru fetiţă, fusese neândoios o zi bogată în evenimente şi descoperiri. Când s-au întors de pe Angel Island, Scott le-a dus la cină într-o pizzerie. Apoi dădură o raită până acasă la Lynn. Jenny se străduise din răputeri să rămână trează până la capăt ca să nu scape nimic din toate lucrurile minunate ce i se întâmplau!

Tot acest timp petrecut alături de Scott nu făcuse decât să-i confirme şi să-i înteţească sentimentele pe care le nutrea pentru el. Dintr-o dată, s-a întâmplat să găsească tot ceea ce îi lipsise atâta vreme, tot ceea ce imensa ei avere nu putuse înlocui: un bărbat tandru şi grijuliu, o mamă iubitoare de care ea nu avusese parte, o fetiţă minunată care avea o asemenea nevoie de prezenţa ei.

Oricât s-ar fi sforţat, nici în cele mai îndepărtate amintiri nu putea găsi pe cineva cu excepţia bunicului, desigur — care să fi avut într-adevăr nevoie de ea şi s-o fi iubit sincer. Şezând pe marginea patului, mai aruncă o privire fetiţei cufundată într-un somn adânc. Apoi o sărută uşor pe obraz, se ridică şi ieşi din cameră.

* * *

Soneria telefonului o smulse pe Katherine dintr-un somn profund. Ora cinci şi jumătate! Cine putea fi la o asemenea oră? Din fericire, ţârâitul insistent n-o trezise şi pe Jenny! Cu greutate se ridică în capul oaselor şi apucă receptorul.

— Doamna Fairchild? Aici e sergentul Coswell.

Un fior de spaimă o făcu să-şi încleşteze mâna pe aparat.

— Da, cu ce vă pot fi de folos?

— Avem nevoie de dumneavoastră ca să facem o identificare.

— O identificare? repetă ea cu vocea sugrumată.

— Da. E vorba de Tom şi Wanda. S-au întors, aşa cum am bănuit, la spital pentru tratamentul lui Tom. Oamenii noştri i-au reperat. Cei doi veniseră cu motocicleta şi văzând ce se întâmplă, au încercat s-o şteargă. Au avut... un accident.

Lividă, cu stomacul strâns, Katherine asculta amuţită explicaţiile poliţistului.

— Bine, reuşi ea să îngaime în cele din urmă. Vin de îndată ce îmi va fi cu putinţă.

Ce să facă? Era de neconceput s-o lase pe Jenny singură în casă. În cele din urmă, negăsind altă soluţie, se hotărî să-l sune pe Scott care se oferi imediat să vină să stea cu Jenny.

După ce închise telefonul, începu să se îmbrace în linişte, ca nu cumva să trezească fetiţa. Apoi coborî în bucătărie ca să-şi facă o cafea. Tocmai îşi termină de băut cafeaua, când auzi o maşină oprind în faţa casei.

— Lynn, ai venit şi tu!

— Mama are de gând s-o ducă pe Jenny la ea acasă, iar apoi o să-i poarte de grijă până diseară, spuse Scott.

Lynn îi surâse Katherinei cu simpatie.

— Haide, lasă, nu-ţi mai fă nici un fel de gânduri în privinţa asta. O s-o iau pe Jenny la Centru cu mine.

— Ei, bine...

— Iar eu vin cu tine, interveni Scott. Nici vorbă să te las singură într-o asemenea situaţie. Şi acum, nu-ţi mai rămâne decât să-i arăţi lui Lynn unde sunt lucruşoarele lui Jenny.

Câteva ceasuri mai târziu, Scott îşi parca din nou maşina în faţa casei lui Katherine. Aceasta nu fusese în stare să mai scoată o vorbă de când ieşiră din clădirea care adăpostea morga. Ca în transă, urcă cele două etaje şi se lăsă să cadă pe canapeaua din salonaş. Scott i se alătură şi-o cuprinse pe după umeri cu braţele, într-un gest protector, părintesc.

— De când a fost internată la noi, Jenny nu a chemat-o niciodată pe maică-sa, şopti ea cu voce stinsă. Dar noaptea când are coşmaruri... Cum... o să reuşesc să-i spun, Scott? Cum să-i pot eu explica sărmanului copil că n-o să-şi mai vadă niciodată mama?

CAPITOLUL 7

Cuvintele Katherinei rupseră tăcerea ce domnea în încăpere şi Scott o simţi cum tremură.

— Nu cred că Jenny ar putea pricepe ce înseamnă asta. Eu zic că lucrul cel mai indicat ar fi să aştepţi, să laşi să se mai scurgă un timp, înainte de a-i da această veste teribilă. Asta zic, lasă să mai treacă o vreme.

Cu mâna încleştată pe braţul lui Scott, ea îşi scormonea mintea, căutând printre amintirile ei — atât de dureroase — cuvintele care fuseseră folosite ca să-i fie adusă la cunoştinţă moartea mamei sale. E drept că ea avea pe atunci zece ani. Scott avea fără îndoială dreptate, nici nu se putea altfel: cel mai bine era să lase să mai treacă o vreme.

— Îmi pare rău că te-am deranjat cu noaptea în cap. Îţi mulţumesc că ai venit cu mine... Nu ştiu ce m-aş fi făcut singură într-o asemenea încercare. Ce formalitate oribilă!

Scott o sărută delicat pe obraz.

— Ba sunt cum nu se poate mai mulţumit că te-ai gândit să mă chemi. Dar uite că e aproape ora prânzului, şi noi nici micul dejun n-am apucat să-l luăm. Haide, te invit la un restaurant!

— De ce să nu rămânem la mine? Pregătesc eu masa, propuse Katherine.

— Frumoasă, inteligentă şi o gospodină de primă clasă! Nu-mi vine-a crede! Cum se face că am avut eu norocul ca nimeni să nu mi te răpească până acum, *doamnă* Fairchild?

Zâmbetul i se topi în clipa când o văzu pe Katherine ocolindu-i privirea. Cineva o răpise totuşi... veun jalnic prefăcut, un scârnav vânător de zestre care s-o fi folosit doar de ea, fără s-o fi iubit vreodată. Tânăra femeie părea că vrea să-şi alunge amintirile neplăcute, străduindu-se să-şi compună o expresie veselă.

— Aşteaptă mai întâi să guşti din bucatele mele, apoi să vedem dacă îmi mai faci complimente! declară ea cu un ton fals degajat. Rişti să rămâi cu buza umflată. Dacă nu-ţi vor fi pe plac?

Fără un cuvânt, Scott o urmă în bucătărie. De data asta îi fusese limpede, nu mai încăpea îndoială: Katherine îi ascundea ceva. Ce taină oare îi apăsa atât de greu sufletul?

* * *

După masă, luară cafeaua în salon. Afară cerul se întunecase şi plutea în aer deja ameninţarea unei furtuni.

— Pe o asemenea vreme, nimic nu-i mai plăcut decât să stai la gura sobei, să te bucuri de dogoarea unui foc adevărat! exclamă Scott făcându-şi de lucru în preajma şemineului.

Nu trecu mult şi flăcările cu reflexe roşiatice prinseră să joace zglobiu în cămin.

Katherine îl luă de gât şi îi atinse buzele uşor, într-un sărut fugar.

— Eşti un tip grozav.

— Ei bine, *doamnă* cum trebuie să consider asta? Este cumva o încercare de a mă seduce?

Mâna ei se rătăci prin părul partenerului.

— Dar ce te face să te gândeşti la aşa ceva, *domnule* Blake?

Scott o trase spre el.

— Nu te lansa în jocul ăsta periculos, dacă nu eşti în stare să mergi până la capăt, îi şopti el cu o voce sugrumată de patimă.

— Te doresc, Scott... De vineri seara aş fi fost a ta dacă...

Scott închise ochii. Cu faţa pierdută între buclele ei negre, suspină adânc.

— Oh! Katherine... Te doresc atât de mult..., îi şopti în neştire, căutându-i buzele.

Vibrând toată, prinsă de tremurul dorinţei, ea se lăsă purtată de sărutul lui. Cu o mişcare rapidă şi agilă el o luă în braţe, o purtă apoi pe scară până pătrunseră în dormitor. Odată ajunşi acolo, fremătând de nerăbdare îşi scoaseră hainele, lăsîndu-le să cadă pe mocheta albă.

Scott se lungi pe pat alături de Katherine, mângâindu-i stăruitor trupul gol. Mâna lui poposi îndelung pe delicatele rotunjimi ale sânilor ei.

— Eşti atât de frumoasă, îi şopti cu răsuflarea întretăiată în vreme ce risipea sărutări pătimaşe de-a lungul grumazului ei.

Femeia se lipi de el şi îi prinse într-o îmbrăţişare pasionată umerii largi şi musculoşi. Cu o gingăşie fără margine, Scott prinse a-i zgândări un sfârc cu buzele, iar Katherine îşi înăbuşi un geamăt adânc. Niciodată vreun bărbat nu-i aprinsese simţurile într-atât. Scott părea să-i fi cunoscut cele mai tainice izvoare de plăcere ascunse în trupul ei; până şi cel mai neînsemnat gest al lui izbutea să-i biciuiască iarăşi şi iarăşi dorinţa, amplificând-o la culme.

Rătăcită, cu inima zvâcnindu-i în piept într-un dans frenetic, simţi cum totul în jur o ia razna. Nimic pe lume nu mai avea importanţă, nu mai exista decât Scott şi aceste senzaţii ameţitoare pe care numai el se pricepea atât de bine să i le stârnească. Pradă unei fericiri nespuse, ea se dărui cu desăvârşire bărbatului pe care-l iubea din tot sufletul şi de care n-ar mai fi vrut să se despartă vreodată.

Minunându-se de rotunjimile fără cusur ale trupului ei, Scott îşi lăsă mâna să alunece de-a lungul coapselor fine, zăbovind mai îndelung asupra triunghiului gingaş şi mătăsos reuşind să-i smulgă Katherinei lungi suspine de plăcere. Atunci, nemaifiind în stare să prelungească această hârjoneală, Scott spori strânsoarea, ţintuindu-şi partenera:

— Oh... Scott.... gemu aceasta.

Dar el puse stăpânire pe gura ei, sărutând-o înfocat cu o patimă crescândă. Apoi, încet cu

nespusă blândeţe, o posedă, atent la îmbrăţişarea ei tot mai puternică, mai spasmodică.

Acelaşi frison îi electriza instantaneu. Trupurile lor nedezlipite erau într-o perfectă armonie. Timpul părea că-şi oprise zborul. Şi deodată, întreaga lume se cutremură...

* * *

Universul părea să se fi dezintegrat, doar corpurile porniseră plutind spre spaţii celeste, mânate de o fericire fără seamăn. Încă gâfâind, Scott îşi cuibări faţa la pieptul ei şi o sărută uşor. Pentru o bună bucată de vreme, nu reuşiră să scoată o vorbă. Uimiţi şi copleşiţi de cele întâmplate, rămaseră palpitând înlănţuiţi.

Treptat, Katherine îşi simţi corpul liniştindu-se. Niciodată, niciodată nu-i fusese dată să cunoască o asemenea descătuşare. Sub aşternuturile de satin, îşi murmurau răzând vorbe drăgăstoase, plini de iubire, fericiţi că se află unul lângă celălalt.

— Hai să plecăm în week-end, sugeră Scott. Găsim vreun hotel ascuns într-o văgăună, unde să fim numai noi doi. Ceva romantic!

— Aha, deci licitaţia nu mai contează?!

— Ba da, dar dacă nu mă înşel nu se ţine în week-end-ul ăsta, nu?

— Nu, dar au mai rămas doar trei săptămâni. Şi pe măsură ce se apropie scadenţa, obligaţiile devin tot mai numeroase. Conferinţa de presă e planificată pentru vinerea următoare. Aşa că, vezi limpede, n-o să-mi mai văd capul de treabă!

Un surâs ironic inundă chipul lui Scott.

— Dacă înţeleg eu bine, ai nevoie să te odihneşti din plin la sfârşit de săptămână ca să poţi face faţă conferinţei de presă stabilită pentru săptămâna următoare! Hm te aşteaptă încercări grele!

— Nu pot acum, nici nu poate fi vorba. Te rog să înţelegi... Oare...

Katherine se întrerupse şi înălţă spre el o privire rugătoare şi timidă.

— Ce zici, vrei să-mi dai o şansă?

— Hai s-o lăsăm atunci pentru wek-endul următor. Între conferinţa de presă şi licitaţie. E bine aşa?

— Da, e foarte bine aşa, murmură ea.

De fapt nu era deloc înţelept. Dar cum să renunţe la invitaţia de a petrece două zile întregi în braţele lui Scott?

* * *

A doua zi la birou, Scott nu se putu gândi la nimic altceva decât la noaptea minunată petrecută cu Katherine. Rămăsese la ea până în zori şi nu mai trecuse pe acasă decât atât cât să se schimbe pentru serviciu. Ce femeie delicată, senzuală, atentă! Sunetul interfonului îi întrerupse reflecţiile.

— Da, Amelia?

— Aveţi legătura cu doamna Liz Torrance. Doreşte să discute cu dumneavoastră în legătură cu balul de binefacere.

Liz şi Scott se puseră repede de acord în privinţa întâlnirii cu fotografii, stabilind orele convenabile. În mod evident copleşită de treburi, Liz se grăbi să pună telefonul în furcă de cum stabiliră detaliile legate de campania publicitară.

Odată încheiată această convorbire, Scott se apucă şi el de lucru, studiind un nou proiect. Desfăşură pe birou planurile sosite de la biroul de arhitectură şi le cercetă cu atenţie. Era vorba de un imobil de douăzeci şi cinci de etaje, conceput de Geroge Nunnton. Celebrul arhitect colaborase neâncetat de-a lungul vremii cu tatăl său, iar acum era rândul lui Scott să întreţină cu el nişte raporturi fructuoase.

Ştergându-şi din minte orice alt gând, îşi impusese să se concentreze numai asupra lucrării ce trebuia dusă la capăt.

* * *

Katherine avu şi ea o zi plină. Şedinţele pentru organizarea licitaţiei se succedară aproape fără întrerupere în cursul dimineţii, iar după-amiaza se scurse şi ea în acelaşi ritm. Între două reuniuni, îşi îngădui câteva minute de reverie. Amintirea lui Scott, a trupului său gol lipit de ea o făcu să tresară de fericire. Niciodată până acum nu simţise că trăieşte cu adevărat, nu ştiuse ce înseamnă să fii îndrăgostită. Viitorul se arăta plin de promisiuni încântătoare.

De cum ajunse Katherine la hotelul Hyatt, unde se ţineau întâlnirile premergătoare galei de caritate, Liz se grăbi să-i arate cu mândrie lista

celor cincisprezece burlaci bogaţi care se livraseră jocului lor, acceptând să fie scoşi la licitaţie. În dreptul fiecărui nume stătea înscris şi premiul pe care fiecare holtei se angaja să-l ofere celei care avea să-l câştige. Katherine apucă foaia de hârtie şi căută febril numele lui Scott. Era oare de mirare că el alesese drept recompensă un sejur în luxosul hotel Ahwahnee, situat chiar în inima splendidei văi Yasemite? Câştigătoarea nu putea decât să aprecieze frumuseţea acestei aşezări minunate. Era exact locul ideal să faci o plimbare pe munte şi să te simţi într-o comuniune perfectă cu natura.

În timpul primei şedinţe, Katherinei îi fu destul de anevoie să urmărească ordinea de zi cu atenţia cuvenită. Profitând de pauza pentru cafea, Jim Dalton îi strecută un compliment spunându-i că arată nemaipomeni de bine, dar că se întreabă ce o face oare atât de visătoare... Tânăra se înroşi şi fu nevoită să facă eforturi şi mai mari pentru a urmări în continuare dezbaterile legate de situaţia financiară a asociaţiei.

La ora mesei li se alătură şi Lynn. Katherine îi solicitase ajutorul ca să pună la punct programul propriu-zis al manifestării.

— Sper că n-am întârziat! exclamă ea de cum ieşi din cabina ascensorului.

— Deloc. Lynn, ţi-l prezint pe Jim Dalton. Face parte din comisia de finanţe şi din consiliul de administraţie. Jim lucrează cu noi dintotdeauna, aş putea spune. Mă întreb ce ne-am face fără el! E atât de eficient!

Jim izbucni în râs, stăvilind astfel valul de laude cu care îl copleşea Katherine:

— Da, de altfel chiar am de gând să fac un drum până la Roma ca să depun o cerere pentru a fi beatificat! anunţă el glumeţ, dând mâna cu Lynn. Sunt încântat să vă pot cunoaşte, doamnă Blake. Katherine mi-a vorbit mult despre dumneavoastră.

Prânzul fu deosebit de plăcut. Lynn şi Jim păreau să se înţeleagă de minue. Flecăriră şi glumiră neostoit de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea. Katherine se felicită pentru că avusese ideea de a ochema pe Lynn. E drept că nu era ea genul de femeie care să pună la cale tot felul de întâlniri, însă... parcă poţi să ştii vreodată? Gândul că. cine ştie, ar putea fi la originea unei căsătorii, o făcu să surâdă.

După şedinţa de după-amiază se duse direct la Centrul din Oakland. Văzând-o, Jenny îi sări de îndată în braţe... şi căută din privire spre uşă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să mai apară cineva.

— Ce-i Jenny? o întrebă Katherine blând, în timp ce-i mângâia buclişoarele blonde.

— Unde-i Scott?

— N-a putut veni, e la serviciu.

Cheryl le privea amuzată.

— Jenny ne-a povestit cum a fost la picnic, remarcă aceasta maliţios, clipind totodată cu veselie din ochi.

Fetiţa izbucni în râs.

— Katherine şi Scott se pupă tot timpul!

Katherine se împurpură toată, izbutind cu greu să-şi vină în fire şi să-şi reia obişnuita ei ţinută demnă şi autoritară.

— Ai aflat ce s-a întâmplat ieri? o întrebă ea în şoaptă pe Cheryl, în vreme ce fetiţa se îndepărta sărind într-un picior.

— Am bănuit eu ceva de cum am văzut-o pe Lynn venind la Centru cu Jenny. Sergentul Coswell m-a sunat puţin mai târziu şi mi-a spus totul. Şi acum ce-o să se întâmple?

— Trebuie să găsim o familie care s-o adopte pe Jenny. N-aş vrea pentu nimic în lume să ajungă să fie purtată dintr-un cămin într-altul! Are nevoie de o familie adevărată, ceea ce îi trebuie ei este un loc unde să simtă că e acasă, că există cineva care o iubeşte precum şi-ar iubi propriul copil.

Chery o măsură pe Katherine cu un aer serios.

— Dar de ce n-ai depune chiar tu cererea de adopţie?

Tânăra femeie îşi plecă ochii şi-şi ascunse faţa fără să răspundă. Jenny merita mai mult decât i-ar fi putut ea oferi. Visul ei era să-i dea o familie adevărată, cu mamă şi tată, o casă plăcută, o grădină, un căţeluş care s-o însoţească la joacă...

* * *

Scott plecă de la birou târziu, după o zi grea de muncă. Maşina lui se angajă pe Golden Gate Bridge. Imaginea Katherinei îi plutea stăruitor înaintea ochilor. Oare cum se va desfăşura acest

week-end între patru ochi? Trebuia ca aceste două zile să se înscrie pentru veşnicie în memoria lor prin splendoarea unică a clipelor petrecute împreună.

Maşina pătrunse pe aleea ce ducea spre casă, iar el opri pe peronul dinspre faţadă. Nu mică-i fu mirarea când îl descoperi pe Billy aşezat liniştit pe treptele de la intrare.

— Billy! Ce cauţi aici?

— Ei bine... uf... mormăi băiatul cu un aer încurcat.

În mod evident. ceva nu era în regulă!

— Hai să intrăm, spuse Scott deschizând uşa.

Billy îl urmă, iar apoi se trânti pe un scaun din salon.

— Haide, băiete, dă-i drumul, spune despre ce e vorba!

— Ei bine... e vorba de şantier. Se cam întâmplă... cum să zic... nişte chestii destul de nasoale pe-acolo.

— Ce tot vorbeşti? Ce fel de chestii? Nu eşti acolo decât de două zile şi stau şi mă-ntreb ce fel de chestii ai putut tu afla şi despre care eu să nu am habar?

Billy îşi sumeţi bărbia debordând mândrie şi-l ţinti pe Scott cu o privire revoltată.

— Eu unul nu îndrug bazaconii! Ştiu bine ce am văzut cu ochii mei!

— De acord. Atunci povesteşte-mi totul. Te ascult.

Billy se ridică de pe scaun şi începu să măsoare cu pasul încăperea. În cele din urmă,

se proţăpi în faţa terasei şi începu să dea din cap aprobator.

— Fainã vedere de-aici. Da' şi de la Lynn se vede frumos.

— Mersi de compliment. Acuma, hai să ne întoarcem la oile noastre!

— Ei bine, doi tipi de pe şantier se droghează.

Scott înţepeni. Regulamentul societăţii era foarte strict. Orice muncitor surprins în timp ce consuma alcool sau droguri în timpul programului de lucru era concediat pe loc.

— Eşti sigur?

— Cum să nu? Aş fi bătut atâta drum de pomană, dacă n-aş fi fost sigur? Ca să nu-ţi mai spun că fură şi materiale.

— Ai mai vorbit cu cineva?

— Cu nimeni.

— De ce nu l-ai informat pe John Barclay, parcă aşa îţi recomandasem?

— Nu-l cunosc îndeajuns. Ce mă făceam dacă se dovedea că e şi el băgat în chestia asta?

Băiatul îşi înfundă mâinile adânc în buzunarele pantalonilor şi trase cu nesaţ aer în piept.

— Pot să-ţi spun că pe mine unul mă doare undeva de ce fac tipii ăia. Da' faptul că vă fură firma nu-i a bună, şi se pot ivi tot soiul de belele. Mi-am zis aşa: am primit şi eu o mână de ajutor când aveam nevoie, acum sunt şi eu dator să fac acelaşi lucru. Şi acu' gata, tre' s-o şterg, adăugă el punând deja mâna pe clanţa uşii.

— Ei, ia mai stai o clipă. Îi ştii pe nume?

— Am spus tot ce puteam. Zici că Barclay e un om de încredere. Păi atunci, de ce nu-i ceri

să ancheteze el personal toată afacerea? Nu-i nevoie decât să-şi caşte ochii mai bine şi o să descopere fără greutate despre cine e vorba.

Acestea fiind zise, Billy ieşi trântind uşa în urma lui. Uimit, Scott continuă să rămână câteva clipe încă pe loc, cumpănind bine ce atitudine ar trebui să ia. Apoi se sculă în picioare, luă telefonul şi formă numărul lui John Barclay.

Se mulţumi să asculte în linişte răspunsul lui John apoi dădu din cap în semn de aprobare.

— Ai dreptate. Cel mai bine este să facem un inventar cu o echipă din afara şantierului. Vom lăsa să se creadă că asta face parte dintr-un bilanţ anual.

Odată această problemă rezolvată, se aşeză la masă şi cină de unul singur. Apoi se hotărî s-o cheme pe Katherine. Formă numărul ei dar nu reuşi să obţină decât vocea robotului.

Katherine turnă vinul în două pahare şi îi întinse unul bunicului.

— O iubesc mult şi nu mă pot împiedica să-i plâng tot timpul de milă, moşulică. Nu uita că până la trei ani a trecut prin atâtea încercări, câte nu le sunt hărăzite altora într-o viaţă! Acuma, fetiţa are nevoie de o casă şi de o familie. Câteodată mă simt atât de... neputincioasă, continuă ea înecându-şi un hohot de plâns. Aş da atât de mult s-o pot ajuta!

— Te recunoşti în ea, asta este, nu-i aşa?

— Da. Aş vrea s-o pot face să evite toate greşelile pe care eu le-am făcut. Nu vreau să

ajungă şi ea condamnată să-şi petreacă jumătate din viaţă tot întrebându-se cu ce a greşit de nu a iubit-o maică-sa. Nu vreau să se simtă vreodată responsabilă de moartea mamei sale. Nu vreau să comită aceleaşi cumplite erori ca şi mine şi să ajungă să se arunce în braţele primului venit...

Vocea i se frânse. Acele vorbe ce nu fuseseră niciodată rostite îi răsunau acum limpede în minte: ...„şi să ajungă să descopere într-o bună zi, întocmai ca şi mine că pentru soţul ei a fost o căsătorie din interes, că acesta se culcă cu tot ce poartă fustă, ba încă se mai şi laudă pe unde apucă cu performanţele lui cocoşeşti... şi că — de parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns — nu acceptă să divorţeze decât contra unei sume frumuşele, cu multe zerouri la coadă!!"

O lacrimă i se prelinse de-a lungul obrazului. Hotărât lucru, va face tot ceea ce îi stătea în putere ca s-o ferească pe Jenny de suferinţele prin care trecuse ea la vremea copilăriei şi a adolescenţei.

Katherine ajunse acasă foarte târziu. La robotul telefonic nu era decât un singur mesaj important. Recunoscu imediat vocea lui Scott după tonul lui zeflemitor:

„Dacă te atrage perspectiva unei noi nopţi de amor nebun petrecute în braţele mele musculoase, sună-mă urgent mâine dimineaţă la birou. Cred că sunt în stare să merg până acolo încât să te invit la restaurant pentru a-mi acorda ulterior cinstea de a împărţi din nou patul cu mine!"

Această declaraţie sforăitoare îi smulse un zâmbet Katherinei.

„Noapte bună Katherine... reluă vocea joasă şi virilă. Te..."

Scott nu-şi încheiase mesajul.

— Noapte bună, Scott. Te iubesc..., şopti ea, cu ochii strălucind de fericire.

* * *

Katherine şi Scot ieşiră din micul local italienesc situat pe malul oceanului şi ajunseră la locul unde era parcată maşina ţinându-se de mână.

— După o asemenea cină grozavă, n-ai chef de o cafea? îl întrebă ea când ajunseră în faţa vilei sale.

Scott îi mângâie obrazul.

— Ba da, şopti el dintr-o suflare.

Intrară în bucătărie şi Scott îşi înlănţui cu tandreţe partenera.

— Dacă mă gândesc mai bine, de fapt nu de cafea am poftă.

— Nici eu, îi răspunse ea surâzându-i.

Cu o strângere de mână, o invită să-l urmeze şi urcară cele trei etaje care-i separau de dormitor. În apropierea patului, îi cuprinse faţa în mâini şi o privi adânc.

— Nu-mi îngăduiam să sper că-mi va fi dat să cunosc vreodată o asemenea femeie minunată ca tine.

Cu o neţărmurită simţire se aplecă spre ea şi o sărută. Acestea fură cele dintâi note ale unei

melodii năvalnice, într-un tempo „allegro" cu nuanţe tot mai pătimaşe, „fortissimo"...

* * *

Pentru Katherine miercurea şi joia fură în întregime consacrate organizării campaniei publicitare ce avea drept ţintă licitaţia. Conferinţa de presă era stabilită pentru vineri după-masă.

Joi dimineaţa, mai avea de mers şi la tribunal împreună cu Billy şi cu Bob Templeton. După cum prevăzuse Bob, judecătorul se arătă indulgent în momentul în care află că Billy îşi găsise o slujbă permanentă. Nu mai era deci nici un pericol în privinţa lui Billy, iar Katherine se simţi uşurată.

Scott se duse la şantierul din San Rafael vineri dimineaţa. Acolo avu o lungă întrevedere între patru ochi cu John Barclay. Acesta executând ordinele lui Scott, nu contenise să-şi supravegheze cu cea mai mare atenţie echipa de muncitori, în special pe cei care lucrau împreună cu Billy. După toate aparenţele, aceştia luau cocaină de două-trei ori pe zi.

Însoţit de John, Scott străbătu şantierul cu un pas vioi şi hotărât. Trecând peste orice fel de formalităţi, le făcu vânt cât ai clipi celor doi muncitori dovediţi vinovaţi. Peste numai cinci minute, aceştia părăseau obiectivul.

Totul se desfăşurase atât de fulgerător, Scott dăduse dovadă de atâta fermitate, încât adevărul este că nu apucaseră nici măcar să se dez-

meticească, darămite să mai protesteze sau să opună în vreun fel acestei hotărâri.

— Şi Billy, întrebă Scott înainte de a se urca la volan. Ce poţi să-mi spui despre el? Cum se comportă?

John stătu o clipă pe gânduri înainte de a răspunde.

— Munceşte bine şi nu-mi face nici un necaz. Dar ceva e totuşi ciudat: în fiecare zi, cum se face timpul pauzei de prânz, dispare. Şi nu pot afla unde se duce! Tot ce am auzit a fost că în prima zi l-a rugat pe unul din băieţi să-i ducă cu maşina spre Tiburan, seara după program. Ciudat, nu-i aşa?

CAPITOLUL 8

Odată îndeplinită această scârboasă obligaţie de a-i concedia fără preaviz pe indisciplinaţi, Scott trecu pe acasă să se schimbe pentu conferinţa de presă. Când vor isprăvi cu ziariştii, el şi Katherine vor cina împreună, îşi zise nu fără un fior de nerăbdare. De marţi seara nu mai apucaseră să se vadă şi deja simţea puternic absenţa ei.

Numeroşi jurnalişti se înghesuiau în sala închiriată la hotelul Hyatt pentru desfăşurarea acestei întâlniri cu jurnaliştii. Liz prezidă conferinţa, în vreme ce Katherine se ţinea oarecum la distanţă. Iar în ceea ce-l privea pe Scott,

acesta detestase întotdeauna publicitatea şi evitase pe cât i-a stat în putinţă contactul cu mass-media. Dar de această dată era imposibil să fugă de sub tirul întrebărilor indiscrete! Strâns cu uşa şi enervat, reuşi totuşi să nu scape nimic din ceva ce s-ar fi putut constitui drept indiciu al legăturilor sale intime cu celebra doamnă Katherine Fairchild. Cine dracu' fusese în stare să-i urmărească pe când erau la restaurantul italienesc? se întrebă după conferinţă, scoţându-şi cravata de la gât cu un gest furios.

— Bine că s-a terminat! îi spuse el Katherinei, stăpânindu-şi cu greu iritarea. Mă tot întreb cum de înghiţi chestia asta, să ai de-a face toată ziua cu aceşti scormonitori de gunoaie! Blestemaţi să fie!

— În cele din urmă, sfârşeşti prin a te obişnui, îi răspunse ea oftând. Principalul e să nu te pierzi cu firea.

Scott părea scos din sărite. E de sperat că această publicitate nesănătoasă întreţinută în jurul numelor lor nu va ajunge să tulbure raporturile lor personale, îşi zise ea oarecum neliniştită, tulburată de reacţia lui. Slavă Domnului, micul restaurant franţuzesc pe care-l alesese pentru astă-seară era foarte puţin cunoscut. Nimeni nu le va remarca prezenţa.

Petrecură două ore încântătoare, într-o atmosferă de intensă fericire. Katherine nu-şi mai amintea să fi cunoscut vreodată în viaţa ei clipe atât de minunate. Hotărât lucru, nu se simţise vreodată mai bine.

— Ce ai de gând să faci mâine? o întrebă Scott în timp ce ieşeau de la local.

— I-am promis ăleia mici c-o s-o duc la grădina zoologică. Ce zici, n-ai vrea să vii cu noi?

* * *

A doua zi vremea era răcoroasă, în ciuda soarelui jucăuş care lumina golful. Abia ce ieşiseră din maşină şi Katherine se repezi să-i ajute fetiţei să-şi pună un pulover de lână. Mititica era aşa de agitată, încât nu mai stătea locului şi sporovăia într-una de când o luase de la cămin.

Cu ochii măriţi de uimire, Jenny descoperi girafele, pentru ca apoi să izbucnească în râs când dădu cu ochii de maimuţe. Pentru ea toate aceste lucruri erau noi şi îi stârneau necontenit entuziasmul. Copleşită de bucurie, Katherine o privea topită.

Scott savura şi el bucuria de a fi împreună. Alături de Katherine şi de micuţa sa protejată se simţea răsfăţat de soartă.

* * *

Seara, Katherine culcă fetiţa în camera de oaspeţi şi apoi se îndreptă spre salon unde o aştepta Scott.

— A adormit imediat, îi spuse de cum intră. Mititica, era de-a binelea dărâmată! Nu-i vorbă că a avut o zi tare grea!

Scott o învălui cu o privire aprinsă de dorinţă.

— Trebuie să recunosc că nici eu nu m-aş lăsa rugat să merg chiar acum în pătuţ! Atâta doar că nu-ţi pot promite c-o să şi adorm imediat... În ce mă priveşte, încă nu sunt dărâmat!

Katherine se lipi de ei. O căldură plăcută îi cuprinse întreaga făptură în clipa când el o înlănţui şi o strânse la piept. Unul lângă altul, aşezaţi pe canapea, mână-n mână, se simţeau stăpâniţi de o perfectă fericire. Nu aveau să-şi spună nimic, nici măcar o vorbă, armonia lor era absolută.

— Mamă... mamă!

Încă o dată, urletele micuţei le distruseră intimitatea. Întocmai ca şi rândul trecut, Katherine dădu năvală în cameră.

— Jenny, iubita mea, linişteşte-te, nu-i nimic. Sunt aici, sunt lângă tine, murmură ea legănând fetiţa.

Dar de data aceasta copilul nu mai adormi imediat, ca şi în celelalte rânduri. Printre hohote de plâns, îi puse întrebarea de care Katherine se temea cel mai mult.

— Unde-i mămica mea?

Cu un nod dureros în gât, Katherine îi mângâie cu o mână tremurătoare buclele blonde şi-i şterse cu blândeţe lacrimile grele care i se prelingeau pe faţă. Copilul ridică spre ea nişte ochi albaştri, imenşi şi întrebători.

— Jenny, fetiţa mea, iubita mea... Mama ta...

Trebuie să-şi amintească... Oare ce cuvinte folosise bunicul pe când ea fusese cea care

pusese această întebare? Trebuia cu orice preţ să reuşească să găsească acele vorbe care, chiar dacă nu i-ar aduce mângâierea dorită, pe moment, i-ar da măcar o explicaţie ce mai târziu ar fi ajutat-o să privească întărită adevărul în faţă. Dar Jenny nu avea decât trei ani. Oare ce ar putea ea înţelege?

— Mămica ta a plecat departe şi n-o să se mai întoarcă niciodată, îi şopti ea fetiţei strângând-o în braţe. Asta nu înseamnă că ea n-ar vrea să te vadă, dar... nu poate. Jenny, draga mea, mămica a avut un accident... Un accident grav şi... a... a...

Cuvintele o sufocau. Trase adânc aer în piept şi reuşi în cele din urmă să îngaime:

— A murit. Mămicii tale tare i-ar fi plăcut să se poată întoarce şi să rămână lângă tine, Jenny. Te iubea. Să nu uiţi asta niciodată, micuţa mea: mama ta te iubea. Ştiu ce simţi, iubita mea. Te înţeleg atât de bine! Multă vreme am visat şi eu urât, întocmai ca şi tine.

Katherine se întrerupse, emoţia era prea puternică, împiedicând-o să continue. O clipă se mulţumi să legene copilul în tăcere, fără o vorbă. Apoi continuă cu un glas blând:

— Nu eşti vinovată cu nimic, Jenny. Tu n-ai făcut nimic rău. Înţelegi, nu-i aşa? Tu n-ai greşit cu nimic. Te iubesc mult, micuţa mea dragă, şi-ţi voi rămâne întotdeauna în preajmă ca să pot veghea asupra ta. Când se va face dimineaţă, nu vreau ca tu să mai fii aşa de nefericită cum am fost eu la vârsta ta.

Katherine strânse în braţe corpuşorul plăpând al fetiţei cu şi mai multă putere, fără să-şi mai poată reţine lacrimile. Oare ce-i mai rezerva viitorul micuţei Jenny?

Scott se dădu un pas înapoi şi dispăru în umbra coridorului. Nu-i scăpase nici un cuvânt din şoaptele Katherinei. Piesele jocului de puzzle începeau să se aşeze una după alta. Era limpede că draga de Katherine suferise cumplit în timpul copilăriei. Dar, Dumnezeule, ce se putuse întâmpla atunci care s-o facă şi în ziua de azi să se cutremure de durere şi tulburare? În vârful picioarelor, se întoarse în salonaş, ca nu cumva prezenţa lui să afecteze în vreun fel acest delicat moment de mărturisire a unor taine grele.

Când Jenny adormi, Katherine îi aranjă cu grijă pătura peste umeri, o sărută duios pe frunte şi ieşi din încăpere.

* * *

Scot nu înceta să se uimească de viteza cu care zbura timpul. Luni dimineaţă, îşi consultă agenda şi rămase fără grai: week-end-ul următor era în întregime dedicat Katherinei — patruzeci şi opt de ore numai ei doi, singuri, asemenea tuturor îndrăgostiţilor lumii! Licitaţia va avea loc săptămâna următoare. Şi în fine, la sfârşitul primei săptămâni din noiembrie trebuia să-şi ducă, conform promisiunii, invitata la munte pentru două zile. Desigur că la acest program se adăugau întâlnirile de afaceri şi şedinţele de lucru.

Oftând din greu, Scott se aşeză la birou. Amelia îi adusese o ceaşcă de cafea şi corespondenţa de dimineaţă. Prima lui obligaţie pentru ziua în curs era de a studia planurile trimise de arhitectul George Nunnton.

Se întoarse acasă seara târziu. Primul lucru care-i sări în ochi de cum intră în casă fu un plic mototolit, pe care cineva îl strecurase pe sub uşă. Era plicul care folosise la plata salariului lui Billy! Scoase dinăuntru o hârtie nou-nouţă de cincizeci de dolari. Scott zâmbi. Chiar azi-dimineaţă se făcuseră plăţile la echipa de constructori, iar Billy de bună-seamă că se repezise cât ai clipi la bancă.

În ciuda orei târzii, îi telefonă lui Katherine doar pentru plăcerea de a-i auzi glasul. Flecăriră o vreme vrute şi nevrute, dar cu nici un chip nu se lăsă convins să deconspire locul unde o va duce în week-end. Doar era o surpriză!

Tot restul săptămânii, nu fu chip să reuşească să se vadă mai mult de o singură dată, la ora prânzului. Amândoi aveau un program de lucru supraîncărcat. În sfârşit, mult aşteptata zi de vineri sosi. Spre după-amiază Scott, se duse s-o ia pe Katherine cu maşina.

— Îmi pare că a trecut o veşnicie de când nu ne-am mai văzut! exclamă înainte de a o strivi într-o îmbrăţişare pasionată.

Tânăra femeie fremătă de plăcere. Cu toate că înaintea bunicului susţinuse cu tărie exact contrariul, în sinea ei nu avea ce face şi trebuia

să admită că, de fapt, toate gândurile ei nu mai conteneau să se îndrepte decât spre o unică, obsedantă şi magică ţintă: căsătoria. Şi nici vorbă nu mai încăpea, pentru ea Scott era bărbatul visat din totdeauna! Ea, Jenny şi cu el formau o adevărată familie. Dar cum s-ar putea convinge că şi el îi împărtăşea sentimentele? La urma urmelor, dacă e să se gândească mai bine, nu-i mărturisise niciodată că o iubeşte...

Maşina o luă spre nord şi se opri după un timp în faţa unui mic han, aşezat pe malul unui râu. Camera lor, foarte spaţioasă, era înconjurată de o terasă imensă de unde se vedea splendida privelişte a văii. De cum se instalară, Scott comandă şampanie pe care o sorbiră pe îndelete contemplând panorama încântătoare ce se deschidea sub ochii lor.

— E fantastic, Scott. Dar trebuie să ştii că mă simt îngrozitor de vinovată. N-am pus încă la punct programul de după licitaţie. Mă aşteaptă atâta treabă şi...

Scott îi astupă gura cu mâna.

— Orice ar fi, poate să aştepte. Week-end-ul ăsta ne aparţine. Nici o vorbă despre muncă!

Katherine îi surâse şi părăsiră balconul. Atunci Scott aprinse focul în şemineu şi, cu paharele de şampanie în mână, nu se mai săturară să admire frumuseţea jocului flăcărilor în cămin. Mai târziu, coborâră în restaurantul hanului pentru o cină. Totul era perfect. Nimic nu părea că ar putea distruge fericirea ce-i unea.

Când ajunseră din nou în camera lor, se dăruiră unul altuia fără nici o reţinere, fiecare străduindu-se să dea ce are mai de preţ din el însuşi. Apoi, Katherine se ghemui lângă iubitul ei. Cu un zâmbet extatic întipărit pe buze, închise ochii şi-şi ascunse faţa, lipindu-se de el. Întreaga noapte era a lor. Pentru întâia dată, puteau avea bucuria de a se trezi unul în braţele celuilalt, după cum le era voia. Gata cu grijile, nici un fel de îndatorire nu mai avea cum să-i hărţuiască. Cu un suspin de mulţumire, Katherine se cufundă în somn.

Perfect nemişcat, Scott nu se sătura să privească femeia adormită la pieptul lui. Forma tulburătoare a sânilor ei rotunzi şi delicaţi, genele lungi şi negre, zulufii mătăsoşi ce-i adumbreau fruntea... De fiecare dată când contempla frumuseţea ei aleasă, simţea cum începe s-o dorească şi cum inima i se umple de tandreţe şi iubire.

* * *

Katherine se mişcă şi-şi întinse picioarele.

— Bună dimineaţa, murmură ea deschizând mari frumoşii ei ochi de peruzea. Te-ai trezit de multă vreme?

— Nu. Eram pierdut de admiraţie pentru minunea ce sta culcată lângă mine.

Grăind astfel îşi lăsă mâna să-i lunece pe pântecele ei plat, rătăcind îndelung pe şoldurile perfect arcuite şi pe coapsele fine ale tinerei femei.

— Trupul ăsta mă face să-mi pierd minţile în aşa hal, încât nici nu mai ştiu pe unde să-mi plimb mâinile, buzele..., îi şopti el înfierbântat.

— Un duş bun te va ajuta să te hotărăşti! declară ea dându-i un pupic şăgalnic pe obraz.

Iute ca prisnelul, îi alunecă din braţe şi ţâşni din pat îndreptându-se cu un pas zglobiu spre baie. Fără să scoată o vorbă, Scott o urmă. Intrară împreună sub jetul cald al duşului. Înlănţuiţi, îşi lăsară goliciunea biciuită în voie de stropii de apă, în vreme ce în jurul lor se forma un nor de aburi.

Privirile lor aprinse de dorinţă se pierdură una într-alta. Apoi, cu o pasiune nestăvilită, buzele li se uniră. Cu pletele lipite de-a lungul spinării, cu toate simţurile aţâţate, Katherine îşi dădu seama că stă să alunece. Mâinile neobosite ale lui Scott îi explorau cu pricepere corpul, picurându-i foc în vine. Pierdută, gemea de plăcere.

— Oh, Katherine..., şuieră el printre dinţi cu o voce răguşită, pătrunsă de pasiunea dezlănţuită. M-ai scos din minţi...

Se lăsă încetişor în genunchi acoperind neîncetat cu sărutări acel trup suplu şi graţios ce-i înfierbântase într-atât simţurile. Buzele lui se strecură încetişor între coapsele ei fremetătoare, sorbindu-i taina feminităţii.

În curând, ea nu mai rezistă şi se lăsă să cadă alături de minunatul său amant, în timp ce şuvoiul puternic al duşului se scurgea neîncetat peste trupurile lor împătimite. Scott o prinse în

braţe şi o săltă deasupra lui. Katherine... viaţa lui, forţa lui, însăşi raţiunea lui de a fi!

După ce închise robinetul, mâinile lui solide se înfipseră în carnaţia translucidă a şoldurilor ei fine şi nervoase, iar trupurile lor se confundară într-un duet icnete abia auzite şi de strigăte încă înăbuşite. Şi apoi, zguduiţi de violenţa plăcerii, ajunseră pe culmi nebănuite, ca apoi să se relaxeze purtaţi de o dulce toropeală.

Împăcaţi, strânşi unul într-altul, se sculară în picioare şi Scot îşi înfăşură partenera într-un imens prosop de o nemaipomenită moliciune.

Îşi petrecură ziua plimbându-se pe drumurile de ţară, sau de-a lungul plajei pustii, adunând din când în când câte o scoică precum nişte copii în vacanţă. Seara cinară într-un mic local intim situat pe coasta oceanului şi se întoarseră la han destul de devreme. Aşezaţi pe jos în faţa şemineului, priviră îndelung focul nesăturându-se de frumuseţea stranie a jocului său continuu, gustând din plin imensa fericire de a fi pur şi simplu împreună. Mai târziu făcură dragoste, pe îndelete, fără grabă, îndelung ca şi cum ar fi fost în sfârşit siguri că tot restul vieţii le aparţine de-acum înainte. Cu fiece clipă scursă, iubirea lor devenea tot mai adâncă şi mai puternică.

De dimineaţă zăboviră îndelung în pat. Katherinei i-ar fi plăcut să-i mărturisească lui Scott totul despre viaţa ei. Simţea acum nevoia de a-i împărtăşi şi cele mai dureroase secrete ale vieţii ei. Să-i povestească despre căsătoria sa nenorocită cu Jeff, să-i spună cât de mult a

suferit. Şi mai cu seamă... să-i povestească despre copilăria ei distrusă, despre bătăile pe care le încasase de la cea mai fragedă vârstă, despre sinuciderea mamei sale şi sentimentul de vinovăţie care-i zdruncinase întreaga existenţă. Voia ca el să afle totul despre ea. Dar dintr-un motiv de neînţeles, buzele-i rămâneau ferecate. Poate că nu reuşea să se destindă, să scape de povara propriei suferinţe şi să-şi acorde dreptul cuvenit de a fi fericită, înainte de a o şti pe Jenny redată unei vieţi normale de familie. Jenny care însemna pentru ea.. la fel de mult ca şi Scott însuşi.

— Nu ţi-e frig? o întrebă strecurându-şi mâna după umerii săi cuprinşi de un tremur uşor.

— Ba da... un pic.

Oare ce simţea el pentru ea? O iubea? Treptat, euforia în care plutea de două zile făcu loc melancoliei. Dar pentru nimic în lume nu ar fi putut accepta ca el să observe asta. Revenindu-şi îi sărută uşor pieptul musculos. Nici vorbă, acest week-end trebuia să rămână perfect.

— Dacă nu ne dăm jos din pat chiar în clipa asta nu răspund de ce are să urmeze! Te voi strivi în braţe ca un monstru sadic şi vom face dragoste încă o dată! o anunţă el, lăsându-şi mâna să se aventureze peste crupa ei voluptuoasă.

— Ce să mă fac? Sunt o femeie pierdută, supusă poftelor stăpânului! replică ea cu un zâmbet ghiduş.

* * *

După masă, plecară din hotel. Scott se urcă la volan şi maşina o luă de-a lungul râului, înaintând spre inima ţinutului. Ajunseră într-o pădure de sequoia. Lăsând maşina la lizieră, înaintară tot mai adânc printre arborii uriaşi, respirând cu nesaţ aerul pur şi ascultând cântecul păsărelelor. O adiere uşoară făcea să freamăte crestele maiestuoase ale copacilor, lăsând să le cadă din când în când la picioare câte un con. Preţ de o clipă, Katherine îşi închipui că erau cu desăvârşire rupţi de restul lumii, scăpaţi ca prin minune de toate cele ce-i apăsau pe semenii lor.

Scott o înlănţui şi îi alungă de pe frunte o şuviţă rebelă care-i cădea în ochi.

— Îţi mulţumesc pentru aceste zile minunate, îi şopti ea lipindu-şi capul de pieptul lui. Niciodată n-am fost atât de fericită. Ce păcat că deja s-a terminat!

— Nu s-a terminat deloc! O surpriză te aşteaptă când ne întoarcem acasă.

— O surpriză? Oricum totul era deja atât de minunat!

Scott surâse misterios aidoma unui băieţel care face mari eforturi ca să-şi ţină secretul.

— O să vezi, îi zise el simplu, conducând-o de-a lungul drumului forestier.

În ciuda acestui comportament dezinvolt, Scott începea să simtă o nervozitate crescândă. La fel i se întâmplase şi joia trecută când se dusese la bijutier ca să aleagă inelul. De fapt, adevărul este că îi fusese înfiorător de greu să ia o

hotărâre. Ce era de făcut? Cum ar fi fost oare mai bine? S-o ceară întâi în căsătorie şi apoi să meargă împreună să aleagă bijuteria, sau mai degrabă să-şi demonstreze bunele intenţii cumpărând întâi inelul? Ca să nu mai vorbim că, fiind atât de bogată, Katherine îşi putea oferi orice bijuterie din lumea asta!

Şi dacă era să spunem lucrurilor pe nume, tocmai această avere enormă îl nelinıştea pe Scott. Oare Katherine era dispusă să accepte să trăiască alături de un bărbat mai puţin bogat decât ea? Îndoiala începuse deja să-i dea târcoale şi fusese cât pe ce să nu mai calce pragul magazinului bijutierului.

Totodată de un lucru era sigur. O iubea pe Katherine Fairchild din tot sufletul! Chiar în această seară îi va mărturisi iubirea sa şi o va cere de nevastă.

La sfârşitul după-amiezii, porniră înapoi spre San Francisco.

— Nu mi-ai spus încă nimic despre cum se descurcă Billy la noul său loc de muncă, întrebă Katherine.

— Foarte bine. După cum am aflat de la John Barclay, maistrul lui, e foarte punctual şi munceşte cu râvnă. Mulţumită lui am reuşit chiar să demascăm doi muncitori care se drogau pe şantier şi furau materiale. Dar, ca să spun drept, e un lucru care mă intrigă... Tare aş vrea să ştiu ce caută în fiecare zi la prânz la maică-mea acasă, în Tiburan. Îmi aduc aminte că şi în ziua când am fost la picnic împreună l-am găsit acolo.

Lynn a pretins că o ajuta la nu mai ştiu ce chestie. dar n-am crezut o vorbă din ce mi-a spus!

Katherine îşi încruntă sprâncenele.

— Ciudat... Săptămâna trecută era de negăsit la Centru. Cheryl nu ştia unde ar fi putut fi. Însă a apărut Lynn şi mi-a spus că l-a trimis ea, chipurile să-i cumpere ceva. Mă întreb ce-or fi punând la cale.

Continuară drumul în tăcere. Deodată faţa Katherinei se luminã.

— Ştii ceva? Am văzut oferta ta pentru câştigătoarea licitaţiei! Ce mai, un week-end fabulos! Valea Yasemitei e splendidă toamna. E o perioadă când nu e plin de turişti, iar pădurea e de-a dreptul superbă! Toţi acei arbori aurii, stejarii cu nuanţe de o bogăţie fără seamăn... un vis!

— Bănuiesc că dacă nimeni n-o să mă vrea, te vei sacrifica pentru a mări încasările, nu?

— Nu-mi fac nici o grijă în ce te priveşte! O să vezi că toate cucoanele or să poftească să petreacă două zile de vis în compania ta şi că vor arunca în joc sume incredibile! Sper doar să n-ajungă să se bată de-a binelea pentru cinstea de a se bucura de compania ta în week-end!

— Iar eu mă voi simţi teribil de vinovat. Cum să plec să petrec două zile cu o altă femeie?

* * *

Se făcuse deja târziu când ajunseră în sfârşit acasă la Katherine. Scott îi urcă valizele în dormitor

— Ai cumva un program al licitaţiei? o întrebă el aranjând bagajele pe pat.

— Da, desigur. Îl poţi găsi în sertarul din birou, într-un dosar cu coperţi de carton. Cât tu cauţi, eu dau fuga la bucătărie ca să pregătesc cina. O cină la lumina lumânărilor, aşa cum se cuvine!

Katherine coborî în bucătărie şi începu să-şi facă de lucru pe lângă numeroasele ei aparate de gătit. Trecură cincisprezece minute iar Scott încă nu apăruse. Nedumerită se apropie de scară.

— Ai găsit ce căutai, Scott?

Scott stătea nemişcat pe ultima treaptă. Din faţă i se scursese tot sângele. Ochii lui verzi aveau o sclipire tăioasă şi rece. Într-o mână ţinea un dosar cartonat.

— Da, *doamnă* Fairchild. Am găsit tot ce-mi trebuia.

Înspăimântată, Katherine recunoscu dosarul pe coperta căruia sta scris cu litere mari şi negre numele lui Scott Blake.

— De fapt, continuă el cu o voce seacă, ...pot spune că am găsit chiar mai mult decât atât.

CAPITOLUL 9

Năucită, Katherine nu-şi putu desprinde privirile de la coperţile groase care conţineau raportul anchetei lui Bob Templeton. După ce-l vârâse în sertar, ea una uitase cu totul

de existența acestui lucru îngrozitor! Fu cuprinsă de panică. Vru să-i explice, dar nu reuşi decât să bolborosească câteva vorbe.

— Nu... nu-i ce crezi...

— A, nu? o repezi Scott luând un ton zeflemitor. Totul mi-e cum nu se poate mai clar! Înainte de a te angaja în vreun fel, trebuie neapărat să fii sigură că sunt demn de clanul exclusiv al nobilei tale familii!

Se întrerupse, făcând un efort vizibil de a-şi înfrâna furia crescândă.

— Dosarul ăsta este deosebit de amănunţit, continuă el pe un ton ceva mai stăpânit. Nu ştiu cine s-a ocupat de alcătuirea lui, dar te rog să-l feliciţi din partea mea. Ce mai, conţine un raport detaliat asupra situaţiei mele financiare personale, al finanţelor societăţii, descopăr că nu lipseşte nici dosarul meu universitar, ca să nu mai vorbim de ancheta amănunţită asupra trecutului meu, nefiind iertati nici măcar părintii mei! Şi dacă mă uit bine, toată treaba a fost făcută la numai două zile după ce ne-am cunoscut!

Cu o mişcare smucită, deschise dosarul şi începu să citească la întâmplare.

— „Numeroase relaţii amoroase pasagere, întreţinute cu discreţie. Până acum, nici un fel de angajament serios. A publicat anunţuri de logodnă acum cinci ani, cu puţin timp înaintea morţii tatălui său. Pentru un motiv rămas necunoscut, căsătoria nu a mai avut loc". Splendid lucrat, nu ţi-a scăpat absolut nimic! N-ai aflat cumva şi ce insignă purtam pe când eram cercetaş?

Ochii albaştri ai Katherinei se umplură de lacrimi.

— Scott, te implor, doar atât, ascultă-mă...

— Lasă-mă-n pace! Mă felicit de un singur lucru, şi anume că în al doisprezecelea ceas am aflat cât poţi fi de meschină şi bănuitoare. Când mă gândesc că eram în stare...

Vocea i se frânse şi un rictus de amărăciune îi apăru desenat pe buze.

— ...să te cer în căsătorie..., cotinuă el cu glasul stins. Asta o să-mi fie învăţătură de minte ca să-mi văd pe viitor lungul nasului. Adio, *doamnă* Fairchild!

Azvârlind cu iehamite dosarul ce ateriză întâmplător pe o măsuţă, ieşi val-vârtej din casă fără să mai arunce măcar o privire asupra bietei făpturi care-l urmărea prostită, încercând să-l implore din ochi. Abia odată aflat în maşină, când se trezi cu volanul în mâini, realiză că tremura de-a binelea, zgâlţâit de o furie oarbă. O singură dată mai cunoscuse o asemenea stare explozivă: când soarta voise să fie confruntat deopotrivă cu moartea tatălui său şi ruperea logodnei. Dar nu-şi imagina că va mai suferi vreodată în asemenea hal. Cu mintea golită şi inima strânsă, conduse maşina până acasă, aidoma unui robot.

Fără să mai aprindă lumina, i t ă în dormitor şi scoase din buzunarul sacoului cutiuţa de catifea ce conţinea un delicat inel de aur ornat cu o lacrimă de diamant. Mâna lui se crispă cu disperare pe micul obiect ce simboliza veşnicia. Niciodată în viaţă nu avea să mai iubească vreo

femeie aşa cum a iubit-o pe Katherine. Cu ochii închişi încercă să lupte cu suferinţa sfâşietoare care-l măcina. Degeaba, toate eforturile erau zadarnice.

În acest timp. Katherine, copleşită de durere se lăsă moale să cadă pe un scaun. Cum putea fi viaţa atât de crudă cu ea? Cu numai o oră în urmă ea şi Scott înotau într-un ocean de fericire. Iar în clipa de faţă, nu mai rămânea nimic, totul fusese nimicit cu sălbăticie. Se ridică ca în transă şi urcă cele trei etaje până în dormitor, unde se aruncă pe pat lăsându-se pradă hohotelor de plâns şi frământând spasmodic aşternuturile de mătase...

* * *

Katherine petrecu o noapte de coşmar. bântuită rând pe rând când de o amară disperare, când de o furie bezmetică. De ce naiba nu făcuse imediat fărâme acel blestemat de dosar, în loc să-l azvârle într-o doară în sertar? Şi cum a putut fi atât de netoată încât să-l lase pe Scott să plece fără să-i explice totul?

Vrobele pe care i le aruncase înainte de a o părăsi i se învârteau fără contenire în cap. Scott o iubea. voia chiar s-o ia de nevastă! Dar mândria lui nu-i îngăduise să rămână şi plecase fără să încerce nici măcar s-o asculte, fie şi doar pentru o clipă. Îşi aduse aminte de întâlnirea lor din cabina ascensorului de la Embarcadero Center. În ziua aceea. ea îi spusese de fapt verde

în față că nu se dă niciodată înapoi de la nimic şi că sfârşeşte întotdeuna prin a obţine tot ceea ce ea doreşte cu adevărat. Ei bine, e momentul acum să-i dovedească că aşa şi stau lucrurile! Îl iubea prea mult pe Scott şi nu avea de gând să renunţe cu una cu două la el. Nu niciodată!

La ceasul când noaptea se îngâna cu ziua. hotărârea ei era luată. Viaţa o învăţase că dacă vrei să câştigi o cauză. trebuie înainte de toate să ştii să te baţi pentru ea. Oricât de necruţătoare va fi lupta...

* * *

Prin interfon. Scott îi ordonă Ameliei.

— Spune-i *doamnei* Fairchild că lipsesc. Inventează ce vrei. Spune că am plecat în străinătate şi că habar nu ai când mă întorc.

Îţi plimbă câteva clipe privirea cenuşie şi îngheţată pe pereţi. Oare ce urmărea ea acum? Nu mai aveau ce să-şi spună. Informările acelea abjecte. care la urma urmei poate nu-i căzuseră tocmai întâmplător sub ochi. vorbeau de la sine despre caracterul ei mizerabil. Din nefericire, acum îi era imposibil să-şi mai anuleze participarea la nenorocitul ei de bal, căci aşa fuseseră de fapt ticluite lucrurile de această femeie machiavelică şi josnic provocatoare. Nu-i rămânea decât să aibă cea mai mare grijă să nu dea ochii cu ea toată seara respectivă. cât va dura tot circul. Pe urmă, va avea tot timpul ca

să încerce să uite tot ce s-a petrecut între ei şi viaţa va merge înainte, iar el va continua să vieţuiască sau... numai să supravieţuiască...

Această zi de luni i se păru interminabilă. Îi era imposibil să se concentreze. În cele din urmă fu nevoit să se pregătească de plecare ceva mai repede decât de obicei.

— La revedere, Amelia, zise el fără să se uite în ochii încărcaţi de reproşuri ai secretarei. Pe mâine.

De cum deschise uşa ce dădea înspre culoar, o zări pe Katherine care tocmai ieşea din lift. Rapid, se întoarse în birou.

— Amelia, dacă *doamna* Fairchild mă caută, şopti el pe fugă, spune-i că am plecat. Ies pe scara de serviciu.

Katherine se îndreptă cu un pas hotărât spre biroul secretarei.

— Bună ziua, Amelia, îi spuse ea cu un zâmbet trist, dar plin de graţie. Aş vrea să-l văd pe Scott. Să nu-mi spui că e în deplsare, ştiu că nu e adevărat.

Amelia ridică spre ea o privire jenată.

— Domnul Blake a plecat, doamnă Fairchild.

— Dar maşina lui e încă afară, în parcare! Dar dacă zici că-i aşa, nu-i nimic o să-l aştept aici!

— Nu am nimic împotrivă, doamnă Fairchild. Dar vă spun că a plecat.

Ameliei i se strânse inima când văzu cum tinerei femei prinse să-i tremure bărbia în încercarea disperată de a-şi stăpâni lacrimile.

* * *

Ce săptămână împuţită! îşi zise Scott răsucindu-şi scaunul cu picior. Nori grei întunecau cerul. Vârfurile zgârie-norilor se pierdeau într-o ceaţă deasă şi plutea în aer ameninţarea unei furtuni puternice. Această zi mohorâtă corespundea întocmai stării sale de spirit...

Întorcându-şi scaunul spre birou, deschise un sertar şi scoase dinăuntrul acestuia micuţa cutie de catifea stacojie. Primul său impuls fusese s-o ducă înapoi la bijutier, încă de luni, de la prima oră. Dar ceva nelămurit îl împiedicase să facă acest gest. Să fi fost dorinţa de a păstra un semn de aducere aminte a celei mai mari şi mai intense fericiri pe care o cunoscuse vreodată? Întoarse bijuteria pe toate părţile, aproape o mângâie cu degetele înfiorate, admiră razele pure izbucnind în curcubee din multitudinea de faţete ale briliantului şlefuit cu o măiestrie de necrezut. Apoi, oftând adânc, aşeză cutiuţa la loc în sertar.

În acel moment, intră Amelia şi îi întinse un plic. Nu mai era cazul să-şi răcească gura de pomană întrebând-o de la cine venea scrisoarea! Era a şasea pe care o primea de la începutul acestei săptămâni de chin. Textul era invariabil acelaşi. „Trebuie să stăm de vorbă. Te rog, vino la mine, astă-seară, după ora opt."

Neîndoios că, odată şi odată, acest calvar trebuia încheiat. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine. Altminteri, dacă lucrurile vor mai continua în felul acesta, până şi rezultatele firmei se vor resimţi de pe urma comportamentului său descreierat!

* * *

Vineri seara, Katherine trecu s-o ia pe Jenny de la Centru ca să meargă împreună la cină la bunicul său. Acesta se arătase foarte doritor s-o vadă din nou pe micuţă. În mod evident, se ataşase foarte mult de fetiţă şi începuse să se poarte cu ea ca şi cum ar fi fost vorba de propria lui nepoată.

În ciuda tuturor eforturilor, Katherine nu reuşea să-şi ascundă durerea cumplită care o rodea fără să-i lase nici un răgaz. Cu ochiul său versat, R. J. Fairchild nu putu să nu remarce trăsăturile trase şi aerul ei de sfârşeală.

Însă la pavăza calmului senectuţii nu se grăbi, ci aşteptă să se ivească ocazia potrivită ca s-o întrebe ce a păţit. Dar pentru moment Jenny era căţărată la el în braţe, i se juca în poale şi râdea în hohote, cerându-i să facă noi giumbuşlucuri.

După ce le fu servită cina, fetiţa adormi cu burtica plină pe canapeaua din salon, iar bătrânul R. J. profită de momentul acela de acalmie ca să-şi înceapă discret interogatoriul:

— Ce s-a întâmplat, draga mea Katherine? Te văd tare trasă la faţă. Ştiu că munceşti din răsputeri întotdeauna înainte a acestor baluri de caritate, dar pare-mi-se că de astă dată e vorba de altceva!

Katherine refuză să-l privească în ochi. Fir'ar să fie, nu era în stare să-i ascundă nimic bunicului

— Nu-i ceva deosebit, moşulică! răspunse încercând să se controleze. Sunt preocupată de licitaţie, atâta tot.

— Katherine Sutton Fairchild, lasă minciunile cu mine! Ştii doar că simt întotdeauna dacă te apasă ceva pe suflet!

Ea tresări surprinsă. De ani în şir, R. J. Fairchild nu i se mai adresase în asemenea termeni. Acelaşi ton hotărât şi convingător pe care îl folosise ca s-o facă să-i mărturisească că maică-sa o bătea sistematic... În curând ea nu mai fu decât un biet copil plângând cu sughiţuri...

— E... e... din cauza lui Scott. Îl iubesc atât de mult!

Cu o voce sugrumată de suferinţă şi pasiune, îşi spuse păsul, povestindu-i de-a fir-a-păr cum au ajuns la groaznica neînţelegere care a înălţat un zid între ea şi omul visurilor sale.

— Mă iubeşte. Ştiu că mă iubeşte! Dar s-a simţit atât de rănit!

— Ei bine, Katherine... mi se pare că din vina mea s-au petrecut toate acestea. Poate că ar trebui să...

— Nu, în nici un caz, nu mai vreau să aud de intervenţiile tale! Eu trebuie să găsesc o soluţie. Dacă şi de data asta te mai amesteci în treburile noastre, Scott va rămâne pe vecie cu impresia că a fost manipulat de clanul Fairchild. Te implor, te rog în genunchi, promite-mi că nu mai spui şi nu mai faci nimic!

— Bine, Katherine. Îţi jur pe ce am mai sfânt.

R. J. oftă la capătul puterilor. Ce tortură, să asiste neputincios la chinul nepoatei sale

adorate... Să nu poată face nimic pentru ea. Era îngrozitor!

* * *

Sâmbătă de dimineaţă, Asociaţia toată era în mare fierbere. Mii de amănunte se cereau puse la punct în ultima clipă, înaintea galei de caritate şi pentru asta fuseseră mobilizate toate sufletele milostive. Până şi Billy se oferise să dea o mână de ajutor acolo unde era nevoie.

La ora trei, Katherine şi Liz îşi confruntară pentru ultima oară listele pe care bifaseră în ordine toate sarcinile în ordine toate îndelinite în cursul zilei. Apoi, vocea limpede şi autoritară a Katherinei umplu vasta sală a hotelului Hyatt, unde peste câteva ceasuri avea să se ţină licitaţia:

— Pot să vă cer un moment de linişte? întrebă ea răspicat. Mai întâi, vreau să vă mulţumesc pentru toată munca pe care aţi depus-o în mod dezinteresat. Datorită vouă, e de presupus că acţiunea noastră se va bucura de un succes deplin.

Aplauze puternice răsplătiră aceste vorbe spuse din inimă şi care avură darul de a stârni entuziasmul numeroşilor lucrători benevoli.

— După licitaţie sunteţi invitaţi, ca în toţi anii, la petrecerea ce va avea loc la Saint Francis Woods, în casa bunicului meu. Asiguraţi-vă că nu vă lipseşte invitaţia, pentru că vă va fi cerută la intrare. Încă o dată, mulţumesc fiecăruia pentru

contribuţia adusă. Iar acum, vă aduc aminte că trebuie să ne întâlnim aici la ora şase. Burlacii noştri vor sosi la ora şase şi jumătate, iar la şapte poate începe vânzarea.

Billy şi Lynn ieşiră împreună din hotelul Hyatt.

— Totuşi nu cred că..., bombăni Billy cu un aer întunecat.

Dar Lynn îl şfichiui cu o privire tăioasă, iar el înţelese şi îşi schimbă numaidecât expresia, ridicându-şi capul:

— Bine, bine... de acord...

— O să vezi, totul va fi O.K., declară ea cu un zâmbet încurajator.

* * *

După ce se chinuise o jumătate de oră, Scott reuşi în cele din urmă să-şi facă nodul la cravată. Să-şi pună smokingul însemna pentru el cea mai grozavă tortură cu putinţă. Cu o strâmbătură, se privi fără chef în oglindă. Apoi puse mâna pe invitaţia pe care o primise în ajun. Nici nu putea fi vorba să se ducă la Saint Francis Woods! hotărî el înfundându-şi furios invitaţia într-un buzunar. Cu cât mai repede se va isprăvi toată comedia asta cu gala, cu atât mai bine. Ce-l îngrozea cel mai mult era clipa inevitabilă când va da nas în nas cu Katherine.

Toată această săptămână care s-a scurs de la despărţirea lor fusese un supliciu de neîndurat. Chipul ei îi juca fără încetare în faţa ochilor. Privirea ei limpede, trăsăturile delicate, corpul

acela unduitor şi suplu lipit de al său... Scott oftă. Această iubire nefericită avea să se stingă vreodată?

* * *

Cât despre Katherine, aceasta se simţea la capătul puterilor. Slavă Domnului, aceste ultime preparative ale galei o mai făcuseră să uite de durerea ei neostoită. Dar somnul o ocolea şi cearcăne adânci înnegurau frumoşii ei ochi de peruzea. Ştia că deja cei din preajmă încep să-şi pună tot felul de întrebări şi să se îngrijoreze în legătură cu starea ei.

Iar Jenny nu mai contenea cu miorlăitul, cerându-l într-una pe Scott. Cu inima grea, Katherine îi răspundea în răspăr.

În cel priveşte pe Billy, acesta tocmai cobora din maşina lui Lynn şi schiţa câţiva paşi nehotărâţi — pentru prima dată în viaţă purta un costum şi nu se simţea de fel în largul lui. Ca să nu mai pomenim că şi pantofii îl cam strângeau niţel.

— Nu, nu vreau să vin.

— Haide, Billy, comportă-te ca un bărbat adevărat. Astă-seară îi vei povesti totul lui Katherine şi celorlalţi.

— Să povestesc? Asta niciodată! replică Billy speriat de-a binelea. Nu m-am apucat de chestia asta ca să..

— Te rog să te liniştesti. Ştiu bine că de fapt eşti încântat de ceea ce ai făcut. Nu ai avut

nevoie decât de un mic ajutor prietenesc şi iată că ai izbutit. Sunt mândră de tine şi sunt convinsă că şi Katherine va simţi la fel când va auzi. Hai, să intrăm.

— Şi... Scott? Ştie?

— Doar ţi-am promis că n-am să suflu o vorbă nimănui. Un secret e un secret, chiar şi pentru Scott.

De cum îi zări pe Billy şi Lynn, Katherine se grăbi să le iasă în întâmpinare.

— Billy, arăţi grozav! Sper ca de acum înainte să te vedem mai des îmbrăcat în costum.

Băiatul îşi plecă ochii în pământ şi se înroşi până în vârful urechilor.

— Păi... uf... n-aveam nimic cu ce să...

Lynn îi aruncă o privire mustrătoare şi el îşi veni numaidecât în fire.

— N-aveam nimic potrivit pentru această seară aşa că mi-am cumpărat un costum şi o cravată. Cum ţi se pare?

— Îţi vine perfect! declară Katherine punându-i o mână pe umăr.

Chiar în acel moment flashurile fotografilor începură să scânteieze. Katherine îi arătă lui Billy unde se află masa lor, iar el îşi făcu stingher drum prin furnicarul de oameni.

Lynn se apropie de Katherine şi o întrebă încet.

— Cum te simţi? Pari obosită.

Katherine, fără să scoată vreo vorbă, o privi o clipă pe Lynn drept în ochi. Ca la trecerea unui nor negru pe cerul senin, privirea i se adumbri de o tristeţe fără margini.

— Nu vreau să mă bag în ceea ce nu mă priveşte, spuse Lynn în continuare, plină de tact şi blândeţe. Dar erai aşa de înfloritoare în ultima vreme. Tot ce am vrut să ştii este că... dacă simţi nevoia să stai de vorbă cu cineva, eu sunt pe-aproape şi îţi promit să fiu discretă.

— Îţi multumesc, Lynn.

Katherine simţi un nod în gât. „Poate că voi face aşa cum spui". adăugă ea în gând. Apoi, cu capul sus, maeistuoasă, se îndreptă spre noii veniţi.

Ceva mai încolo, câtuşi de puţin în apele lui, Scott nu se puta hotărî să calce pragul sălii de recepţie. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, nu-şi putea desprinde ochii de la Katherine. Era mai bine să nu fi venit? Simplul fapt de a o vedea în faţa lui îi sporea durerea făcând-o insuportabilă. Tânăra femeie era de o frumuseţe ce-ţi tăia răsuflarea. Rochia ei lungă se mula desăvârşit pe trupul ei fără cusur, iar surâsul ei avea o dulceaţă unică.

Zburând de la un grup la altul, mereu în întâmpinarea noilor veniţi, Katherine avu nevoie de câteva minute bune până să remarce prezenţa lui Scott.

La un moment dat privirea ei căzu însă asupra lui.

Scott se simţea paralizat. Fulgerător înţelese că era departe de a fi stăpân pe sine şi că la cel mai mărunt gest al Katherinei era gata să alerge să i se gudure ca un căţel la picioare. Orice rezistenţă ar fi fost zadarnică. Deja nu mai

avea în minte decât un singur lucru. s-o atingă, s-o mângâie, s-o sărute, să se lase încă o dată mistuit de focul lăuntric. Cu preţul unui cumplit efort, izbuti să se smulgă de sub privirea ei electrizantă şi să se îndepărteze.

Nu! Niciodată nu va mai nimeri între ghearele acestei devoratoare de bărbaţi, o mironosiţă din aşa-zisa lume bună, se jură el îndreptându-se spre scenă.

Katherine îl văzu dar nu arătă nici cea mai mică intenţie de a-l urma. Până la urmă, era limpede că nu avea cum să se poată ascundă toată seara...

— Niciodată nu am reuşit să atragem atâta lume la o acţiune de-a noastră, zise Liz apropiindu-se de Katherine. E un mare succes. Ai reuşit să aduci o mulţime de noi binefăcători! Şi acum, hai, că e cazul să dăm drumul licitaţiei!

Liz urcă pe scenă, iar în sală se aştenu liniştea. Katherine rămase deoparte, ascultând cu atenţie cele spuse de Liz. Fiecare din cei cinsprezece celibatari era invitat pe scenă, unde urma să-şi prezinte recompensa oferită celei care avea să-l aleagă. Katherine cercetă încă o dată lista. Scott era înregistrat cu numărul treisprezece. Un semn al destinului?

În sfârşit, începură strigătele de licitaţie, într-o atmosferă caldă şi plăcută, dar lui Katherine i se păru că timpul se scurge prea încet. Când veni rândul lui Scott, tânăra se însufleţi. Îl observă cu atenţei: voia să pară detaşat, dar ea care-l cunoştea bine ştia ce supliciu este pentru el

simplul fapt de a se trezi aici cocoţat pe scenă. Dincolo de asta, prezenţa lui era pur şi simplu cuceritoare, aşa încât sumele oferite pentru el fură din ce în ce mai mari. Patru femei făcură chiar nişte oferte de-a dreptul ameţitoare, încât pe faţa lui Scott, pe măsură ce preţurile urcau, se aştenea o expreise de uimire şmecherească ce părea să spună: „Chiar aşa, duduilor? Chiar atât? S-ar zice deci că sunt un băiat de aur!"

Nu trecu mult şi cineva strigă zece mii de dolari. Mai mult decât pentru fotbalistul vedetă dinaintea lui! În acest moment, sigură că s-a atins maximum-ul, Liz se grăbi să dea semnalul de închidere a licitaţiei.

Dar nu... căci într-o clipă avu loc o lovitură de teatru.

Din fundul sălii se ridică o voce:

— Cincisprezece mii de dolari.

Katherine! Katherine în persoană tocmai oferise cincisprezece mii de dolari! În sală se făcu pe dată o asemenea linişte încât s-ar fi auzit şi bâzâitul unei muşte.... Apoi începură să se facă auzite câteva murmure, fulgerele aparatelor de fotografiat sclipeau din tote direcţiile... Preţ de o secundă, Liz păru complet descumpănită, apoi îşi redobândi stăpânirea de sine.

— Oferă cineva mai mult? întrebă ea la întâmplare.

În loc de răspuns, se făcuse o linişte mormântală.

— Foarte bine. Adjudecat lui Katherine Fairchild pentru cincisprezece mii de dolari.

Katherine urcă şi ea pe scenă sub ropotele de aplauze, în vreme de ce presa filma febril evenimentul. Strecurându-şi delicat mâna pe sub braţul lui Scott, care era mult prea copleşit de cele întâmplate ca să mai poată schiţa un gest de refuz, îl trase cu hotărâre spre masa rezervată celibatarilor şi câştigătoarelor

„Slavă Domnului, mi-a mers!" gândi ea. Trebuia cu orice preţ să-l vadă între patru ochi şi să lămurească totul!

Scott reuşea cu greu să-şi stăpânească o explozie de furie. De cum se aşezară la masă, îşi fulgeră cu privirea partenera:

— Ce vrea să zică asta? se răsti el printre dinţi.

— N-am avut încotro, se justifică ea.

— Nu mai avem ce să ne spunem.

— Te înşeli amarnic. De bună voie sau cu de-a sila, tot va trebui să mă asculţi.

— Doar nu vei împinge neruşinarea până acolo încât să-ţi închipui că am de gând să-mi petrec vreun week-end cu tine?

— Ascultă-mă bine. Tocmai am plătit cincisprezece mii de dolari ca să am fericirea de a petrece două zile cu tine. Şi vreau să le obţin, pentru banii mei

Scott îşi încleştă maxilarele

— Pentru banii mei o maimuţări el în bătaie de joc.

De ce-i făcuse asta? Ce voia de la el?

Pe scenă se anunţa închiderea licitaţiei de binefacere. O mulţime de oameni îi înconjurară

pe câştigători şi foarte curând celor doi le deveni imposibil să mai schimbe o vorbă. Liz trecea de la un grup la altul, aducându-le aminte de balul de la Saint Francis Woods unde erau aşteptaţi de presă şi fotografi.

Ceva mai târziu, Scott îşi parcă maşina la o distanţă apreciabilă de reşedinţa familiei Fairchild, iluminată feeric pentru această ocazie şi zumzăind de lume. Avea nevoie să reflecteze în linişte înainte de a înfrunta mulţimea. Din cauza lui Katherine şi a ofertei ei sfruntate, acum ajunsese în centrul atenţiei, şi, inevitabil, toţi invitaţii îşi vor da coate de cum îl vor vedea intrând pe uşă. Iar presa îi va urmări fiecare gest, jurnaliştii cu flerul lor amuşinând orice urmă de scandal...

Uff... Nu ştia ce gărgăuni mai are în cap femeia asta care îi sucise minţile. Trase aer în piept şi ieşi din maşină.

* * *

Katherine dădu buzna peste R. J. Fairchild puţin înainte de sosirea oaspeţilor.

— Atunci ce ţii de cuvânt, moşulică?

— De câte ori să-ţi mai spun să faci bine şi să încetezi să-mi mai spui aşa?

— O.K., bunicule. Nu ştiu dacă o să meargă sau nu, dar n-am de ales, trebuie să încerc. Îl iubesc pe Scott şi ştiu că şi el mă iubeşte. Vreau să fie al meu!

Chiar în acel moment, un valet îl introducea pe Scott. Într-o clipită, Katherine fu alături de el şi-l prinse de mână.

— Vino, trebuie să stăm de vorbă.

Scott se desprinse de ea.

— Nici vorbă. Nu ştiu ce joc faci. *doamnă* Fairchild, dar...

— Scott, nu-i nici un joc. Pot să-ţi explic foarte clar de ce dosarul acela nenorocit se găsea în biroul meu Vino o clipă şi...

— Îmi ajunge, Katherine, lasă-mă în pace!

O sclipire de furie apăru în ochii tinerei femei.

— În pace, zici? Păi, hai atunci să vorbim şi despre *pacea* mea sufletească! De rănile pe care mi le-ai lăsat!

— Nu văd deloc cu ce te-aş fi putut răni eu. Tu eşti cea care m-ai trădat mişeleşte.

— Trebuie să vorbim, iar tu ai să mă asculţi chiar de-ar trebui să te leg de scaun pentru asta!

— Ah! iată-te, Katherine!

Vocea lui Jim Dalton o făcu să se întoarcă brusc.

— Vreau să-ţi prezint câteva persoane. Nu vă supăraţi dacă o răpesc o clipă de lângă dumneavoastră, nu-i aşa? i se adresă acesta lui Scott.

Să se supere? Nici vorbă! Ducă-se! La drept vorbind, Scott nu ştia cum să-i mulţumească acestui intrus!

Katherine se dovedea atât de insistentă încât el ştia bine că în cele din urmă i-ar fi înfrânt rezistenţa şi ar fi trebuit să asculte cine ştie ce explicaţie bine ticluită.

— Dar vă rog, răspunse el cu un zâmbet plin de amabilitate.

Jim o luă pe Katherine cu el. Tânăra se întoarse spre Scott şi văzu cu disperare cum acesta se pierde înghiţit de mulţimea invitaţilor.

CAPITOLUL 10

— Te simţi bine, dragul meu?

Lynn îşi puse mâna cu blândeţe pe braţul fiului său.

— Ai o expresie ciudată. Un bărbat pentru care o femeie e dispusă să cheltuiască cincisprezece mii de dolari pentru o seară, ar trebui să arate niscaiva mai bine dispus, nu crezi?!

Scott tresări, dispărându-i aerul îngândurat.

— Ah! Tu erai, mamă? Ia te uită... Billy! Bună, Billy. Te-ai pus la costum şi cravată, ce mai!

— Doar nu crezi că toată viaţa o să sap numai la gropi, nu?

Scott îşi ascunse un zâmbet abia schiţat.

— Nu, bineînţeles. Dar putem şti cumva care sunt planurile tale?

— Ei bine... pentru început aş vrea să iau locul lui John Barclay. Mai apoi, ce să zic, nu mi-ar displace să devin director general în locul tău. De când mă ştiu m-am visat semnând contracte la un birou elegant şi asta cât e ziua de lungă!

— Lynn, eşti de-a dreptul fermecătoare!

Jim Dalton, după ce o lăsase pe Katherine în compania unei noi binefăcătoare, proaspăt recrutate, apăru ca din pământ lângă Lynn.

— N-ai vrea să-mi acorzi dansul acesta? întrebă el oferindu-i galant braţul.

— Cu plăcere. N-am mai dansat de o veşnicie.

Cei doi se îndepărtară. Cu gura căscată, Scott îi urmări cu privirea. Acest Jim Dalton era un tip bine! Ce mai încoace şi-n-colo, partenerul ideal pentru Lynn...

— S-ar zice că Lynn şi-a găsit un amic! observă Billy.

— Hm... nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa?

— Văd absolut tot ce se întâmplă în jurul meu. Absolut tot.

Privirea lui se opri asupra lui Katherine, aflată exact în partea cealaltă a sălii de bal, apoi, încet, încet, se întoarse către Scott.

— Apropo, Jenny plânge toată ziua după tine.

Cu aceste vorbe, Billy se învârti pe călcâie şi se îndreptă spre bufet.

Scott rămase singur, pradă gândurilor de tot felul. Jenny... îi era tare dor de micuţă. Petrecuseră nişte clipe minunate toţi trei!

Trei ore se scurseră în acest fel, fără ca nenorocita de Katherine să poată găsi fie şi cea mai măruntă ocazie de a se apropia de Scott şi de a-i vorbi între patru ochi. Din când în când îl zărea, ce mai adesea prins în vreo discuţie cu diverşi invitaţi. Ce nemulţumire! Şi era limpede că dacă nu reuşea să pună lucrurile la punct cât

mai curând. chiar acum. nu se vor mai împăca niciodată!

Cât despre R. J. Fairchild acesta se plimba prin mulţime, salutând în dreapta şi-n stânga tot felul de figuri care nu-i spuneau nimic. Era un om care adora contactul cu semenii şi suferea cumplit din cauza absenţei acestora din casa lui de când era ţintuit într-un fotoliu cu rotile. El fusese cel care îi sugerase lui Katherine ca balurile de binefacere să fie ţinute la reşedinţa familiei. Se opri să-l salute pe Jim Dalton, care i-o prezentă pe Lynn.

— Încântat, Lynn. Katherine mi-a vorbit mult despre dumneata.

— Aveţi o nepoată excepţională, domnule Fairchild. Este o plăcere să munceşti alături de ea.

— Te rog să-mi spui R. J.. ca toată lumea. Din câte am auzit, şi fiul dumitale e de asemenea om de afaceri remarcabil! Mi-ar face plăcere să-l cunosc.

Scott înţepeni văzându-i pe Jim, Lynn şi R. J. avansând spre el. El care sperase să scape fără să aibă de-a face cu R. J. Fairchild în această seară!

— Deci dumneata eşti faimosul Scott Blake! făcu cu glas tare bătrânul strângându-i mâna cu putere. Nu mi se vorbeşte decât de dumneata în ultima vreme... Scott în sus, Scott în jos... Chiar şi micuţa Jenny nu face altceva decât să-ţi îngâne numele. Iar nepoata mea. Katherine...

Dar o voce clară şi hotărâtă îi luă vorba din gură.

— Bunicule! Sper că nu te apuci acum să divulgi secrete de familie?

Cu un zâmbet timid, ea privi în jur şi încercă să abată discuţia pe un teren mai sigur. Dar lui Scott nu-i scăpă aerul ei temător

— Bunicule, mi-ar face plăcere să ţi-l prezint pe Billy Sanchez, continuă ea pe un ton mai puţin apăsat.

— Bună, tinere. Katherine mi-a vorbit despre tine.

Băiatul se împurpură la faţă, dar Lynn îi puse mâna pe umăr.

— Eu zic că acum ar fi momentul să le spui tot.

— Păi... mai bine le-ai spune tu.

— Doamnelor şi domnilor, am să vă dau o veste importantă. Joia trecută, domnul Sanchez şi-a luat cu succes diploma de absolvire a şcolii medii.

Billy îşi coborî ochii.

— Nu merită să facem atâta caz..., mormăi el.

— Dar asta e pur şi simplu minunat, Billy! exclamă Katherine sărutându-l pe obraz.

— Aha, deci asta tot puneai tu la cale în mare secret cu maică-mea! Felicitări, Billy!

* * *

Petrecerea se apropia de sfârşit. Majoritatea oaspeţilor plecaseră deja, iar Scott ardea de nerăbdare să facă şi el aşijderea.

— S-a făcut târziu. Sunt sigur că de-abia aşteptaţi să plece toată lumea, domnule Fairchild.

— Dimpotrivă, tinere. Ador să văd cât mai multă lume. Asta îmi permite să port discuţii despre lucruri interesante.

Tot vorbind, R. J. Fairchild îşi deplasă fotoliul pe verandă, obligându-l pe Scott să-l urmeze. Acesta nici nu-şi dădu seama cum trecuse vremea. R. J. era un om simplu, dar de o inteligenţă extraordinară. Nu avea nimic din bătrânul excentric pe care şi-l închipuise el. Încet, încet, pe nesimţite, se aşternu liniştea peste vechea reşedinţă. Când în sfârşit se uită la ceas, era ora trei dir. ineaţa.

— E prea târziu ca să vă mai reţin, zise el întinzându-i mâna lui R. J.

— Sper să am ocazia să te revăd în curând, tinere prieten.

Spunând aceste vorbe, R. J. Fairchild surprinse un licăr de spaimă în privirea interlocutorului său.

— Păi... ei... la revedere, domnule Fairchild.

Scott o şterse. Se temea mai ales să nu-l prindă cumva Katherine aşa că, se grăbi să se strecoare afară din seră sperând să găsească fără greutate ieşirea din casă. Trecând prin faţa salonului, o zări adormită într-un fotoliu. Fără să vrea, nu rezistă să nu se oprească o clipă. Părea atât de singură şi de plăpândă în casa asta imensă! Inima îi dădea ghes să de-a fuga şi s-o ia în braţe. De ce insistase atâta să-i vorbească? De ce făcuse oferta aceea nebunească de cincisprezece mii de dolari? Să fi fost o încercare disperată de a-l revedea sau era la mijloc numai orgoliul fără seamăn la celor din familia Fairchild.

dorinţa lor de a arăta lumii întregi că totul le este îngăduit? Nehotărât, se îndreptă spre ieşire.

* * *

Toată ziua de duminică, telefonul sună fără contenire. Primul apel, la ora opt dimineaţa, era de la Liz.

— E un succes cum nu s-a mai pomenit! Fantastic! Am reuşit să strângem aproape o jumătate de milion de dolari într-o singură seară şi donaţiile curg în continuare!

Katherine, emoţionată, se trezi de-a binelea la auzul acestei veşti extraordinare, în timp ce Liz turuia ca o morişcă.

— Richard Bentley ne-a tirmis un cec de treizeci de mii de doalri. Nu m-aşteptam la un asemenea gest din partea craiului ăsta bătrân! Şi stai să vezi ce chestie uluitoare. am în faţă un cec de cincizeci de dolari semnat de un oarecare Billy Sanchez.

Ochii lui Katherine se umplură de lacrimi. Dragul de Billy!

— Ar fi trebuit să-l fi văzut când mi-a dat cecul. Katherine! Nu mai ştia unde să-şi ascundă privirea.

Convorbirea se încheie în curând. Cu un zâmbet rămas întipărit pe buze. Katherine se duse la cutia poştală ca să ridice presa de dimineaţă. Peste tot, pe primele pagini ale cotidienelor, fotografii de la gală în care ea ocupa locul central! Încă o dată, numele Fairchild eclipsa totul în jurul său. Dar oare ce-o să zică Scott de toată tevatura asta?

* * *

Trântit pe canapea, Scott răsfoia într-o doară ziarele sorbind ultima înghiţitură de cafea. Cu toate că ajunsese acasă la ora patru, nu reuşise să închidă ochii până la răsăritul soarelui. Gândul de a nu o mai vedea niciodată pe Katherine îl chinuia amarnic.

Fiecare articol îi pomenea numele, fiecare fotografie o surprindea în compania unui VIP. Era cu atât mai ciudat cu cât văzuse cu ochii lui cum se desfăşuraseră lucrurile: Katherine se ţinuse deoparte pe cât i-a stat în putinţă, lăsându-i cu bună ştiinţă lui Liz rolul principal în ducerea la bun sfârşit a tuturor acestor mondenităţi nesuferite.

Pe gânduri, aruncă ziarele din mână. Ce trebuia înţeles de aici? Că o Fairchild nu putea rămâne niciodată în umbră? Ce-i spusese ea cândva despre chestia asta? Ah, da... că în cele din urmă ajunge să nu-ţi mai pese deloc... Da, poate că asta ar explica...

Scott nu îndrăzni să formuleze nici măcar în gând speranţa nebună care-i încolţea în suflet.

* * *

Câteva ore mai târziu, îşi parca maşina în faţa casei lui Lynn. Dintr-o dată simţise nevoia unei apropieri cu mama sa, să fie împreună, să iasă undeva la cină, eventual să meargă la micul restaurant din Sausalito, care le plăcea lor atât de mult. Fără să se mai obosească s-o anunţe prin telefon, Scott se înfiinţă în faţa uşii casei părinteşti. Spera ca această vizită să-i mai alunge

dorul de Katherine şi micuţa Jenny, să-l facă să se mai gândească şi la altceva.

Lynn rămase cu mâna pe clanţa uşii de la intrare, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Bună, dragul meu. Dar... cum se face că eşti aici?

— Ciudat mod de a-ţi întâmpina fiul iubit!

Zâmbetul lui Scott înţepeni. Judecând după ţinuta ei elegantă, Lynn era pe punctul de a ieşi în oraş.

— Sper că nu te deranjez.

— Bineînţeles că nu, prostuţule. Hai, intră.

— Voiam să te invit la cină la Sausalito.

— Mă bucur foarte mult, numai că... vezi tu... pentru seara asta am deja o invitaţie.

— Nu mai spune! Şi cu cine ieşi? Stai, nu-mi spune, cred că ştiu... cu Jim Dalton! Am ghicit?

Uşor, obrajii lui Lynn accentuară trandafiriul fardului.

— Nu-i vorba de nimic mai mult decât o simplă invitaţie la cină. Dar cu tine ce-i? Ţi s-a întâmplat ceva? Nu prea pari a fi în apele tale.

— Nu, nu-i nimic, protestă el cu un fir de voce.

— Dragul meu, nu mai eşti un băieţel şi eu n-am de gând să mă amestec în viaţa ta intimă. Dar am ceva să-ţi spun şi ţin foarte mult să mă asculţi cu toată atenţia.

Lynn se instală într-un fotoliu şi îi făcu semn lui Scott să se aşeze şi el undeva în apropiere.

— Ştii bine cât l-am iubit pe tatăl tău. A fost omul cel mai blând şi mai generos pe care l-am cunoscut vreodată. Dar totodată a avut şi un

mare defect: era îngrozitor de încăpăţânat. Şi tare mă tem că tu nu numai că îl moşteneşti, dar chiar îl depăşeşti!

— Şi unde vrei să ajungi de fapt?

— Vreau să-ţi vorbesc despre Katherine. Sărmana de ea e cu nervii la pământ. Şi ajunge să mă uit la tine ca să-mi dau seama că suferi ca un câine. Habar n-am ce s-a petrecut între voi, dar ceva îmi spune că totul se trage de la încăpăţânarea ta de catâr.

Lynn îl bătu uşurel pe obraz şi se ridică în picioare.

— Gata, acum trebuie să mă pregătesc de plecare. Am şi întârziat deja!

Năuc, Scott trecu pragul şi-l văzu pe Jim Dalton străbătând cu un pas hotărât aleea pietruită ce ducea la intrare.

* * *

— Mai dă-mi, te rog o bere, Terry.

Sprijinit cu coatele pe tejgheaua barului, Scott luă mecanic un pumn de alune şi rămase cu privirile aţintite în imensitatea oceanului. Valuri înalte mureau în jerbe de spumă pe plaja pustie.

— Ia te uită, Scott! Hello, frumosule, la ce visezi?

— Hm? Vai... îmi pare rău, eram cu gândurile aiurea.

— Salut, Scott!

Vocea caldă şi senzuală a Susanei, chelneriţa, se auzi undeva în spatele lui.

— Nu te-am văzut cam de multişor pe-aici. Ia spune, pe unde te-ai ascuns în tot răstimpul ăsta?

— Am fost ocupat. Am avut mult de lucru cu un proiect de-al meu şi...

Terry izbucni în râs.

— Da, aşa reiese şi din ziarele de azi-dimineaţă! Peste tot numai mutra ta alături de Katherine Fairchild!

Scott ridică din umeri, vădit indispus.

— Ce să zic, o gală obişnuită de binefacere. mare brânză! Nu înţeleg de ce trebuie să se facă atâta tevatură.

Susan îl prinse de mijloc şi se lipi de el provocator.

— Ia zi-mi, frumosule, oare ce o poate face pe o damă să dea cinş'pe mii de doalri numai pentru un week-end? îi susură ea în ureche cu o voce guturală.

Scott se holba la Susan fără s-o vadă de fapt. Tot felul de gânduri i se zburătăceau prin cap. Katherine dăduse cincisprezece mii de dolari cu siguranţă nu din dorinţa de a-şi bate joc de el!

— Mai trec eu pe-aici, le strigă el dintr-o dată, zbughind-o afară ca un apucat.

Cu gurile căscate, Terry şi Susan îl priviră cum se depărtează în goană.

* * *

În cele din urmă, telefoanele începuseră să se rărească şi, în pragul serii, Katherine reuşi în fine să încerce să se odihnească. De mai multe ori în cursul zilei, avusese de gând să-l sune pe Scott. Dar de fiecare dată, de cum punea mâna pe receptor, îşi dădea seama că nu era în stare să vorbească cu el, şi renunţa deznădăjduită.

De ce oare adormise ca o proastă noaptea trecută? Nu-şi putea ierta că i-a dat lui Scott ocazia s-o şteargă englezeşte, ea pierzând în felul acesta şansa de a-l obliga s-o asculte. Cu inima îngheţată, îşi înăbuşi un hohot de plâns şi încercă să se îmbărbăteze: „Katherine Sutton Fairchild, ia aminte, tu nu trebuie să te dai niciodată bătută! Nu-ţi poţi îngădui să dai cu piciorul acestei ocazii! Soarta ta e în mâinile tale acum. Între tine şi Scott nu s-a sfârşit încă totul. Până la urmă tot îl vei găsi tu, chiar de s-ar ascunde în gaură de şarpe! Iar atunci el te va lua în braţe şi-ţi va spune că te iubeşte! Asta e neîndoios!"

Liniştită, îşi ascunse capul în pernă şi căzu într-un somn de plumb.

* * *

La rândul său, Scott, lungit în pat, încerca să pună ordine în gândurile năvalnice care nu-i dădeau pace. De o săptămână cunoscuse chinurile iadului. După ce s-a sucit şi răsucit de o mie de ori, căzu la urmă într-un somn greu şi agitat, urmărit în continuare de imaginea iubitei sale.

Se trezi brusc şi sări în picioare. Era amiază. Iar noaptea îi adusese o certitudine. Lynn avea perfectă dreptate. Era încăpăţânat ca un catâr. Era o mare prostie să se împotrivească la nesfârşit s-o asculte pe Katherine, să afle ce are de zis.

Se repezi la telefon şi formă cu mâna tremurândă de nerăbdare numărul ei de acasă. Zadarnic. Telefonul suna în gol.

* * *

Katherine era sub duş, când i se păru că aude ţârâitul telefonului. Nedumerită, închise robinetul şi aşteptă. Nimic... se înşelase.

Ziua de azi începea deci cu o şedinţă la sediul Asociaţiei. După asta, avea de făcut nişte cumpărături. Astă-seară era ajunul Zilei tuturor Sfinţilor, Haloween-ul când cete de copii mascaţi în fel şi chip umblau din casă-n casă cu urări. Bine că nu uitase, deoarece îi promisese micuţei Jenny că îi va cumpăra şi ei un costum de bal mascat. Din nefericire, cineva lipsea pentru ca sărbătoarea să fie deplină: Scott. Jenny ardea de nerăbdare să petreacă ca toată lumea de Haloween! Biata de ea tot plânsese după Scott iar Katherine fusese nevoită să-i spună că acesta e foarte ocupat la serviciu, şi că s-ar putea să nu reuşească să vină la sărbătoare. Jenny îşi plecase ochişorii dezamăgită.

* * *

După ce făcu o vizită de lucru la şantierul din San Rafael, Scott se întoarse la birou şi mai formă o dată numărul lui Katherine. Nici un răspuns. Era de negăsit; nu se afla nici la birourile Asociaţiei, nici la Centrul din Oakland. Aşa că primi cu un zâmbet de uşurare misiva pe care i-o aduse Amelia. Spre marea surpriză a secretarei desfăcu scrisoarea cu antetul *K.F* —

din categoria celor pe care până deunăzi le mototolea şi le arunca la coşul de gunoi. Katherine nu renunţase! Cu inima bătând să-i spargă pieptul, îi citi mesajul.

„Astă-seară o duc pe Jenny la petrecerea de Haloween. Te implor, vino şi tu!"

Haloween-ul! Ce haz nebun făceau toţi copiii înspăimântându-se unul pe altul cu tot felul de măşti groteşti, câte bomboane căpătau prin casele oamenilor! Fu năpădit de minunatele amintiri ale copilăriei şi, plin de duioşie, îşi imaginâ explozia de bucurie a micuţei Jenny. Pentru prima dată după acea nefericită seară de duminică, se simţi cuprins de fericire.

Scott aruncă o privire grăbită spre ceas. Îi rămânea doar foarte puţin timp ca să alerge să-şi cumpere ceva cu care să se mascheze pentru petrecerea cu Katherine şi Jenny. Ţâşni în picioare şi se îndreptă zorit spre uşă. Deodată, înţepeni cu mâna pe clanţă. Se întoarse la birou, trase un sertar şi scoase dinăuntru cutiuţa de catifea stacojie.

CAPITOLUL 11

Katherine trecu ca un vârtej p[illegible] centrul din Oakland şi o luă pe sus pe Jenny, fără să mai zăbovească nici o secundă, aşa cum făcea de obicei, în compania lui Cheryl. Se grăbea: R. J. îi promisese că va veni să cineze acasă la ea. Cât timp ea va fi plecata cu Jenny,

el va rămâne în casă ca să-i privească pe copiii care veneau să ceară dulciuri, după cum era obiceiul.

Katherine zâmbea. Oare ce-ar zice membrii consiliului de administraţie al întreprinderilor Fairchild & Co. dacă ar fi aflat că respectabilul R. J. Fairchild se distra de minune împărţind bomboane cu ocazia sărbătorii de Haloween? De când era mică, aşa ca Jenny, bunicul o însoţise întotdeauna de Haloween, în fiecare an.

Pe drum aruncă o privire spre fetiţa instalată pe bacheta din spate. „Îţi promit că vei avea o copilărie fericită, că vei avea întotdeauna lângă tine pe cineva care te iubeşte", gândi ea cu inima strânsă de emoţie. Jenny o privea cu nişte ochi mari, albaştri şi nevinovaţi:

— Vine şi Scott?

— Nu... nu ştiu, draga mea. A zis că încearcă să ajungă.

* * *

Jenny nu mai stătea locului de nerăbdare. Katherine nu izbuti decât cu mare greutate s-o costumeze. Din fericire, cina era deja pregătită, aşa că nu mai trebuia decât încălzită când va sosi R. J. Amândouă auziră maşina oprind în faţa casei. Fetiţa bătu fericită din palme şi o zbughi din cameră.

— Scott! Scott! strigă ea cu glăsciorul ei cristalin.

— Jenny, stai o clipă! Ai grijă să nu cazi pe scări!

Îngrijorată de viteza cu care copilița alerga pe scări, Katherine o urmă și coborî odată cu ea.

* * *

În această vreme, Scott colinda prin toate magazinele din san Francisco în căutarea unui costum de bal mascat. Dar la această oră nu mai putea fi vorba nici măcar de închiriat! Așa că trebui să se mulțumească cu o simplă mască. Ora era înaintată și avea să întârzie la Katherine.

Primul lucru pe care-l văzu când ajunse în dreptul casei ei fu o mașină de poliție staționând în fața porții. Înnebunit de spaimă, urcă în goană scările din față.

— R. J.! exclamă cu uimire când îl văzu pe bătrânul domn în fotoliul lui cu rotile întâmpinându-l în pragul ușii.

Apoi îi zări în salon pe polițiștii care vorbeau între ei cu un aer îngrijorat. Fu cuprins de panică și se întoarse spre R. J. cu un aer îngrijorat.

— Ce se întâmplă? întrebă el și din glas îi răzbătea disperarea. Katherine...

— Katherine e în camera ei.

Scott se năpusti pe scări, dar vocea autoritară a lui R. J. îl aduse înapoi.

— Un moment, tinere. Aș vrea să știi... din punct de vedere fizic nu are nimic. Dar e traumatizată. Jenny a dispărut.

Lui Scott i se scurse tot sângele din față din cauza șocului.

— A auzit o mașină apropiindu-se de casă și a crezut că ești dumneata. Înainte ca nepoata mea, care alerga în urma ei, să poată face ceva,

a ţâşnit afară şi a dispărut ca prin farmec. Katherine a căutat-o scoasă din minţi mai bine de un ceas înainte de a anunţa poliţia.

— De ce oare o fi crezut că sunt eu? bolborosi Scott cu un glas stins.

Dar de cum îi ieşiră pe gură aceste vorbe, Scott îşi dădu seama cât de prosteşti erau.

— Pentru că săptămâna întreagă a plâns după dumneata, spuse R. J. Era convinsă că vei veni astă-seară. Katherine... sărmana de ea... n-a mai ştiut ce să-i spună pentru că nu voia s-o dezamăgească.

Scott îşi plecă privirile. Cum putuse oare da dovadă de atâta egoism? Toată săptămâna nu făcuse altceva decât să-şi plângă de milă, nu se gândise decât la el însuşi şi se lăsase înduioşat la nesfârşit de propria lui soartă.

— Acum aş vrea s-o văd pe Katherine. Îmi închipui că e foarte supărtă pe mine.

— Înainte de orice, aş vrea să-ţi povestesc ceva. Să-ţi spun povestea unei fetiţe.

— Cunosc perfect povestea lui Jenny, îl repezi Scott, destul de enervat.

Nu avea timp acum să-l mai asculte pe R. J. Trebuia să-i ceară iertare în genunchi lui Katherine.

— Nu-i vorba despre Jenny. Vreau să-ţi vorbesc despre o fetiţă pe care toată lumea o crede o răsfăţată a soartei. Nu-i decât o poveste, bineînţeles. Rămâne s-o interpretezi cum doreşti.

* * *

Camera era adâncită în întuneric. În picioare, pe terească, Katherine scruta aleile înceţoşate ale

imensei sale grădini, fără să-i pese de frigul pătrunzător al acestei nopţi de toamnă târzie. Chipul ei frumos era ud de lacrimi.

„Dacă i se întâmplă vreo nenorocire, nu mi-o voi ierta niciodată", îşi repeta ea obsesiv.

— Katherine?

Vocea blândă a lui Scott o făcu să se întoarcă. Abia reuşi să îngaime cu glasul frânt:

— E singură, acolo afară... undeva... tremurând de frig.

— Ca... tine!

Tânăra femeie îşi plecă privirea. Scott se apropie şi o prinse în braţe.

— M-am purtat ca un idiot.

Katherine se lăsă moale în braţele lui, uşurată că a găsit în sfârşit sprijin şi alinare.

— Un adevărat idiot, şopti ea.

— Măcar în această privinţă suntem de acord. Mă vei putea ierta vreodată?

— Ţi-a povestit totul, nu-i aşa? L-am silit să jure că nu-ţi va spune nimic. Nu doream să-ţi storc lacrimi cu povestea „sărmanei fete bogate..."

Scott o mângâie îndelung, rătăcindu-şi degetele printre buclele ei întunecate.

— Iartă-mă, Katherine. Fie ca această săptămână de coşmar să se şteargă pe vecie din amintirea noastră. Ca şi dosarul acela nenorocit. Toate astea nu au nici o importanţă. Tot ceea ce contează e iubirea noastră. Te iubesc, Katherine. Nu vreau să mai fim niciodată despărţiţi.

— Oh, Scott... te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.

— Atunci... ce să zic... ca de obicei eşti ceva mai iute decât mine. Eu nu m-am îndrăgostit de tine decât cu două ore mai târziu, în liftul de la Embarcadero Center!

Amândoi zâmbiră cu tristeţe, împărţiţi între bucuria de a-şi vedea iubirea regăsită şi spaima de a o fi pierdut pe Jenny.

Din zece în zece minute se auzea din hol soneria de la intrare. De fiecare dată, Katherine ţâşnea la uşă; de fiecare dată revenea distrusă. Nu era Jenny, ci nenumăratele grupuri de copii ce colindau după bomboane.

Ca să evite acest du-te-vino epuizant, R. J. îi sili să urce la etaj, ocupându-se el singur de micii musafiri deghizaţi în crai, zâne şi vrăjitoare.

— Se fac două ore de când a dispărut şi... nimic, murmură Katherine cu un nod de spaimă în gât. Dumnezeule mare, pe unde poate fi fetiţa?

— Nu te mai îngrijora. Sunt sigur că nu a păţit nimic.

Cel puţin aşa-i plăcea să creadă...

Katherine îşi înăbuşi un hohot de plâns. Mâna i se crispă pe braţul lui Scott, ca şi cum ar fi vrut să-i stoarcă lui o urmă de putere.

Deodată, un zgomot ciudat, mecanic răsună pe culoar. Scott îşi ciuli urechile neliniştit. O uşă se dădu în lături şi R. J. ieşi din micul ascensor pe care Katherine nu-l folosea niciodată. O adorabilă fetiţă costumată în zână stătea pe genunchii lui.

— Katherine! Uite! urlă Scott.

— Jenny!

Tânăra se repezi la fetiţă şi o săltă în braţe. Lacrimi de bucurie îi curgeau şiroaie pe obraji în vreme ce copilul o săruta şi râdea fără să-şi dea seama ce se întâmplă.

— Unde au găsit-o?

— Din ce mi-a spus ofiţerul de poliţie, se pare că s-ar fi alăturat unui grup de copii şi s-a dus după dulciuri împreună cu ei. Mama care-i însoţea nu şi-a dat seama decât după vreo două ore că are un copil în plus în grup! Tot ce-a ştiut să-i spună a fost că „locuieşte la Kat"! În cele din urmă, femeia s-a adresat poliţiei. După toate aparenţele, Jenny a petrecut de minune în seara asta!...

— Scott! Scott! strigă micuţa întinzând braţele spre el. Am fost într-o casă unde era Baba-Cloanţa. Dar să ştii că nu mi-a fost deloc frică!

Scott strânse la piept corpuşorul plăpând al copiliţei iar aceasta îl apucă cu mânuţele de după gât.

— Ei bine, după câte văd, sunt în plus, constată R. J. Mă întorc la aparatul de distribuit bomboane!

— Jenny, nu trebuia să faci asta, îi reproşă cu blândeţe Katherine. Am fost cu toţii atât de îngrijoraţi!

Fetiţa căscă şi-şi lăsă căpşorul pe umărul lui Scott. Această ispravă o sleise de puteri. O duseră în cameră şi o culcară. Somnul o cuprinse numaidecât.

— Nu cred că i-a fost frică, şopti Scott atrăgând-o pe Katherine lângă el.

Femeia se abandonă în braţele lui.

— Eşti obosită. Mai bine plec acum. Vrei să cinăm mâine împreună, undeva...?

Katherine îi căută privirea.

— Mâine... şi dacă dispare iar?

— Oh, Katherine... te iubesc atât de mult! Iartă-mă pentru tot răul pe care ţi l-am făcut, zise el sorbindu-i buzele cu nesaţ.

— Nu pleca. Într-un moment, bunicul se duce acasă. Vom fi singuri. Poţi să aprinzi focul în sufragerie. Şi cred că la ora asta nu vor mai veni copii care să sune la uşă! Scott încuviinţă, iar Katherine coborî la bunicul său.

— Ai terminat cu împărţeala, moşulică?

— Da. Cred că e vremea ca James să mă ducă acasă.

Bătrânul îşi coborî vocea şi o întrebă cu un aer tainic:

— Cum a mers cu Scott? Ai văzut, în cele din urmă a venit de bună voie...

— Nu te-ai ţinut de cuvînt. I-ai spus totul...

— Pentru binele tău, draga mea. Vreau ca în sfârşit să fii şi tu fericită.

— Ştiu asta, moşulică.

Katherine îl sărută pe obraz iar el se îndreptă spre luxoasa limuzină oprită în faţa intrării. După plecarea lui, ea se grăbi să se întoarcă în salon. Scott stătea aşezat în faţa şemineului, sprijinindu-se confortabil de o imensă pernă de satin alb. Două cupe de şampanie aşteptau în apropiere. Katherine întinse mâna spre Scott iar el, la rându-i, o înlănţui cu braţele întinzându-i o cupă.

— Pentru dragostea noastră, îi şopti el când ciocniră paharele de cristal. Te iubesc, Katherine.

Nu-mi pot ierta că ţi-am putut face vreun rău. Spune-mi că tu mă ierţi.

— Dar te-am şi iertat deja... Jură-mi însă să nu mă mai părăseşti niciodată. Cred că n-aş mai putea îndura o asemenea suferinţă încă o dată.

— Cum te-aş putea face fericită? îi susură el la ureche.

Katherine simţi cum o parcurge un frison delicios. Ce-şi dorea oare mai mult pe lume? Un soţ, o casă, o familie pentru Jenny... Însemna oare să ceri prea mult?

În acea clipă Scott scoase din buzunar o cutiuţă pe care o deschise. Fermecată, Katherine nu-şi putea lua ochii de la diamantul care sootea mii de scântei în lumina magică a flăcărilor din cămin. Scott îi puse inelul în deget.

— Mărită-te cu mine, Katherine. Vreau să trăiesc toată viaţa alături de tine.

— Eşti sigur...? Vrei într-adevăr să fiu soţia ta?

În loc de orice răspuns, îi prinse faţa în mâini şi o sărută pasionat.

— Vei suporta să fii însurat cu o femeie mai bogată decât tine, întrebă ea cu o voce tremurătoare. Să fii hărţuit fără contenire de jurnalişti? Să te trezeşti tam-nesam că ţi-a apărut poza pe prima pagină a ziarelor?

— Toate astea sunt lipsite de orice importanţă. Importantă e doar iubirea noastră.

— Şi... cum vei reacţiona când vreun reporter nepriceput te va numi „domnul Fairchild"?

Scott zâmbi, mai degrabă amuzat de o asemenea idee.

— Împreună vom trece peste toate astea, peste orice fel de probleme...

Katherine îşi lipi dulce buzele de gâtul lui şi-l sărută.

— Şi cu Jenny ce-o să facem? întrebă ea dintr-o răsuflare.

CAPITOLUL 12

La poalele munţilor acoperiţi cu zăpezi veşnice se întindeau apele de un albastru fără seamăn ale lacului Tahoe. Fulgi de nea uriaşi pluteau într-un dans în faţa ferestrei cabanei. Înăuntru, focul mocnea încetişor în cămin. Două perechi de schiuri se aflau în antreul alăturat.

Scott aduse două pahare de grog fierbinte pe care le puse jos, înaintea Katherinei, după care se aşează şi el jos pe covor.

— Eşti sigură că n-ai chef să ieşim la restaurant astă-seară?

Tânăra femeie izbucni în râs.

— Suntem pe 31 decembrie şi nu cred că a mai rămas vreo masă liberă pe undeva! Şi oricum, prefer să petrecem seara singuri, numai noi doi.

— Şi eu la fel. Doamne, cât te iubesc, Katherine! Trăiesc numai şi numai pentru tine.

— Nu credeam să ajung vreodată să iubesc pe cineva atât de mult, şopti Katherine.

— Ascultă..., îi spuse el atunci, am tot discutat şi sunt de acord cu tine. Dar nu vreau să mai aşteptăm nici o clipă. Hai să mergem!

— Chiar acum?

— Da, chiar acum!

Câteva ceasuri mai târziu, Katherine şi Scott îşi jurau credinţă veşnică înaintea unui preot, într-o micuţă capelă de pe malul lacului. Evident, nici unul dintre ei nu s-ar fi putut gândi la o căsătorie în stil convenţional. Plănuiseră de fapt o ceremonie discretă, între intimi, cine ştie, poate chiar de ziua Sfântului Valentin, patronul îndrăgostiţilor, dar nerăbdarea lui Scott fusese în cele din urmă hotărâtoare şi aşa ajunseseră acum să aibă parte de cea mai romantică dar şi cea mai trăznită nuntă din câte se văzuseră! Pe 31 decembrie se aflau într-o bisericuţă pustie, îmbrăcaţi în costumele de schi şi-şi făceau legămintele de căsătorie în faţa preotului!

* * *

Aroma cafelei proaspete îi zgâdări nările lui Katherine care se trezi cu greu. Scott apăru în pragul uşii, purtând tava cu micul dejun.

— Bună după-amiaza, doamnă Blake! Credeam că vrei să-ţi petreci restul zilei în vârful patului.

— Atâta vreme cât eşti şi tu culcat lângă mine, nu văd de ce m-aş da în lături!

O idee excelentă, replică lăsând tava pe noptieră şi sărutându-şi tandru soţia. Ce zi splendidă! Soarele străluceşte iar zăpada scăteiază de albeaţă! E prima zi a anului... prima zi a vieţii noastre comune.

EPILOG

Scott trase draperiile şi soarele dogoritor de iulie pătrunse în dormitor.

— Bună dimineaţa, iubirea mea, murmură el sărutând-o uşor pe Katherine.

— Mamă! Mamă!

Jenny năvăli în cameră iar Scott trebui s-o prindă iute ca să n-apuce să răstoarne tava cu micul dejun.

— Skippy mi-a strivit păpuşa!

Un labrador auriu, de numai vreo două luni, sări jucăuş pe aşternutul de mătase.

— Nu, Skippy, nu-i voie! declară Scott luând căţeluşul şi mângâindu-l

— Poţi să-mi repari păpuşa, tată? Spune, odată, tată!

Scott îi ceru jucăria şi o cercetă atent.

— Nu mi se pare c-ar fi prea greu. Dar nu-ţi mai lăsa peste tot jucăriile, ştii doar că Skippy roade tot ce apucă!

— Hai, Skippy! Acuma ne jucăm! strigă fetiţa pe când ieşea pe imensa uşă de sticlă incasabilă.

Căţelul o urmă rostogolindu-se pe peluză.

— E cu adevărat minunat, Scott! Jenny e, în sfârşit, o fetiţă fericită. Are o grădină, un balansoar, un câine cu care să se joace... Şi a scăpat ca prin minune de coşmarurile acela oribile, asta de cum am semnat hârtiile de adopţiune!

— Credeam că n-o să reuşim niciodată. A durat aşa de mult!

Scott se aşează pe marginea patului şi-şi lăsă mâna pe pântecele soţiei sale.

— Şi-n curând vine cel mic!

— Nu chiar aşa de curând! Doar abia ieri mi-a confirmat doctorul că sunt însărcinată. Şi poate că va fi o fetiţă.

Scott zâmbi din colţul gurii.

— Eu sper că nu! Pentru că m-aş găsi atunci în poziţie de inferioritate. Singurul bărbat într-o casă plină de femei!

— Vai dragă, dar cum spui aşa ceva? Nu-i adevărat! Şi Skippy e mascul.

— Şi Skippy e mascul, o îngână Scott oftând. Dar parcă nu-i chiar acelaşi lucru.

— SFÂRŞIT —